

Mèo Hoang Bé Nhỏ Từ Đâu Tới

Contents

Mèo Hoang Bé Nhỏ Từ Đâu Tới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	56
11. Chương 11	60

Mèo Hoang Bé Nhỏ Từ Đâu Tới

Giới thiệu

Con “Mèo hoang nhỏ” không biết từ đâu tới này vậy mà lại ngủ ở cửa nhà của một người đàn ông xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-hoang-be-nho-tu-dau-toi>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1:

Edit: Kỉ Tiểu Nguyệt

Trên quảng trường Tây Môn, các thiếu nữ trẻ tuổi đứng chật ních, ai nấy đều há to miệng, hưng phấn ngó nghiêng nhìn về phía nam nhân trẻ tuổi đứng trên sân khấu giữa quảng trường, điên cuồng gào thét –

“Lôi Kì! Ta yêu người!” Một cô gái béo mang mắt kính kích động lấy áp phích của thần tượng la to.

“Lôi Kì! Nhìn nơi này!” Một cô gái nhỏ gầy ngồi ở trên vai bạn trai liều mình vẫy vẫy hai tay.

“Lôi Kì! Lôi Kì!” Một nữ sinh trung học hưng phấn đến độ muốn nói gì cũng quên mất, chỉ không ngừng kêu tên thần tượng.

Trên sân khấu là thần tượng của các thiếu nữ nổi tiếng khắp Đài Loan – Lôi Kì a!

Thân hình hắn cao lớn, tác phong nhanh nhẹn, thanh âm nam tính trung hoà tao nhã khi hát lên tình ca, thật sự là không biết mê chết bao nhiêu cô gái, hơn nữa hàm răng của hắn trắng tinh được chăm sóc rất tốt, khi cười lộ lên thì hào quang tự tin mê người trên mặt liền tăng thêm, chỉ cần là nữ nhân, cho dù là năm tuổi hay là năm mươi tuổi, nhìn thấy hắn tươi cười như vậy đều sẽ mất hồn một lúc, ngay cả tên gọi của mình là gì cũng sẽ quên.

Hôm nay là hội nghị công bố tên album ca nhạc mới của Lôi Kì, trên quảng trường vẫn chật ních người như thường lệ, còn điều động không ít cảnh sát đến để duy trì trật tự.

Lôi Kì từ đầu tới đuôi đều duy trì ý cười trên mặt, một chút bộ dáng không kiên nhẫn đều không có, hắn thậm chí còn có thể chủ động hỏi tình hình gần đây của người hâm mộ, cũng không cự tuyệt yêu cầu chụp ảnh chung cùng bọn họ.

Thật vất vả, cuối cùng hội nghị cũng kết thúc, nhưng lại không được ký tên và nắm tay hắn, làm cho fan hâm mộ vạn phần không cam lòng, các nàng khóc, la to không muốn thần tượng rời đi. Bỗng nhiên, không biết là ai đẩy ai, cũng không biết là trọng tâm của ai bất ổn ngã về phía trước, đoàn fan phía sau bắt đầu mất đi khống chế, mọi người giống như phát điên liều mình chen chúc đi về phía trước, cũng không quan tâm người phía trước còn chưa rời đi, một lát tình hình đã loạn cả lên, cảnh sát liều mình thổi còi cũng không thể khống chế được tình huống.

Một thiếu nữ thoát nhìn mới mười ba, mười bốn tuổi bị dọa khóc, chị họ mang nàng đến không biết đã bị đám đông đang chen chúc đẩy đi nơi nào, thiếu nữ gắt gao nắm ảnh chụp Lôi Kì trong tay, hoảng hốt lo sợ, hoàn toàn không biết bây giờ nên làm thế nào mới tốt.

“A! Sân khấu sắp đổ!” Có người đột nhiên hô to.

Mọi người vừa nhìn thấy, sân khấu quả nhiên bởi vì đám đông đè ép quá độ mà lung lay sắp đổ, tình hình vốn đang lung tung thoáng chốc càng rối loạn, có người chạy trở về, có người chưa từ bỏ ý định, vẫn không muốn sống tiếp tục đi về phía trước, đám đông đi theo hai phương hướng đẩy thiếu nữ quanh vòng, nàng lo lắng nhìn trái nhìn phải, muốn tìm được một con đường để đi ra ngoài.

Có chuyện gì vậy? Tại sao lại thành như vậy? Vì sao mọi người đột nhiên trở nên hoảng sợ như vậy?

Chị họ đâu rồi? Tại sao lại không thấy nàng?

Mọi người đều thật hung dữ a..... Nàng không muốn tiếp tục ở lại nơi này, nàng phải về nhà.....

Thiếu nữ gấp đến độ không ngừng khóc, không ngừng kêu tên chị họ, nhưng căn bản là không có người nào chú ý tới nàng.

Lúc này, Lôi Kì vừa mới bước lên trên xe nghe thấy tiếng kêu la, nhãn mi quay đầu lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bố cảnh ở giữa sân khấu sắp ngã xuống, mà địa điểm nó ngã xuống ngay đúng một thiếu nữ đang khóc không ngừng!

“Cô gái kia!” Hắn không chút suy nghĩ, vội vàng lao ra khỏi xe, chạy về phía thiếu nữ.

“Lôi Kì?! Lôi Kì?! Mau trở lại a!” Người đại diện ở trong xe la lên.

Nói đùa, tiểu tử này không muốn sống nữa sao? Không thấy được trước mắt còn có rất nhiều fan hâm mộ đang điên cuồng vì hắn sao?

Hắn cứ chạy tới như vậy, đợi lát nữa còn có thể trở ra nguyên vẹn sao?

Người đại diện cũng vội vàng mang hai vệ sĩ đi theo.

Fan hâm mộ thấy thần tượng đột nhiên lại xuất hiện, quả thực giống như nhìn thấy kỳ tích, vui sướng reo hò, bắt đầu vây quanh hẳn. Lôi Kì hết sức gian khổ đẩy ra tất cả những bàn tay không ngừng kéo rồi đẩy rồi lại kéo hẳn lại, cuối cùng ngay lúc hẳn đi tới nơi mà thiếu nữ đang đứng, trước mắt đột nhiên tối sầm, hẳn thẳm kêu không tốt, trong chốc lát cũng không quan tâm được nhiều như vậy, mạnh mẽ đẩy hai gã còn đang đứng chắn ở phía trước fan hâm mộ ra, cả người xông về phía thiếu nữ, rồi mới ôm nàng lăn về bên cạnh.

“A –” Có người thất thanh hét chói tai.

“Lôi Kì! Lôi Kì bị đè ở phía dưới!”

“Người mau tới! Mau gọi xe cứu thương a!”

“Oa! Lôi Kì đã chết a.....” Có fan hâm mộ ngã ngối trên mặt đất lên tiếng khóc lớn.

“Tránh ra! Tránh ra!” người đại diện ở đằng sau nhìn thấy sự tình phát sinh sợ tới mức tim nhanh chóng ngừng đập, nàng dẫn bọn vệ sĩ đi đến nơi bố cảnh ngã xuống.

“Người, lại đây hỗ trợ nâng thứ này lên! Người đi gọi điện thoại kêu xe cứu thương! Còn có người, đi kêu cảnh sát đuổi những người này đi, không cần ở trong này vướng chân vướng tay!”

Xảy ra việc ngoài ý muốn, cảnh sát cũng không dám chậm trễ, bọn họ lại tăng thêm vài người, vây quanh nơi sự việc xảy ra.

Không bao lâu, phóng viên truyền thông nghe tiếng cũng khiêng máy chụp ảnh nhanh chóng xuất hiện.

“Trời ạ.....” Bố cảnh sân khấu bị nâng lên trong nháy mắt, người đại diện đứng ở gần nhất không nhìn được che kín miệng mình.

Gò má phải của Lôi Kì vừa vụn bị cái đinh trên bố cảnh đánh trúng, còn nhân tiện xé rách một cái lỗ hồng thật dài, máu tươi ồ ồ theo miệng vết thương chảy ra.

Tại sao có thể như vậy?

Lôi Kì chính là dựa vào khuôn mặt mà sống a! Nếu khuôn mặt này bị hủy, hẳn dựa vào cái gì mà ăn cơm?

Nhưng giờ phút này Lôi Kì dường như cũng không có chú ý tới miệng vết thương trên mặt, hẳn lo lắng chính là thiếu nữ bị hẳn ôm chặt trong lòng, chỉ thấy nàng hoàn toàn bị dọa choáng váng, một đôi mắt màu hổ phách nhật mở thật lớn, nhìn chăm chú miệng vết thương trên mặt hẳn.

“Máu..... Máu..... Thật nhiều máu!” Đây là câu duy nhất thiếu nữ có thể nói.

Hiện lên trên khuôn mặt tuần tú của Lôi Kì, bên phải tất cả đều là máu.

Thật đáng sợ!

Khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn sáng sủa bởi vì miệng vết thương dữ tợn mà trở nên khủng bố, chưa bao giờ gặp qua hình ảnh máu chảy đầm đìa như vậy thiếu nữ chớp mắt mấy cái, đột nhiên lại “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Oa, khóc lớn như vậy, có lẽ là không có việc gì đi?” Lôi Kì nhăn nhúm mày, tiếng khóc của thiếu nữ này làm lỗ tai hẳn đều đau.

“Miêu Miêu! Miêu Miêu!” Một nữ tử mập mạp ở phía sau cảnh sát hướng về phía hai người hô, “Miêu Miêu! Người làm sao có thể ở nơi này? Người có sao không a?”

“Chị họ!” Thiếu nữ vội vàng đứng lên, lại nhận ra chân mình đều mềm nhũn, vừa đứng lên đã nhanh chóng ngã trở lại trong lòng Lôi Kì.

Lôi Kì cười cười, chặn tay đỡ lấy nàng, rồi mới mang nàng đi đến trước mặt cảnh sát, giao nàng cho vị nữ tử mập mạp kia.

Nhưng nữ tử béo cũng không có tiếp nhận em họ nhỏ của mình, mà nàng lại sững sờ nhìn miệng vết thương trên mặt Lôi Kỳ, thật lâu thật lâu sau cũng không nói được tiếng nào.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Lôi Kỳ cười cười, dường như một chút cũng không để ý vết thương trên mặt mình có bao nhiêu dọa người.

Không lâu sau, xe cứu thương đã tới, Lôi Kỳ bị người đại diện cùng hai vệ sĩ “Nâng” lên xe cứu thương, nghênh ngang mà đi.

Lúc này, mọi người đều bắt đầu nghị luận thiếu nữ kia ào ào, còn có fan hâm mộ đỏ mắt thậm chí chẳng kiêng dè ngay trước mặt nàng chằm chọc nàng “Chuyên môn tranh thủ đồng tình của người khác”.

Nhưng thiếu nữ được hân cứu một mạng, vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết lại hoàn toàn không nghe đến mấy lời nói này.

Trong tay nàng vẫn gắt gao nắm ảnh chụp của Lôi Kỳ, bởi vì nắm thật chặt, phía trên đều nổi lên nếp gấp, còn nhiễm lên vài giọt máu từ miệng vết thương Lôi Kỳ chảy xuống.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt hạng nhất Bệnh viện quốc gia

“Ba” Một tiếng, một chồng lớn báo chí dừng ở trước mặt Lôi Kỳ.

Hắn cúi đầu nhìn vài lần, nhú nhú mày.

Thiếu nữ sát thủ hủy hoại dung nhan của Lôi Kỳ?!

Ra vẻ xuất sắc? Hay là anh hùng cứu mỹ nhân?

Dựa vào khuôn mặt ăn cơm Lôi Kỳ từ nay sẽ xuống dốc không phanh?

“Người xem, đây là kết quả cho việc người nhất thời xúc động!” Người đại diện ảo não hút thuốc, từ sau khi sự kiện ngoài ý muốn kia phát sinh, bệnh nghiện thuốc lá của nàng đột nhiên tăng gấp bội, trong hai ngày đã hút hết nửa tá thuốc.

“Nhưng mà nếu lúc đó ta không đi cứu thiếu nữ kia, nàng có thể sẽ bị đè chết!”

“Người có thể kêu người khác đi a! Người xem, người biến mặt mình thành như thế này, sau này còn ai dám yêu tiết mục của người? Ai còn dám yêu đĩa nhạc, ảnh chụp quảng cáo của người?” Người đại diện ném một cái gương tới trước mặt hắn.

Lôi Kỳ không hé răng cầm lấy gương, trong gương thấy rõ trên má phải hắn có một miệng vết thương vừa dài vừa sâu, đường khâu ở bên trên làm iệng vết thương thoát nhìn giống như một con rết xấu xí, hình thành sự đối lập kỳ quái trên khuôn mặt tuấn tú của hắn.

“Thực là xấu.” Hắn đơn giản buông kết luận.

“Chỉ như vậy sao?” Người đại diện khoa trương đem hai tay ngăn lại, “Người không biết mình dựa vào khuôn mặt này mà ăn cơm sao?”

“Cũng không phải đúng hoàn toàn!” Lôi Kỳ lại nhún vai, hắn không thích nghe người khác nói hắn dựa vào khuôn mặt để ăn cơm, hắn cũng có cái tài hoa khác, chẳng qua là mọi người đều chỉ coi trọng bề ngoài của hắn, mà không có chú ý tới thôi.

“Người đừng nói đùa!” Người đại diện lại phiền chán cầm lấy một điều thuốc khác châm, “Hiện tại là cái thời đại gì? Mọi người đều là trông mặt mà bắt hình dong! Bộ dạng anh tuấn, dù người là cường đạo hay là kẻ trộm, vẫn sẽ được hoan nghênh; Nếu bộ dạng xấu không cuốn hút, dù người là tổng thống hay là đại lão bản, đi ở trên đường cũng sẽ có người quăng trứng gà! Lôi Kỳ, không có khuôn mặt này, người không là cái gì cả!”

Không có một người nam nhân nào sau khi bị người ta nói như vậy còn có thể có tâm tình tốt, dù là Lôi Kỳ thái độ vẫn tốt lắm, nhưng nghe được người đại diện miệng nói không hề dẫn đo như vậy, trong lòng hắn vẫn là âm ỉ dâng lên một cỗ lửa giận.

“Người nói đủ chưa?!” Hắn cầm cái gương quăng một phát về phía bên cạnh.

“Chưa đủ! Chờ miệng vết thương của người cắt chỉ, ta sẽ mang người đi chỉnh hình! Trong thời gian này người an phận một chút cho ta, không cần hơi tí lại đi làm cái gì anh hùng, cũng đừng tham ăn sôcôla hoặc xì dầu, thực vật thẩm màu cho ta, miễn iệng vết thương lưu lại vết sẹo, tóm lại –” Người đại diện đem điều thuốc vớt trên mặt đất, dùng giày cao gót hung hăng dập tắt, “Phải nghĩ biện pháp xử lý tốt vết thương trên mặt người, bằng không chúng ta đều đừng đùa!” Nói xong, nàng liền nổi giận dùng dùng đi ra ngoài, để lại một mình Lôi Kỳ ở trong phòng.

Lôi Kỳ lười biếng duỗi thắt lưng, bên tai thật vất vả mới thanh tĩnh một chút, hắn nghĩ trước tiên cần phải nghỉ ngơi thật tốt một chút rồi nói sau.

Bình thường phải vội vàng truyền bá, ghi đĩa nhạc, chụp quảng cáo, gần như không có thời gian nghỉ ngơi, bây giờ bị thương, mặc dù trên mặt không dễ chịu, nhưng cuối cùng cũng có một ít thời gian cho bản thân, cũng coi như nhân họa đắc phúc (cái phúc của người gặp nạn) đi?

Hắn vô tư nghĩ, chẳng qua là trên mặt có nhiều hơn một vết thương mà thôi, hắn vẫn là hắn, chẳng lẽ sẽ có cái gì thay đổi sao? Người đại diện có lẽ là suy nghĩ hơi nhiều đi? Chỉ cần hoá trang, không phải là hắn cũng có thể chụp quảng cáo hoặc lên tivi sao?

Nhất định không có việc gì, bây giờ trước tiên phải nghỉ ngơi thật tốt đã!

Năm năm sau...

Một chiếc xe chở hàng đứng ở phía trước đèn giao thông.

Lái xe ở bên trong xe chở hàng có thân hình cao lớn kiện mỷ, da thịt ngăm đen, cơ bắp rắn chắc. Hơn nữa vết sẹo trên mặt kia, thoáng nhìn qua sẽ cảm thấy hắn đúng là một người đàn ông “Thô dũng” (thô lỗ + dũng mãnh), nhưng lúc này bên trong xe của hắn lại vang du dương âm nhạc ca kịch cổ điển, nam nhân thậm chí còn có thể ngâm nga theo vài câu ca từ bằng tiếng Italy, thanh âm dồi dào sức sống, nghe qua lại không hề thua âm thanh nam cao trong ca kịch.

Tuy rằng quần áo của hắn cũ kỹ, nhưng lại được giặt khô sạch sẽ thơm mát, hơn nữa hắn cũng không giống lái xe tải bình thường ăn quả cau để nâng cao tinh thần, hắn nhiều nhất là ăn một chút bạc hà đường. Không biết nguyên nhân có phải bởi vì hắn không ăn cau hay không, cho nên thời điểm hắn cười lộ lên, có một hàm răng cực kỳ trắng tinh, đối lập với làn da ngăm đen của hắn, lộ ra tinh thần phần chấn phi thường khỏe mạnh.

Đèn xanh sáng, nhưng lái xe không lập tức chuyển động xe, mà là cực kỳ kiên nhẫn chờ một vị lão thái thái từ phía trước xe tải của hắn đi lên trên vỉa hè xong, mới chậm rãi khởi động xe.

Thời tiết thực nóng, nhưng hắn không bật điều hòa, mà là để mồ hôi chảy xuống không ngừng trên mặt.

Xe tải lớn đi vào trong gara công ty, Lôi Kỳ dừng xe lại, sau đó nhảy xuống, dọn dẹp mấy việc, rồi đi ra cổng công ty, chuẩn bị tan tâm về nhà.

Đột nhiên lúc này có một bà bà gọi hắn lại, “Lôi Kỳ! Lôi Kỳ a!”

Hắn quay đầu, “A, má Lâm, bà khỏe không?” Hắn nở ra một nụ cười tươi như ánh mặt trời, lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Được được được, đến đây, cái này cho người mang về ăn. Ở một mình vất vả, người cần phải tự chăm sóc mình cho tốt nha!” Bà bà đưa qua một hộp thịt viên, cười nói: “Nấu nhiều lắm, ăn không hết a! Thanh niên các người phải ăn nhiều thịt một chút, mới có khí lực để làm việc, người nói có đúng không nào?”

Lâm bà bà là mẹ của lão bản công ty, bởi vì không chịu ngồi yên, cho nên thường thường đến công ty hỗ trợ hoặc là tìm người nói chuyện phiếm, nàng thấy Lôi Kỳ ở một mình, cha mẹ lại qua đời sớm, cho nên rất quan tâm tới hắn, thỉnh thoảng tặng một ít gì đó chính mình làm cho hắn ăn, dù sao người trong nhà đều bận không có thời gian về nhà ăn cơm, nàng nấu cũng là vô ích, không bằng đưa thanh niên này mang về ăn.

“Má Lâm, cảm ơn bà, bà làm đồ ăn ngon lắm nha!” Hắn cao hứng tiếp nhận đồ ăn.

“Ôi, miệng tiểu tử này ngọt như vậy, ta sẽ ngượng ngùng a!” Lâm bà bà ha ha nở nụ cười, trong lòng lại thấy đáng tiếc, trên một khuôn mặt tuần tú như thế lại có một vết sẹo, không biết có phải quá khứ Lôi Kỳ có dính líu tới hắc bang không?

Lôi Kỳ rất có lễ phép nói lời cảm tạ Lâm bà bà, sau đó mới tiếp tục xoay người rời đi.

Dọc đường đi, hắn nhìn những nữ sinh trung học vừa tan học trên đường lại hò reo vừa nhảy lên lấy một album mới của ca sĩ đương nổi, trên mặt hiện lên chua xót mỉm cười.

Sau sự việc ngoài ý muốn đó, đã qua năm năm a.....

Ngày giống như nháy mắt đã vượt qua, bây giờ hỏi các thiếu nữ trên đường “Lôi Kỳ”, người này là ai vậy, chỉ sợ sẽ không ai biết.

Vết sẹo trên mặt kia quả thực ảnh hưởng sự nghiệp diễn xuất của hắn năm đó. Máy công ty đĩa nhạc âm thầm coi hắn là kinh địch thả ra tin tức tiêu cực cho truyền thông, nói hắn cứu thiếu nữ kia chỉ là vì tạo scandal! Mà miệng vết thương trên mặt hắn bởi vì bị cái đinh rỉ sắt xé rách một miệng vết thương sau này bị lây nhiễm nghiêm trọng, kéo dài lâu mới chữa khỏi, cũng bởi vậy mà mở rộng diện tích miệng vết thương, sau này tuy rằng trải qua vài lần chỉnh hình, nhưng không có biện pháp khôi phục hoàn toàn bộ dạng ban đầu, trên má phải của hắn vẫn có một vết sẹo dài nhàn nhạt, cho dù hoá trang cũng không có cách che giấu hoàn toàn.

Tuy rằng ngay từ đầu hắn hoàn toàn không thèm để ý miệng vết thương như vậy, nhưng thực tế giới điện ảnh lại vô tình bởi vì vết thương trên mặt hắn, mà xa lánh hắn. Quảng cáo dần ít đi, tiếp theo đĩa nhạc cũng chậm chạp không có tăm hơi, người đại diện tức giận đến thẳng giờ chân, nhưng cũng không có cách nào, cuối cùng nàng cứ nhiên thừa dịp nửa đêm ôm tiền lẫn trốn, tài khoản chỉ để lại mấy ngàn đồng cho hắn.

Đã không có thu nhập, cũng không có tiền để dành, sinh hoạt của hắn nhất thời lâm vào khốn cảnh, tuy rằng hắn cũng thử đi tìm những công tác có liên quan khác, như là phối âm phòng ghi âm, làm từ, viết nhạc vãn vãn, nhưng thu nhập không ổn định, hơn nữa người khác đều cho rằng hắn chỉ vì là kẻ không có một khuôn mặt bình hoa xinh đẹp, nên cho dù có một, hai nhà công ty đĩa nhạc nhỏ nguyện ý thử dùng ca khúc của hắn, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết được gì, từ đó không có kết quả.

Hắn sa đoạ một thời gian, cả ngày ngâm mình ở trong quán bar tự oán tự ai, đến một ngày nọ, em trai khóc tìm đến hắn, nói cha bệnh nặng nằm viện, hắn mới đột nhiên tỉnh lại, bắt đầu phấn chấn lên.

Hắn trở lại nhà cũ, chăm sóc mẹ già, về phương diện khác cũng bắt đầu tích cực tìm việc kiếm tiền nuôi gia đình.

Nhưng ngoại trừ âm nhạc, năng lực gì hắn cũng không có, cuối cùng vẫn phải dựa vào hàng xóm hỗ trợ, mới miễn cưỡng ở một công ty vận chuyển hàng hoá làm lái xe đưa hàng hóa, cuộc sống cũng coi như dần dần yên ổn.

Nhưng sau đó, cha vẫn qua đời, mẹ đau lòng ba năm rồi cũng đi, trong nhà chỉ còn lại hắn và em trai sống nương tựa lẫn nhau.

Hai năm trước, thật vất vả cuối cùng em trai Lôi Tường cũng tốt nghiệp đại học, trách nhiệm nuôi dưỡng gia đình của hắn cũng coi như kết thúc, lúc này mới bắt đầu tính toán cho bản thân.

Năm năm vội vàng trôi qua, ngay cả bản thân hắn cũng phải sợ hãi than thời gian thật là nhanh.

Có đôi khi, đi qua quảng trường Tây Môn, thấy rất nhiều thiếu niên ca sĩ trẻ tuổi hơn so với mình ở trên đài vừa múa vừa hát, hắn luôn luôn có một loại cảm giác trống rỗng phù phiếm.

Rồi sau đó, hắn thỉnh thoảng sẽ nhớ tới, không biết cô bé năm đó bây giờ có tốt không?

Em trai Lôi Tường từng hỏi hắn, có hận cái cô bé kia không? Bởi vì nàng, hắn mới từ trên trời cao rớt xuống nhân gian.

Lôi Kỳ nhìn em trai chưa từng trải qua sự đời, cười lắc lắc đầu.

Kỳ thực hẳn vốn không thích dựa vào khuôn mặt mà kiếm tiền, mất đi địa vị thần tượng ca sĩ kỳ thực cũng không có gì đáng ngại, mọi người là có mối nối cũ, chỉ dựa vào một khuôn mặt, không qua bao lâu cũng sẽ bị đào thải, chẳng qua thời gian sớm hay muộn mà thôi!

Nhưng mà hẳn vẫn có chút tiếc nuối, đối với niềm yêu thích sáng tác âm nhạc, cùng với nhiệt tình ca hát, bởi vì áp lực cuộc sống thực tế mà chậm rãi bị dập tắt, không biết một ngày nào đó còn có thể được chăm ngò một lần nữa hay không?

Lôi Kì đi trên đường hoàn toàn không biết có một cô gái luôn luôn đi theo phía sau hẳn.

Cô gái lúc đầu vốn là ở một cái buồng điện thoại công cộng bên cạnh công ty hẳn chuẩn bị gọi điện thoại, nhưng đang nghe thì thấy Lâm bà bà kêu tên Lôi Kì, liền ngậy người, động tác lấy điện thoại cũng dừng lại, mặt khác thẻ điện thoại ở trên bàn tay còn lại cũng rơi trên mặt đất, mà nàng dường như cũng không có phát hiện, nhưng đôi mắt xinh đẹp vẫn luôn luôn nhìn Lôi Kì.

Đôi mắt cô gái là màu hổ phách nhàn nhạt, mắt to trong suốt lộ ra một tia không dám tin, si ngốc nhìn bóng lưng Lôi Kì.

“Lôi Kì..... Lôi Kì.....” Đôi môi nhẹ nhàng phun ra tên này, đúng là chất chứa vô số yêu thương say đắm cùng tưởng niệm, trong mắt nàng thậm chí có cả nước mắt xúc động.

Cô gái ném điện thoại, hai chân như tự có ý thức, đi theo phía sau Lôi Kì.

Bầu trời đột nhiên tối đen, tiếp theo là một tiếng sấm rền sau buổi trưa mùa hạ, rồi mới là mưa tầm tã mưa to, không ngừng đánh vào người cô gái.

Nhưng nàng lại giống như mất hồn, một chút cũng không để ý mưa to đánh vào trên người. Giờ phút này trong lòng nàng tưởng, niệm, để ý, tất cả đều là người đàn ông kia.

Là hẳn! Thật là hẳn!

Ân nhân năm đó cứu nàng một mạng!

Làm sao hẳn có thể ở trong này? Hơn nữa còn là lái xe tải của một công ty vận chuyển hàng hóa?

Chẳng lẽ hẳn không ca hát?

Diệp Miêu hai mắt tràn đầy hào quang, không ngừng quan sát người đàn ông trước mắt, hẳn vẫn anh tuấn như vậy, dáng người vẫn là cao ngất như vậy, đi đứng trên đường vẫn là tao nhã như vậy, chính là..... Vì sao trên mặt của hẳn có chút u buồn tang thương, không giống ngày xưa tràn ngập sáng sủa mỉm cười cùng tự tin?

Hơn nữa vì sao hẳn đi ở trên đường nhưng không bị người khác phát hiện?

Là vì vết thương trên mặt kia sao?

Diệp Miêu cắn cắn môi, nàng biết Lôi Kì là vì cứu nàng, mới có thể làm ặt hẳn lưu lại vết sẹo rõ ràng như vậy, tuy rằng nó thực mờ, nhưng diện tích cũng không nhỏ, dù sao vẫn làm cho người ta nhìn không thoải mái.

Sau lần ngoài ý muốn năm đó, nàng cảm thấy rất áy náy với Lôi Kì, nhiều lần muốn tự mình đi xin lỗi hẳn, lại luôn bị chặn ở ngoài cửa phòng bệnh, không được vào cửa.

Nàng rất lo lắng, rất lo lắng, lại bất lực, chỉ có thể mỗi ngày sau khi tan học đều chạy tới cửa bệnh viện trông coi, chờ mong một ngày có thể thấy Lôi Kì xuất hiện.

Nhưng sau đó, trong nhà đã xảy ra chuyện, nàng theo dì đến Nhật Bản, từ đó ở lại Nhật Bản lâu dài, chỉ có thời điểm mùa đông, nghỉ hè mới có thể về Đài Loan.

Mỗi lần vừa về tới Đài Loan, nàng dùng tất cả các loại phương pháp để tìm kiếm Lôi Kì, nhưng nàng càng tìm càng thất vọng. Lôi Kì chẳng những hào quang nhanh chóng giảm xuống, nổi tiếng cũng không lớn bằng tiền, muốn tìm hẳn thật sự khó như lên trời, nàng lại không có quan hệ đặc thù, chỉ có thể ngậy ngậy mà tìm kiếm tin tức Lôi Kì trên báo hoặc là trên mạng, nhưng luôn tay không mà về.

Nhưng mà..... Nàng hôm nay lại có thể thực sự nhìn thấy hắn!

Lôi Kì..... Mặc dù trên mặt hắn có vết sẹo, nhưng nàng một chút cũng không để ý, thậm chí cảm thấy hắn trở nên càng thành thực, cũng có mị lực.

Nàng suy nghĩ ngẩn ngơ đi theo phía sau Lôi Kì, giông tố mùa hạ làm toàn thân nàng đều ướt đẫm, nhưng nàng lại hoàn toàn không thêm để ý.

Nàng cứ như vậy đi theo hồi lâu, cho đến khi người đàn ông đi vào một chỗ nhà trọ.

Sau đó, nàng cứ như vậy ngơ ngác đứng ở trước cánh cửa đóng.

Một lát sau, nàng đứng mệt mỏi, hơn nữa thân thể bị ướt có chút lạnh, liền ngồi xổm ở trước cửa, hai tay ôm lấy chính mình, thân thể nhỏ bé run run, cảm thấy tất cả không chân thực giống như là đang nằm mơ vậy.

Thế nhưng nàng thực sự lại gặp được hắn, hơn nữa bây giờ lại ở ngay trước cửa nhà hắn!

Khuôn mặt nóng đỏ, trái tim kinh hoàng, nàng..... Nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

Gõ cửa đi vào? Hắn có thể biết nàng sao?

Hắn..... Có hận nàng hay không?

Có phải bởi vì vết sẹo trên mặt, cho nên hắn mới rơi xuống kết cục làm lái xe tải hay không?

Tất cả..... Đều là nàng làm hại.....

Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, hốc mắt lại đỏ, cảm giác vừa đau lòng vừa mắc cỡ không ngừng nẩy lên, nàng có thể làm chút gì để bù lại hay không? Nàng có thể bồi thường hắn hay không?

Lôi Kì..... Lôi Kì.....

Nàng cắn cắn ngón tay mình, quay đầu nhìn sang cánh cửa, vừa sợ hãi lại chờ mong người đàn ông kia xuất hiện.

Đợi một thời gian, nàng hơi hơi nhắm lại mắt, chẳng qua là muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng hình như là do vừa hưng phấn quá mức, vừa có lẽ là do lúc này đi đường nhiều, nên bất tri bất giác ngủ thiếp đi, thân mình lúc đầu vốn là tựa vào trên cửa, chậm rãi đổ xuống sàn.....

“Lôi Kì..... Lôi Kì..... Cuối cùng lại gặp được anh.”

Cho dù ngủ ở trên sàn lạnh như băng, trên mặt của nàng vẫn tươi cười như trước ngay cả bản thân cũng chưa phát hiện, miệng vẫn không ngừng thì thào gọi tên người mình yêu nhất.

2. Chương 2

Chương 2

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Lôi Kì về đến nhà, tắm rửa xong một cái, mới nhớ tới trong nhà đã không còn gạo.

Khi hắn thay quần áo đang muốn đi ra cửa siêu thị, lại phát hiện cửa nhà hắn bị một vật thể to lớn chặn lại.

Đồ vật gì đang chặn ở cửa nhà hắn?

Hắn vóc dáng to, khí lực cũng lớn, không tới hai cái liền đẩy cánh cửa ra một cái, đủ một khe hở cho hắn lộ đầu.

Hắn miễn cưỡng thò đầu ra, vừa nhìn xuống liền thấy –

Đó là cái gì?

Hắn dụi dụi mắt, lại nháy mắt mấy cái, lại nhìn xung quanh bốn phía một chút.

Một cô gái! Một cô gái khá là trẻ tuổi!

Thân hình bé bỏng của cô gái vừa khéo nằm ở cửa lớn nhà hắn, tứ chi trắng nõn mịn màng thon dài co lại ở trước ngực giống như là sợ lạnh.

Nàng hình như là một quả nèn ngủ thiếp đi, mái tóc ẩm ướt dính trên khuôn mặt nhỏ nhỏ, lúc này hắn mới phát hiện toàn thân cô gái đều ướt sũng, có lẽ là vừa nãy bị xối khi trời đổ mưa.

Mái tóc của cô gái ngắn ngủi, được tỉa mỏng dán trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, nàng mặc một cái áo ba lỗ nhỏ màu trắng không có tay, nửa người dưới là quần bò có chút cũ nát.

Cô gái này không có nhà sao? Vì sao lại ngủ ở cửa nhà hắn?

“Àn.....” Cô gái nhẹ nhàng phát ra giọng mũi có khàn khàn, lông mi thật dài rung động vài cái.

Rồi ánh mắt nàng mới mở ra.

Đó là một đôi mắt mèo màu hổ phách nhạt, to tròn sáng long lanh, thoạt nhìn ngập nước, thực sự giống như là có khảm một viên đá mắt mèo màu hổ phách trong đôi mắt màu nâu thâm đỏ.

“Cô..... Cô là ai?” Lôi Kỳ đột nhiên nhận ra yết hầu có chút khô khốc, nuốt nhanh mấy ngụm nước miếng.

Cô gái nhìn thấy hắn, cả người nhảy dựng lên.

Lôi Kỳ bị động tác này của nàng giật nảy mình, đang muốn lui về phía sau, cũng không cẩn thận bị sẩy chân, cả người lại ngã ra ngoài cửa nhà của mình, cùng cô gái kia ở cùng một chỗ.

Chỉ thấy cô gái kia không sợ hãi cũng không hoảng hốt, ngược lại cười đến mức ánh mắt đều眯 lên, còn giống hệt như con mèo nhỏ, dùng cả tay chân bám lấy người của hắn, thân thiết vô cùng.

“Cô là ai?” Lôi Kỳ hoảng hốt, đẩy nàng ra.

Diệp Miêu bởi vì hưng phấn quá độ, hơn nữa cảm xúc dị thường kích động, bị hắn đẩy trở lại khiến nàng một trận trời đất quay cuồng, sưng sốt một chút mới hồi phục tinh thần lại, sau đó nàng lập tức bò lên, khai báo tên bản thân, “Tôi gọi là Miêu Miêu.”

“Meo meo?” Lôi Kỳ vẽ mặt nghi vấn.

“Không phải, là Miêu Miêu, ta gọi là Diệp Miêu.”

“Mèo hoang?”

Diệp Miêu ở Nhật Bản đã lâu, phát âm tiếng Trung trở nên có phần không quá chuẩn xác, hơn nữa giọng nói người Nhật Bản cũng thật mềm yếu, bởi vậy Lôi Kỳ mới có thể nghe “Miêu Miêu” lầm thành “Meo meo”, nghe “Diệp Miêu” lầm thành “Mèo hoang”.

Lôi Kỳ đầu đầy mờ mịt, không rõ vì sao Diệp Miêu lại ngủ ở cửa nhà hắn.

Hắn đang muốn mở miệng tiếp tục hỏi, bụng Diệp Miêu đột nhiên vang lên “Cô lỗ lỗ”.

Diệp Miêu hồng thắm mặt, nhanh chóng cúi đầu. Cái này cũng không thể trách nàng, cảm xúc kích động thì sau đó sẽ dễ dàng đói thôi! Hơn nữa giữa trưa hôm nay nàng cũng chưa ăn cơm, cho nên bụng mới có thể không chịu thua kém kêu lớn tiếng như vậy.

“Tôi đã đói bụng, có thể cho tôi ăn một chút gì đó không?” Nàng giương mắt, ánh mắt xinh đẹp màu hổ phách nhàn nhạt chớp chớp.

Lôi Kỳ nhìn cặp mắt mèo trong suốt kia, nhưng lại phát hiện ra bản thân nói không ra từ “Không”.

Hắn vì sao không từ chối được cô gái này?

Nhìn mèo hoang nhỏ kia ở trong phòng bếp nhà hắn vui vẻ ăn canh cá hắn nấu, nam nhân cao lớn nghĩ ngợi.

“Oa! Canh cá uống thật ngon nha!” Diệp Miêu buông bát canh, thỏa mãn nói.

Ban đầu hẳn chẳng qua tội nghiệp Diệp Miêu có lẽ là người không nhà lại đói đến bất tỉnh, cho nên mới ngã vào cửa nhà mình, bèn tốt bụng cho nàng ăn một chút gì đó trước, dự tính sau đó sẽ đi đến cục cảnh sát, nhưng bây giờ thấy bộ dáng nàng đáng yêu như vậy, trong lòng lại có chút luyến tiếc.....

Đường như rất lâu rồi không có cô gái nào dám thân cận hẳn như vậy.

Sau khi sự nghiệp diễn xuất của hắn bắt đầu đi xuống, mấy người phụ nữ trước kia cùng hắn qua lại đều ào ào tìm các loại lý do rời đi, đến khi hắn làm lái xe tải, cả ngày lái xe rong ruổi khắp nơi, căn bản cũng không có cơ hội có bạn gái. Trong công ty đồng sự hơn phân nửa là đại què mùa, nữ nhân duy nhất chính là người mẹ không có việc gì thỉnh thoảng sẽ đến công ty của lão bản.

Hắn gần như không rời mắt nhìn Diệp Miêu lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói) uống xong bát canh cá tự mình làm, trong lòng không tự chủ được mà dâng lên một cỗ cảm giác thân thiết.

Hắn luôn luôn là một mình nấu cơm, một mình ăn cơm, bây giờ có cô gái đáng yêu bởi hắn, uống canh cá tự tay hắn làm, còn uống không nhượng bộ, làm cho hắn có loại cảm giác ấm áp thỏa mãn.

Diệp Miêu hình như cũng không phát hiện Lôi Kỳ nhìn nàng chăm chú, nàng uống hết canh, nhìn thấy có chút nước canh dính trên tay mình, thế là vươn đầu lưỡi liếm liếm, rồi mới mới phát hiện động tác này làm cho Lôi Kỳ nhìn nàng không chuyển mắt.

Nàng đột nhiên cười, lộ ra tiểu răng nanh đáng yêu, tươi cười ngọt ngào làm cho Lôi Kỳ nhìn ngây ngốc.

Thật..... tiểu mèo hoang thật đáng yêu a!

“Anh vì sao vẫn nhìn tôi?” Diệp Miêu nháy mắt mấy cái.

“Tôi..... Bởi vì tôi cảm thấy bộ dáng cô liếm tay thật đáng yêu.” Hắn có chút sững sốt, thành thực nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Thật vậy ư?” Nàng thật là cao hứng a! Lôi Kỳ nói nàng đáng yêu cơ đấy!

“Ăn no chưa?”

“Ăn!”

“Vậy thì đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Đưa cô đến cục cảnh sát.”

Tuy rằng Diệp Miêu thật đáng yêu, nhưng dù sao cũng là thiếu nữ bỏ nhà, rời nhà trốn đi, cha mẹ chắc sẽ lo lắng, có lẽ nên nhanh chóng đem nàng đưa đi cục cảnh sát để cho cha mẹ nàng nhận về nhà đi!

“Vì sao lại đưa tôi đến cục cảnh sát?” Diệp Miêu không hiểu.

“Cô không phải là bỏ nhà đi sao?”

“Ai nói chứ?” Nàng mở to mắt.

“Vậy vì sao cô lại ngủ ở cửa nhà tôi?”

“Bởi vì.....” Con mắt nàng xoay tròn, “Bởi vì tôi yêu anh!”

Cầm Lôi Kỳ gần như muốn rớt xuống.

Nàng có phải người ngoài hành tinh không? Nếu không vì sao nàng giải thích mà một chút logic của người địa cầu cũng không có?

Có cô gái nào sẽ ngủ ở cửa nhà một người đàn ông chưa từng gặp mặt, rồi mới mặt dày chạy vào nhà người ta ăn uống, sau đó lại không chút để ý nói với người ta ba chữ “Tôi yêu anh”?

Lôi Kỳ đứng lên, dáng người cao lớn làm cho Diệp Miêu không thể không ngẩng mặt lên mới có thể nhìn hắn.

“Này này này! Anh làm cái gì?”

Lôi Kì không tốn một tí sức lực nào nhấc nàng về phía cửa, “Ngoan, tôi đưa cô đi cục cảnh sát, cô phải nhanh chóng về nhà đi thôi!”

“Không cần! Tôi không phải là thiếu nữ bỏ nhà ra đi a!” Nàng luống cuống.

“Còn nói không phải, nhìn bộ dáng chột dạ này của cô, rõ ràng chính là như vậy!” Hấn bắt đầu có chút mất hứng, Diệp Miêu đáng yêu thì đáng yêu, nếu tùy hứng của nàng làm cho người nhà lo lắng thì đúng là không nên!

“Không cần! Không cần! Không cần!” Nàng liều mình ngăn cản, thậm chí vừa bắt vừa đánh, nhưng làm sao địch nổi thân hình cao lớn của người đàn ông? “Ồ..... Không cần a, bên ngoài trời mưa lớn như vậy, tôi không muốn đi ra ngoài, rất lạnh, rất ẩm ướt.....” Nàng lộ ra vẻ mặt ủy khuất, ánh mắt cũng trở nên ngập nước, làm cho người ta nhìn thấy rất đau lòng.

Thân là một người nam nhân, Lôi Kì tự nhiên cũng có đặc điểm ăn mềm không ăn cứng của nam nhân, nhìn thấy cô gái xinh đẹp đáng yêu lộ ra vẻ mặt vô tội như vậy nhìn hấn, hấn cũng không nhẫn tâm.

“Được rồi!” Hấn thở dài, “Tạnh mưa rồi thì đi.”

Nhưng mà mưa vẫn không ngừng.

Lôi Kì mở tivi, mới biết được gần đây có một cơn bão đột kích, có khả năng tuần lễ kế tiếp vẫn sẽ mưa.

Quay đầu nhìn Diệp Miêu bởi vì dự báo thời tiết mà mừng rỡ hoa chân múa tay vui sướng, Lôi Kì có chút rầu rĩ, lại có một loại cảm giác không thể nói rõ được.

Kỳ quái, nàng cao hứng như thế để làm gì?

Mà cổ vui sướng nhàn nhạt khác thường trong lòng mình kia lại là vì sao?

Hấn không phải là một người ở một chỗ lâu lắm rồi? Cho nên đột nhiên chạm phải một cô gái liền trở nên mơ mơ màng màng?

Hơn nữa kỳ quái là, nàng một chút còn không sợ vết sẹo trên mặt hấn.

Rất nhiều người lần đầu tiên khi nhìn thấy vết sẹo trên mặt hấn, sẽ lộ ra vẻ mặt không được thoải mái, ánh mắt không biết nên đặt ở chỗ nào, nhưng dường như nàng một chút cũng không để ý, giống như là hấn và những người khác không có gì khác nhau.

Không thể phủ nhận, trong lòng Lôi Kì có chút cảm động khác thường, cô gái kia toát ra bóng dáng hân hoan, làm cho hấn loáng thoáng hồi tưởng lại cảnh tượng fan hâm mộ sùng bái hấn năm đó, làm cho hư vinh tâm đắc của hấn yên lặng đã lâu có được một chút an ủi.

Quay đầu, nhìn thấy Diệp Miêu lại chạy tới phòng bếp, cố hết sức bưng tất cả canh cá mà hấn nấu ra, chuẩn bị một phen ăn ngẫu nhiên.

Lôi Kì không phát hiện trên mặt mình hiện lên tươi cười thần nhiên.

Mèo hoang nhỏ này, nếu thực sự có thể giữ lại, hình như cũng không có gì là không tốt.....

Lôi Kì ngâm mình trong bồn tắm lớn hai giờ, trong đầu đều là bóng dáng của Diệp Miêu.

Con mèo hoang nhỏ này thực sự thật đáng yêu..... Nhất là cặp mắt mèo xinh đẹp kia của nàng, vừa nhìn thấy đồ ăn liền vui mừng đến híp mắt lại, khi nàng cười lộ lên lộ ra răng nanh tiểu hổ, còn có động tác nàng liếm ngón tay.....

Nàng rốt cuộc là đến từ nơi nào? Vì sao lại mặc danh kỳ diệu ngủ ở cửa nhà hấn? Giống như là lễ vật từ trên trời rơi xuống vậy.

Ai, đáng yêu thì đáng yêu, nhưng hấn cũng không thể thực sự giữ người ta lại đi?

Buổi sáng ngày mai đi làm, có lẽ tiện thể nên đem nàng đưa về nhà là được rồi.

Tuy rằng hấn thực sự rất muốn đem mèo hoang nhỏ nhặt được này nuôi ở nhà, bởi hấn qua ngày.....

Thời điểm đang suy nghĩ như vậy, cửa phòng tắm đột nhiên bị một cổ lực lượng to lớn mở ra, cô gái vẻ mặt kinh hoàng nhưng cả người lại thuận theo cánh cửa ngã nhào xuống sàn phòng tắm.

“A!” Lôi Kì quát to một tiếng, lập tức nghĩ đến mình là một nam nhân, việc gì phải sợ một tiểu nữ sinh? “Cô chạy vào đây làm cái gì?”

Không thể nào? Hắn có cảm giác nàng luôn luôn đứng ở cửa nhìn lên hắn tắm rửa?

Bởi vì bình thường đều chỉ có một mình hắn ở nhà, cho nên lúc hắn tắm rửa cũng chưa bao giờ khóa cửa, hôm nay hắn cũng chỉ là đóng cửa qua loa mà thôi, nhưng là hắn tuyệt đối không nghĩ tới mèo hoang nhỏ này lại có hứng thú với bộ dáng trần truồng của hắn!

Nhìn lại kẻ gây ra họa Diệp Miêu, chỉ thấy vẻ mặt nàng đỏ bừng, ngay cả bên tai cũng hồng thắm, hai tay che khuất hai mắt, khúm núm nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Lôi Kì, thực xin lỗi, tôi thực sự không phải cố ý muốn nhìn lên đâu.....” Một mặt nói như vậy, mặt khác ngón tay lại vụng trộm mở ra một cái khe, hai mắt lại không quên nhìn lên. (NTK: o (> <) o)=“”>

“Làm sao cô biết tên của tôi?” Hắn kinh ngạc hỏi, hắn rõ ràng không có nói với nàng a!

Cô gái biết chính mình nói lỡ, lại vội vàng dùng tay bưng kín miệng.

Không có một bàn tay che lấp, nàng mở ánh mắt thật to tham lam nhìn Lôi Kì trần truồng vài lần.

Lôi Kì thế này mới tỉnh ngộ trên người mình chưa mặc cái gì cả!

Thật là, thời điểm trước kia còn là ngôi sao, chuyện gì fan hâm mộ của hắn cũng làm được, trốn ở toilet trong khách sạn, xe tải một ngày hai mươi tư giờ theo dõi hắn; nhưng bị người khác nhìn lên mình tắm rửa thì đây thật sự là lần đầu tiên.

Lôi Kì đứng lên, không cần tốn nhiều sức lực nhắc cả người nàng dậy.

Diệp Miêu vẻ mặt vẫn đỏ bừng như trước, lúc bị nhắc dậy không phản kháng cũng không giãy dụa, nàng cúi đầu, giống như biết bản thân đã làm sai chuyện gì.

“Cô ngoan ngoãn ở bên ngoài cho tôi, không cho phép tiến vào!” Lôi Kì nói xong, liền ném nàng về hướng sofa trong phòng khách, rồi mới xoay người đi trở về phòng tắm, tiếp tục “Trầm tư” của hắn.

Cửa phòng tắm truyền đến một tiếng “Xành xạch”, nhưng Lôi Kì lần này lại nhớ trước tiên phải khóa cửa phòng tắm cái đã.

Diệp Miêu cô đơn ở ngoài cửa ngơ ngác ngồi ở trên sofa, qua thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến vừa mới nhìn thấy nam nhân cường tráng trần truồng, khuôn mặt nàng nguyên bản đã hồng thắm lại sôi lên, giống như phát sốt vậy.

Dáng người Lôi Kì thật tuyệt! Tứ chi thon dài, cơ bắp rắn chắc, ngực rộng lớn cùng hông chặt hẹp, tuy rằng làn da hơi đen, trên mặt cũng nhiều dấu vết phong sương, nhưng đối với một người nam nhân mà nói, điều này ngược lại càng tăng thêm mị lực thành thực của hắn.

Nàng đột nhiên lấy tay che cái mũi của mình.

Không xong, hình như là chảy máu mũi..... Ai bảo nàng lớn như vậy nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân trần truồng, hơn nữa người kia lại là Lôi Kì!

Sau khi xem qua bộ dáng trần truồng của hắn, nàng hình như càng thích hắn, làm sao bây giờ?

Nàng cứ như vậy ngồi ở trên sofa, hai tay che cái mũi, vẫn ngơ ngác mà ngây ngô cười.

Vào ban đêm, Diệp Miêu làm một việc làm cho Lôi Kì thật sự rất muốn làm chuyện ngu xuẩn là nửa đêm ném nàng ra ngoài trời mưa.

Buổi tối, Lôi Kì khóa cửa phòng riêng của mình lại, nhưng đến nửa đêm hắn ngủ như thế nào cũng thấy không an ổn, trong mơ màng, ngoại trừ tiếng mưa rơi, dường như còn nghe thấy tiếng mèo con đang khóc.

Kỳ quái là ở gần đây không có mèo xuất hiện, hẳn nghe thấy tiếng khóc mèo con đứt quãng nhưng lại xen lẫn tên của mình.

“Ô..... Ô..... Lôi Kì..... Mau cứu tôi.....”

Hắn sững sốt ba giây, đột nhiên nghĩ tới Diệp Miêu, cả người từ trên giường nhảy dựng lên.

Thanh âm truyền đến từ cửa sổ phòng hắn, hắn quay đầu nhìn lại, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch!

Diệp Miêu đứng trên ban công phía bên ngoài cửa sổ nhà hắn mà khóc, nhà hắn ở tận lầu 7 đó!

Lôi Kì nhảy dựng lên chạy đến trước cửa sổ, mở đầu là một trận mắng, “Tại sao cô nửa đêm không ngủ lại chạy tới nơi này khóc a?”

“Tôi..... Tôi chỉ là muốn nhìn anh, nhưng mà phòng anh lại khóa, tôi chỉ có thể từ ban công ở bên ngoài đi sang đây..... Tôi đi sang đây nhưng lại không trở về được..... Mưa lại rơi thật lớn, tôi rất lạnh.....” Nói xong, nàng “Oa” một tiếng khóc lớn lên, lần này nàng khóc thực sự, dù sao nửa đêm bị nhốt ở trên ban công gió táp mưa sa, có lẽ là không phải đùa giỡn.

Nàng chẳng qua là muốn vụng trộm nhìn bộ dáng Lôi Kì lúc ngủ, cho dù cửa phòng hắn khóa lại, nàng vẫn không từ bỏ ý định, mới có thể có ý nghĩ kỳ lạ muốn đi ra ban công để nhìn hắn, thế nhưng lại không nghĩ rằng sẽ chật vật tới mức này.

Lôi Kì lấy tay gỡ tóc, đang do dự có nên mở cửa sổ kéo Diệp Miêu vào hay không, nàng đột nhiên hô to: “Tôi..... Tôi sắp ngã xuống!”

“Lừa ai a?”

“Thực..... Thực sự a! Ban công này đang dịch chuyển! Lôi Kì! Lôi Kì, mau mở cửa sổ! Tôi sắp ngã xuống!” Diệp Miêu kích động liều mình đập cửa sổ.

Ban công nơi này thật ra lâu năm rồi chưa tu sửa, nơi nối tiếp với vách tường đã sớm lỏng lẻo, tối hôm nay bị Diệp Miêu giầy vò như vậy, chống đỡ không được sức nặng của nàng, cuối cùng bắt đầu chậm rãi tách khỏi vách tường, trong chớp lát sẽ ngã xuống.

Cho dù Diệp Miêu mệnh lớn, ngã xuống cũng sẽ mất nửa cái mạng đi?

“Lôi Kì –” Ngay tại thời điểm Diệp Miêu kêu thảm thiết muốn rớt xuống cùng lan can ban công đang tróc ra, Lôi Kì kịp thời mở cửa sổ bắt được nàng, nhấc nàng vào nhà.

Diệp Miêu trong lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, lại sờ sờ mặt, hai tay thật bần ngược lại tự làm dơ mặt mình.

“Ô..... Thật đáng sợ.....” Nàng lại khóc lên, nước mắt trong suốt làm cho tro bụi dơ lâu năm bám trên mặt nhiễm ra hai dấu vết rõ ràng, “Tôi..... Tôi..... Tôi chỉ là muốn tới tìm anh.....”

Nhìn thấy bộ dáng thê thảm này của nàng, Lôi Kì cũng ngượng ngùng không muốn tiếp tục mắng nàng nữa, nhưng mà hắn thật sự không rõ, vì sao tiểu mèo hoang này nhất định phải ở bên người hắn đây chứ không tha?

“Tốt lắm tốt lắm, không có việc gì, đừng khóc.” Hắn ngồi xuống dưới, thay Diệp Miêu lau đi nước mắt trên mặt.

Nhìn thấy Diệp Miêu chớp chớp đôi mắt màu hổ phách nhìn hắn, trong lòng Lôi Kì đột nhiên nhảy dựng, ánh mắt nàng ướt át sáng ngời như vậy là đang ám chỉ cái gì?

Dự cảm này làm hắn bất an, theo bản năng muốn trốn tránh, đang muốn quăng Diệp Miêu đến phòng khách, nhưng là..... Hắn lại nhìn vật đã trống không ngoài cửa sổ, nếu thực khóa mèo hoang nhỏ này ở bên ngoài, không biết nàng sẽ làm ra chuyện hoang đường gì nữa đây?

Vậy bây giờ nên làm cái gì mới tốt?

Trong khi Lôi Kì đang thực sự phiền não, Diệp Miêu đã sớm lặng yên không một tiếng động chui vào trong ổ chăn của hắn, tâm tình kinh hoàng hỗn loạn khi gửi được hương vị nhàn nhạt thuộc về nam nhân trên chăn bông, nhanh chóng thả lỏng; Nàng khịt khịt mũi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhắm hai mắt lại.

“Không được, cô vẫn nên đi ra bên ngoài ngủ..... A? Người đâu?” Sau khi tự hỏi thật lâu, cũng giã giụa thật lâu, Lôi Kì cuối cùng quyết định như vậy, nhưng hần phát hiện Diệp Miêu vốn đang ở trước mặt mình lại không thấy đâu!

Hần kích động nhìn lại bên ngoài cửa sổ, ở đó trống không.

Hần lại nhanh chóng quay đầu nhìn, lúc này mới nhìn thấy ở trên chiếc giường giữa phòng, Diệp Miêu hai tay hai chân gắt gao ôm không tha chăn bông mà hần vừa mới ngủ qua.

Hần bất đắc dĩ đi đến bên giường, nhìn nàng ôm chặt chăn bông, giống như là sợ bị người khác đoạt đi vậy.

Lôi Kì lắc đầu, nghĩ rằng chính mình tối hôm nay có lẽ phải ngủ bên ngoài, vừa mới đi ra cửa phòng, liền nghe thấy Diệp Miêu thì thào nói nói mớ –

“Lôi Kì..... Anh không cần đi nha..... Chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau được không.....”

Lôi Kì giật mình, mèo hoang nhỏ thật sự muốn ở cùng một chỗ với hần sao?

Hần lại quay trở lại bên giường nhìn Diệp Miêu, mặt nàng tuy rằng bị tro bụi cùng nước mắt làm cho đông một khối đen, tây một khối bụi, nhưng mà khuôn mặt vẫn thanh lệ như trước, nhất là lông mi kia thật dài, cho dù đang ngủ cũng có khi nhẹ nhàng run run, mà cái miệng nhỏ nhắn kia lộ ra thỏa mãn mỉm cười, làm cho người ta có ý nghĩ muốn âu yếm.

Hần bất tri bất giác ngồi xuống, an vị ở bên cạnh Diệp Miêu, nhìn khuôn mặt thanh tú còn mang nước mắt của nàng, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ, hần thực sự có thể giữ mèo hoang nhỏ này ở lại sao?

Lúc này Diệp Miêu đột nhiên xoay người một cái, hai tay hai chân không chút khách khí bắt lấy hần làm cho hần ngã xuống giường, một mặt lại gắt gao quấn lấy hần, giống như là ngay cả khi ngủ cũng không nỡ rời khỏi hần.

Lôi Kì bản năng muốn đẩy nàng ra, nhưng ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, cánh tay đang muốn đẩy ra lại tự có ý chí, ngược lại tiện thể ôm Diệp Miêu vào trong ngực.

Cơ thể cô gái có mùi thơm riêng biệt truyền vào chóp mũi, lòng của hần có chút ngứa, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể tự bắt buộc chính mình không được suy nghĩ miên man.

Mặc dù suy nghĩ hỗn loạn, thân thể lại bị kéo gắt gao, nhưng khi cơn buồn ngủ đến, hần vẫn chậm rãi, bất tri bất giác ngủ cùng con mèo hoang nho nhỏ không biết từ nơi nào tới, khiến hần có chút nghi hoặc lại có cảm giác thỏa mãn khác thường không biết toát ra từ đâu này.

3. Chương 3

Chương 3

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Lôi Kì có một giấc mơ..... Xem như là một giấc mơ đẹp đi!

Hần mơ thấy mình bị một đám fan hâm mộ vây quanh, hơn nữa tất cả đều là mỹ nữ, một đám người vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp, cầm trong tay hoa tươi, lễ vật, vừa kéo vừa ôm hần.

Ở trong giấc mơ hần cười ha ha không ngừng, đã lâu rồi hần chưa hề được hưởng thụ mùi vị được mọi người ủng hộ sùng bái

Những fan nữ này thật là nhiệt tình a! Chẳng những bám ở trên người hần không nói, tay nhỏ bé còn không an phận, ở trên thân thể rắn chắc của hần sờ soạng lung tung, cuối cùng ngay cả miệng cũng đến gần, nhiệt tình hôn không ngừng lên trước ngực hần. (NTK: YY quá đi anh ơi)

Trên khuôn mặt anh tuấn của hần xuất hiện một nụ cười có phần kỳ lạ.

Ít nhất đối với Diệp Miêu ngủ ở bên cạnh hần, quả thực là kỳ lạ.

Có người khi ngủ có thể cười thành thế này sao?

“Ân..... Ân..... Không cần hôn, ta còn phải quay phim.” Lôi Kì vừa nói mớ, vừa vươn tay đẩy loạn ở trước ngực, duỗi tay ra lại không cần thận chạm được bộ ngực mềm mại của nữ nhân.

Lôi Kì dừng tay lại, tươi cười trên mặt cũng cứng đờ, giống như là đang ở trong mơ suy xét xem mình đụng phải cái thứ gì?

Diệp Miêu đỏ mặt, nhưng lại có chút luyến tiếc không muốn cứ như vậy mà lùi lại, ngay thời điểm xấu hổ này, đồng hồ báo thức đột nhiên vang lên.

Mắt Lôi Kì theo bản năng mở ra, nhìn thấy cô gái đêm qua dám ở lại trong nhà mình không đi, cũng nhìn thấy tay của mình... đang đặt trên bộ ngực của nàng.

“A!” Hắn phát hoảng, cuống quýt rút tay về, khẩn trương nhìn lại thân thể của chính mình — hoàn hảo, quần áo vẫn còn, ngày hôm qua hẳn là hắn không làm ra chuyện ngu xuẩn gì.

“Lôi Kì, anh thật sắc nha! Sáng sớm mà đã sờ ngực của người ta.” Hai đóa mây đỏ phủ lên trên đôi má Diệp Miêu, chẳng qua là hơi xấu hổ một chút, cũng không có biểu tình oán giận gì.

“Cô.....” Buổi sáng nam nhân luôn luôn có phần thấp huyết áp, đầu vẫn là mờ mịt, qua một hồi lâu mới nhớ tới chuyện đã xảy ra đêm qua, “Co tại sao vẫn còn ở đây?”

“Tôi muốn ở lại với anh thôi mà!” Nói như đương nhiên.

Lôi Kì sửng sốt một chút.

Muốn ở lại cùng hắn sao?

Vì sao nghe qua những lời này khiến tim của hắn thật ảm áp?

Nhưng mà.....

“Muốn ở lại cũng không cần phải nửa đêm đi leo cửa sổ chứ! Ngã xuống làm sao bây giờ?! Cô đúng là không muốn sống nữa mà!” Hắn gõ đầu Diệp Miêu một chút.

Diệp Miêu xoa xoa đầu, đột nhiên mắt sáng lên, “Anh đang lo lắng cho tôi đúng không?”

“Đương nhiên! Làm gì có người nào có lá gan lớn như cô vậy? Nhà của tôi là ở lầu 7 nha!” Hắn vén chăn bông, xuống giường chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

Sau khi đi vào phòng tắm, hắn đột nhiên lại ló đầu.

“Cô cũng thu dọn một chút, một lát nữa đi cùng tôi.”

“Đi đâu?” Diệp Miêu cười đến thật vui vẻ.

Hắn nói “Đi cùng tôi” đấy! Nghe xong lời này thực sự cảm thấy rất hạnh phúc nha!

“Chờ lát nữa tôi đi làm thuận tiện sẽ đưa cô về nhà. Ngày hôm qua cô một đêm không về nhà, người nhà nhất định rất lo lắng đi?” Nói xong, hắn cũng bắt đầu có chút buồn rầu, nếu như bị người nhà của nàng nhìn thấy là một đại nam nhân đưa nữ nhi nửa đêm không về về nhà, cho dù nói cái gì bọn họ cũng sẽ không tin tưởng hai người là trong sạch phải không?

Rõ ràng là cái gì cũng không có làm, nếu bị hiểu lầm như vậy..... Hắn sẽ có điểm không cam lòng nha!

“Tôi.....” Diệp Miêu do dự một chút, “Tôi không có nhà.”

“Không có nhà?” Lôi Kì đánh răng xong, lấy khăn lông lau mặt, “Cô làm sao lại không có nhà? Bằng không cô đến từ chỗ nào? Chẳng lẽ là từ trên trời rơi xuống?” Nhưng lại trùng hợp rơi ở cửa nhà hắn?

“Tôi thực sự không có nhà.” Diệp Miêu ngồi ở trên giường, cắn ngón tay mình.

Bây giờ nàng còn không muốn nói cho Lôi Kì biết thân phận của mình, cho nên quyết định trước tiên phải sử dụng khổ nhục kế, tranh thủ một chút đồng tình của hắn.

Lôi Kì thở dài, đi trở về bên giường, ngồi xổm người xuống, ngẩng đầu nhìn Diệp Miêu, “Cô làm sao lại không có nhà chứ? Có phải trong nhà có vấn đề gì hay không? Trốn tránh không phải phương pháp giải quyết vấn đề, nếu cô nguyện ý, nói ra có lẽ tôi có thể trợ giúp cô.” thanh âm của hắn thực ôn nhu, có chút trầm thấp, giống như là đang trấn an một tiểu động vật. (NTK: Anh coi chị ấy là mèo ạ! (_ _|||))

Diệp Miêu nhìn mắt của hắn, trong con ngươi thâm sắc tràn đầy sự quan tâm cùng lo lắng.

Hắn..... Là thật sự lo lắng ỉn sao?

Nếu nàng nói ra sự thật, hắn có thể sẽ chán ghét nàng chẳng? Thậm chí là hận nàng?

Không muốn! Nàng không muốn Lôi Kì chán ghét nàng! Không muốn! Không muốn!

Khẽ cắn môi, Diệp Miêu quyết định tiếp tục nói dối, “Tôi là cô nhi, không có nhà, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện.” Nàng nhìn thấy sắc mặt Lôi Kì chuyển thành đồng tình cùng đau lòng nhàn nhạt, “Lôi Kì, để cho tôi ở đây với anh được không?”

“Cô.....” Không thể nào? Ngày hôm qua hắn còn đang suy nghĩ, nếu con mèo hoang nhỏ này có thể ở lại thì tốt biết bao nhiêu, hôm nay mộng đẹp thực sự trở thành sự thật sao?

Trên mặt hắn không tự chủ được mà xuất hiện vẻ mặt vui sướng, nhưng hắn vẫn phải hỏi: “Cô thực sự muốn ở cùng tôi?” Hắn quay đầu nhìn phòng trọ nhỏ của mình, “Tôi không phải kẻ có tiền, bộ dạng cũng không đẹp trai, vì sao cô muốn ở cùng tôi?” Hơn nữa hôm qua mới là ngày đầu tiên bọn họ gặp mặt không phải sao? Vì sao con mèo hoang nhỏ này lại tin nhiệm hắn như vậy?

“Ai nói anh không đẹp trai?” Diệp Miêu đột nhiên kích động, “Ở trong mắt tôi anh vĩnh viễn là nam nhân anh tuấn nhất! Toàn thế giới này không người nào có thể so sánh được với anh!”

Lôi Kì sững sốt một chút, đột nhiên cao giọng cười ha hả.

Thật không biết đã bao nhiêu năm rồi không nghe được nữ nhân nói như thế với hắn đâu!

Ngoài ý muốn, tâm tình của hắn vô cùng tốt! Hắn nhìn vẻ mặt mạc danh kì diệu (NTK: không sao nói rõ được, không hiểu gì cả, quái lạ) của Diệp Miêu, nhất thời bị tình cảm khổng chế, hắn liền quay sang hôn nàng.

Đó là nụ hôn đầu tiên của Diệp Miêu.

Đầu tiên là nàng hoảng sợ, nhưng đến khi nàng ý thức được là Lôi Kì hôn nàng, cả người liền thả lỏng. Đôi môi mềm bị trêu đùa vài lần lại nhẹ nhàng mở ra, hơi thở nam nhân mang theo hương vị kem đánh răng mát lạnh dũng mãnh đi vào khoang miệng, lưỡi trơn ướt ôn nhu thuần thực đuổi cái lưỡi của nàng, chưa từng có kinh nghiệm bị dây dưa như vậy nên người nàng hơi run rẩy.

Thân mình dần dần ấm và nóng lên, toàn bộ khuôn mặt đều đỏ, giống như một quả táo mê người, Diệp Miêu nhẹ nhàng rên rỉ hai tiếng, rồi lại cảm giác được cánh tay nam nhân đang ôm nàng càng chặt hơn, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Nàng hồi hộp nín thở, thần trí nhẹ nhàng cách xa, mềm nhũn ngã vào trong lòng nam nhân, tay nhỏ bé lướt nhẹ qua khuôn ngực nam nhân rắn chắc, cảm nhận được nhịp đập của trái tim ở dưới da thịt.

Vì sao lúc này nàng lại có cổ xúc động muốn khóc?

Đây là nam nhân nàng yêu say đắm lâu nay, bây giờ hắn thực sự ở đây ôm nàng, hôn nàng, cảm giác mộng đẹp trở thành sự thật thực sự rất tốt đẹp, thậm chí làm cho trong lòng nàng có một ít sợ hãi dâng lên.....

Thật vất vả nam nhân cuối cùng cũng buông nàng ra, nàng liếm liếm đôi môi sưng đỏ, thâm tình nhìn nam nhân ở trước mắt, “Lôi Kì..... Tôi.....”

Tôi yêu anh.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tôi đã yêu anh.

Giây phút anh xả thân cứu tôi, tôi biết rằng, đời này ngoại trừ anh ra, trong lòng tôi chắc chắn không thể chứa được người khác. (NTK: kết câu này... O (_)O~.)

Diệp Miêu đô miệng ngồi ở trên xe tải.

Lôi Kì một bên chuyên tâm lái xe, thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy quan tâm.

“Làm sao vậy? Mất hứng?”

“Không có.” Không có mới là lạ! o(> <)o=“”>

Không phải nàng đã nói mình là cô nhi, muốn ở chung một chỗ với hấn sao? Hơn nữa không phải hấn còn hôn nàng? Đây không phải là chứng minh hấn thực ra cũng không chán ghét nàng, cho nên mới hôn nàng? Vậy vì sao Lôi Kì vẫn muốn tống nàng về “Nhà”? (NTK: dùng từ “tống” nghe nó.. hay hay, cho anh “bạo lực” tí!! Hắc hắc)

Phải a! Hình như nàng đã quá ngây thơ rồi, dù sao không có một người nào sẽ tùy tiện thu nhận một nữ nhân không rõ lai lịch đi?

Tuy nàng vẫn một bụng không phục, hơn nữa Lôi Kì còn nói muốn dẫn nàng trở về “Cô nhi viện”, bây giờ nàng phải đi đâu để tìm ra một cái cô nhi viện a? Lỡ như đến lúc đó bị phát hiện nói dối thì làm sao đây?

Phiền phiền phiền, thật là phiền nha!

Diệp Miêu cắn ngón tay lo lắng suy nghĩ biện pháp đối phó, lông mày thon dài cau lại cùng một chỗ.

“Rốt cuộc cô nhi viện mà cô nói là ở chỗ nào?” Lôi Kì nhìn dòng xe cộ chật chội, xem ra tình hình giao thông buổi sáng hôm nay thật không tốt, nếu cứ tiếp tục chậm trễ, chỉ sợ sẽ trễ thời gian đưa hàng hóa mất.

“Ở ngay phía trước, sắp đến rồi.” Diệp Miêu tùy tiện chỉ một phương hướng, lập tức nói sang chuyện khác, “A? Lôi Kì, anh thích nghe ca kịch?”

Lúc này radio trong xe truyền phát ra bản nhạc kịch “Miêu”, radio vừa vặn phát đến phần rất nhiều miêu mẽ (NTK: Là mèo con, người hoá trang thành mèo, mặc trang phục mèo,... nhưng nghe hơi kỳ, nên muội để vậy) bắt đầu lên sân khấu mở màn, vừa hoa lệ phiền phức lại nhiều thể loại âm nhạc, tân cổ điển cùng nhạc Rock’n’Roll xen lẫn, tiếng ca sôi nổi kết hợp, làm cho người ta có thể dễ dàng tưởng tượng được hình ảnh miêu mẽ hoạt bát đáng yêu ở trên sân khấu vừa múa vừa hát.

Lôi Kì cười cười, “Đâu không phải ca kịch, là nhạc kịch, đây là tác phẩm “Cats” của Andrew Lloyd Webber.”

“”Cats”? A! Tôi biết, chính là nhạc kịch Broadway rất nổi tiếng đúng không?”

“Nó đúng là rất nổi tiếng ở Broadway, nhưng mà nhạc kịch này lại bắt đầu ở London, dù sao Lloyd Webber cũng là người Anh.”

Ánh mắt Diệp Miêu dấy lên hào quang sùng bái, “Oa, Lôi Kì, anh biết thật nhiều a.”

Lôi Kì nhìn nàng một cái, vốn muốn nói đây là thường thức (kiến thức phổ thông) cơ bản nhất, chỉ cần người thường xuyên nghe nhạc kịch sẽ biết, nhưng nhìn thấy ánh mắt sùng bái xem hấn như vĩ nhân của Diệp Miêu, hấn nghĩ ngợi, quyết định vẫn là không cần nói ra sự thật.

“Nhạc kịch này nói về câu chuyện gì?”

“Chính là về mèo, rất nhiều rất nhiều mèo, có mèo trưởng lão tuổi rất lớn, cũng có mèo phù thủy biết ma thuật, còn có mèo quần gia có nề nếp, thậm chí còn có mèo kẻ trộm cùng mèo tự cho là phong lưu soái ca (NTK: Nói trắng ra là YY đi!!!). Đám mèo này vào buổi tối một ngày nào đó hàng năm sẽ tụ tập cùng nhau, rồi một con mèo sẽ do trưởng lão nhiều tuổi nhất tuyển ra, chỉ con mèo được lựa chọn mới có thể đi vào thiên đường mèo.”

“Thiên đường Mèo?”

Lôi Kì quay đầu, nhìn nàng cười, “Đó chẳng qua là phép ẩn dụ mà thôi, cuối cùng thì con mèo bị trưởng lão lựa chọn, là một con mèo cái già, nàng đã từng nhận hết sủng ái, nhưng khi lớn tuổi lại lưu lạc đầu đường, còn thường bị những con mèo trẻ tuổi khác khi dễ. Cuối cùng nàng được lựa chọn đi vào thiên đường mèo, là bởi vì nàng linh ngộ được rằng hạnh phúc chân chính là nằm ở tương lai, chứ không phải là những hồi ức gần như đã phai màu trong quá khứ.”

“Nghe qua thật hay!” Diệp Miêu một mặt nghe hân giải thích, một mặt bắt đầu chú ý nghe âm nhạc.

“Đúng vậy! Bất quá thời điểm lúc trước “Cats” muốn lên màn ảnh, nhưng lại có rất nhiều người lo lắng! Bởi vì Lloyd Webber là cải biên tập thơ của thi nhân Anh quốc T.S Eliot “Old possum’s book of practical cats” thành nhạc kịch, đề tài rất hẹp, gần như không có chỗ để phát huy tốt, rất nhiều nhà phê bình kịch thậm chí ngắt lời nhạc kịch này ra trình diễn hai, ba quý mới tạm hoàn thành.”

“Kết quả thế nào? Kết quả thế nào?” Diệp Miêu hỏi.

“Kết quả “Cats” được công nhận trở thành một trong ba vở nhạc kịch nổi tiếng nhất trong tám mươi năm trở lại, chẳng những được biểu diễn không ngừng ở London, năm ngoái vừa quyết định làm lưu diễn, sau đó lại vượt biển đi đến Broadway, biểu diễn đủ mười tám năm.”

“Oa! Thật là lợi hại!” Được Lôi Kỳ nói như vậy, nàng cũng rất muốn đi xem “Cats” nha! (NTK: ý là “Cats” được anh Kỳ ca ngợi nên chị cũng muốn xem xem “Cats” như thế nào đó mà)

A? Đợi chút, không đúng, làm sao lúc này nàng còn có tư tưởng đó nha?

Xe tải sắp đi tới nơi mà nàng vừa mới chỉ loạn a! Nàng mà không nghĩ ra biện pháp che lấp, lát nữa sẽ có chuyện lớn đó.

“A! Đợi chút, cho tôi xuống xe ở chỗ này đi!”

“Nhưng mà..... Cô có về nhà không?”

“Còn chưa có, nhưng mà không phải là anh bận đưa hàng hóa sao? Hôm nay nhiều xe như vậy, phía trước có thể sẽ rất dễ dàng tắc xe, anh đưa tôi đến chỗ này thì tốt rồi, tự tôi đi qua có lẽ sẽ nhanh hơn.”

“Thật vậy chẳng?” Hân thấy Diệp Miêu khẩn cấp muốn mở cửa xuống xe, “Thực sự không cần tôi đưa cô?”

“Không cần, không cần.” Diệp Miêu vội vàng xua xua tay, rồi nhanh như chớp nhảy xuống xe, “Tôi đi bộ được rồi. Đúng rồi, Lôi Kỳ, sau này tôi có thể tiếp tục đi tìm anh không?”

Lúc đầu nhìn thấy Diệp Miêu khẩn cấp rời đi như vậy, trong lòng hân có chút mất mát, nhưng nghe thấy nàng hỏi như thế, trên mặt hân lộ ra tươi cười, “Đương nhiên có thể, dù sao không phải cô đã sớm biết tôi ở đâu rồi sao? Mèo hoang nhỏ.”

Nghe thấy hân thân thiết kêu nàng mèo hoang nhỏ, mặt Diệp Miêu đột nhiên nóng lên.

Nàng cắn cắn tay lại bò lại trên xe tải, lướt nhẹ ở trên môi Lôi Kỳ hôn một cái, rồi mới vội vàng nhảy xuống xe, trong nháy mắt bỏ chạy vào trong một ngõ nhỏ, không thấy bóng người.

Lôi Kỳ có chút sững sờ nhìn bóng lưng nàng nhẹ nhàng linh hoạt rời đi, tay trái kìm lòng không đậu vuốt ve chỗ cô gái vừa mới hôn qua.....

Cho đến khi xe ở đằng sau không kiên nhẫn ấn còi, hân mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vội vàng lái xe rời đi.

Hình như là con mèo hoang nhỏ từ trên trời rơi xuống này, đã ngấm tâm của hân mang đi mất rồi.....

Sau khi xe tải chạy đến nơi mà bản thân không nhìn thấy được, Diệp Miêu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ góc trốn đi ra, rồi mới đi về hướng ngược lại.

Vừa về tới “Nhà”, mới mở cửa, liền nghe thấy một tiếng rống dữ dội—

“Diệp Miêu! Đêm qua cháu lại có thể không về nhà! Cháu muốn làm cho cậu lo lắng đến chết sao? Thiếu chút nữa cậu phải đi báo cảnh sát! Miêu Miêu, cháu thật đáng chết, xem cậu sửa chữa người như thế nào!” Đồng Hân một đêm lo lắng không thể ngủ về mặt hồ tra, hai mắt tràn đầy tơ máu, nổi giận đùng đùng mắng Diệp Miêu.

“Cậu.....” Nàng xoa xoa thái dương bị dọa đến phát đau.

Cậu mà bắt đầu mở miệng lớn giọng cùng dì thật sự là giống nhau, quả nhiên là người một nhà.

“Nói! Cháu đi đâu hả?!”

“Cháu đi.....” Diệp Miêu con mắt đảo quanh, thời điểm đang cân nhắc có nên nói ra sự thật hay không, Đồng Hân đột nhiên lấy tay nắm lấy lỗ tai của nàng. “A a a! Đau quá! Cậu, buông tay!”

“Cháu lại đang nghĩ cái mưu ma chước quỷ gì hả? Nhìn con mắt cháu đảo tới đảo lui, biết ngay là tâm tình cháu bất an rồi!”

“Đau quá! Đau quá! Cậu, cậu thả ra a! Cháu nói thật là được mà!”

Thế là Diệp Miêu một năm một mười đem những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua nói ra hết.

Đồng Hân nghe xong lại thưởng nàng vài cái bạo hạt dẻ (NTK: Là vài cục u đó ạ!), giọng nói tức giận không kềm chế được, “Cháu đúng là ngu ngốc mà! Cứ như vậy chạy vào trong nhà một người nam nhân ở một buổi tối? Lỡ như người ta ăn cháu thì làm sao bây giờ? Lỡ như cháu mang thai thì làm sao bây giờ? Làm ơn! Cháu còn chưa có tốt nghiệp trung học đâu đấy! An phận một chút cho cậu nhờ được không? Nếu như bị chị biết được, cậu nhất định bị giọng nói khủng bố của nàng mắng đến chết!”

Diệp Miêu vụng trộm nghĩ, cậu, giọng của cậu cũng không thua dì a.....

“Tóm lại, cháu..... Không có việc gì đi?” Tức giận xong rồi, Đồng Hân lúc này mới bắt đầu hỏi tình hình của cháu ngoại, “Cái tên Lôi gì gì đó, không có làm như vậy với cháu đi?”

“Lôi Kì! Hân gọi Lôi Kì! Hân rất nổi tiếng! Cậu không biết sao?”

“Cậu làm sao có thể biết? Cậu ở nước Anh mười năm, năm ngoái mới trở lại Đài Loan, làm sao mà biết ai nổi tiếng ai không nổi tiếng chứ?”

Diệp Miêu đột nhiên cúi đầu, bả vai cũng sụp xuống.

“Làm sao vậy?” Lúc này còn cao hứng phần chần nói về nam nhân kia, thế nào mà thoáng cái lại giống như quả bóng xì hơi vậy?

“Cậu..... Cậu nghĩ hân có thể chán ghét ta hay không?”

“Chán ghét cháu?”

“Bởi vì..... Đều là cháu hại hân biến thành như vậy.....”

Đồng Hân có chút dăm chiêu nhìn cháu ngoại trước mắt, sự kiện ngoài ý muốn năm đó hân từng nghe chị đề cập qua, cũng loáng thoáng biết được bắt đầu từ đó, trong lòng Diệp Miêu vẫn luôn nhớ thương cái nam nhân kia, thời điểm hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè trở về Đài Loan, cũng luôn hỏi thăm tin tức của nam nhân đó.

Lôi Kì vì sao phải đi lái xe tải? Nguyên nhân trong đó hân đương nhiên không rõ ràng, nhưng mà hân cũng biết, cho dù năm đó không có sự kiện phát sinh ngoài ý muốn kia, nghề nhân mà chỉ trông vào khuôn mặt ăn cơm cũng tuyệt đối không có khả năng chống đỡ được đến lúc này, trừ phi hân có cái khác mới có thể.

“Cháu nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Nếu hân thực sự chán ghét cháu, không phải đêm qua đã sớm đuổi cháu ra ngoài rồi sao?” Hân vỗ vỗ bả vai Diệp Miêu.

“Nhưng mà..... Đó là bởi vì cháu không nói cho hân biết sự thật, cháu lừa hân nói cháu là cô nhi, không nhà để về.....”

Đồng Hân mở to mắt, lập tức lại là một trận tức giận mắg-

“Cháu lại có thể nói dối hân sao?! Miêu Miêu! Cháu còn dám nói mình là cô nhi?! Nếu như bị chị biết được, nàng tuyệt đối sẽ biến cháu thành cô nhi “chân chính”!”

“Cậu.....” Miệng Diệp Miêu càng lúc càng dẹt, cứ như là muốn khóc vậy (NTK: Mếu a!!! Đáng thương quá!!! Cậu, người chết với ta- *xách dao*), “Cháu thực sự không dám nói sự thật thôi! Cháu rất sợ lẽ như hân chán ghét cháu thì biết làm sao? Cháu muốn gặp hân như vậy, muốn ở bên người hân như vậy, muốn hân có thể thích cháu, yêu thương cháu -”

“Miêu Miêu..... Cháu thực sự thích hấn? Hay chẳng qua là sùng bái nhất thời?” Dù sao rất nhiều thiếu nữ có tình cảm sùng bái thần tượng nghiêm trọng, cuối cùng sẽ mù quáng mà đi yêu cái hình tượng hoàn mỹ nhất trong lòng kia.

“Cháu thực sự thích hấn.” Diệp Miêu thực khẳng định trả lời, “Ngày hôm qua sau khi gặp hấn một lần nữa, cháu càng xác định mình thích hấn. Cậu, người có biết loại cảm giác này sao? Luôn luôn nghĩ tới người kia, sau khi nhìn thấy hấn trong lòng tất cả đều là hấn, cuối cùng không chứa được người khác nữa, cho dù muốn ta nói dối, cho dù muốn trả giá đại giới gì, chỉ cần có thể ở cùng hấn, ta đều nguyện ý!” thân mình nho nhỏ lại phun ra ngôn ngữ kiên định, con người Diệp Miêu xuất hiện hào quang kiên nghị.

Đó là tình yêu kiên quyết không tiếc hy sinh hết thảy.

Có lẽ có chút lỗ mãng, có lẽ có chút ngu muội, nhưng loại tình yêu mà tự tin dũng mãnh tiến lên này, cái gì cũng không thể thay thế được.

Cũng từng là người từng trải, Đồng Hân làm sao lại có thể không rõ tâm tình Diệp Miêu?

Bởi vì nhiều năm du học Anh quốc, đối với chuyện tình nam nữ kết giao luôn luôn có thái độ cởi mở, nên sẽ không hạn chế Diệp Miêu.

Tiểu cô nương luôn muốn lớn lên, mà luyện ái đúng là phương pháp làm cho nữ nhân trưởng thành tốt nhất.

Hấn không biết Lôi Kì xuất hiện đối với Diệp Miêu rốt cuộc là tốt hay là xấu, nhưng hấn biết, Diệp Miêu sẽ bởi vì Lôi Kì mà trưởng thành.

Diệp Miêu là cô gái tốt, cha mẹ ly dị làm cho hình thức suy nghĩ của nàng thành thực hơn so với những cô gái bằng tuổi, nàng độc lập, tự chủ, biết bản thân mình muốn cái gì, cũng tận lực không để cho người khác có thêm phiền toái, tuy nhiên đôi khi sẵn sàng quá độ như vậy sẽ làm chính nàng chịu khổ, nhưng nàng chưa bao giờ oán giận.

“Miêu Miêu, nếu cháu thực sự thích hấn như vậy, cậu sẽ không ngăn cản.”

“Thực sự?”

“Ân. Nhưng là có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Sau này không cho ở bên ngoài qua đêm mà không nói cho cậu một tiếng! Cháu có biết ngày hôm qua cậu vì lo lắng cho cháu đã trắng hết bao nhiêu cọng tóc rồi không?”

“Được! Không thành vấn đề, cảm ơn cậu!” Diệp Miêu cao hứng ánh mắt đều híp lại một chỗ.

“Còn có, phải đảm bảo thi cử thật tốt, không cần một ngày nào đó lại than khóc trở về tìm cậu nói trong bụng cháu có đứa nhỏ của hấn!”

“Cậu!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Miêu đỏ bừng lên.

Cho dù từ nhỏ cậu du học ở nước Anh, đối với chuyện nam nữ kết giao có vẻ rất thoải mái nhưng loại chuyện này cũng không cần phải nói rõ ràng như vậy đâu! Nàng..... Nàng còn chưa có nghĩ đến phương diện kia đâu!

4. Chương 4

CHƯƠNG 4:

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Hôm nay, Lôi Kì đưa hàng hóa xong, lão bản đột nhiên thần bí gọi hấn qua.

“A Lôi, tôi hỏi cậu, Lâm ca đối đãi với cậu thế nào?”

“Tốt lắm a! Vài năm nay nếu không có anh chiếu cố, chỉ sợ tôi sẽ rất thảm!” Nãi Lôi Kỳ chứa đầy nghi vấn, không rõ vì sao lão bản đột nhiên lại hỏi như vậy.

“Như vậy a, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lão bản như là thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Vậy thì, A Lôi, cậu có sẵn lòng giúp Lâm ca một chuyện được không?”

“Lâm ca mời nói, nếu có thể hỗ trợ tôi sẽ tận lực giúp.”

“Là như thế này, tôi có một người chú bán thuốc Đông y, gần đây ông ấy muốn tìm người chụp quảng cáo ở kênh mua sắm số bốn để quảng bá ra ngoài, ông ấy phó thác tôi tìm xem có chọn được người nào thích hợp với nhân vật chính hay không, tôi nghĩ tới nghĩ lui, toàn công ty cũng chỉ có cậu là tương đối thích hợp, cho nên tôi mới tới hỏi xem cậu có sẵn sàng giúp đỡ hay không thôi.”

“Chụp quảng cáo?” Lôi Kỳ có chút kinh ngạc, “Lâm ca, tại sao lại tìm tôi chứ? Mặt tôi.....” Vết sẹo trên mặt hắn có thể lên màn ảnh sao?

“Cái này a?” Lão bản chìa chìa vết sẹo trên mặt hắn, “Không thành vấn đề! Nói cho cậu biết, thực ra trên mặt có vết sẹo này mới tốt! Người ta mới có thể cảm thấy cậu thực dũng mãnh nha!”

Dũng mãnh?

“Lâm ca..... rốt cuộc đây là quảng cáo gì?” Tại sao trong lòng hắn lại có dự cảm xấu nha?

“Chính là quảng cáo thuốc Đông y bình thường thôi, có thể khỏe mạnh bổ máu a! Cậu yên tâm, thù lao của quảng cáo sẽ không thiếu phần của cậu đâu!”

“Lâm ca, thù lao không phải là vấn đề.....” Hắn còn muốn nói gì đó, nhưng lão bản đã đánh gãy lời nói của hắn.

“A Lôi, liền quyết định như vậy đi! Đến đây, tôi cho cậu biết địa chỉ bên kia, hôm nay sau khi tan tầm cậu phải đi tìm chú của tôi nhé!”

Lôi Kỳ cứ như vậy mặc danh kỳ diệu bị lão bản nhà hắn “Bán” đi.

Sau khi tan tầm, Lôi Kỳ trước tiên là gọi điện thoại về nhà, nói cho Diệp Miêu biết tối hôm nay hắn sẽ về trễ một chút, muốn nàng không cần chờ hắn.

Bây giờ Diệp Miêu hầu như mỗi ngày đều chạy tới nhà hắn, Lôi Kỳ hỏi nàng không đi làm hoặc lên lớp sao? Nàng chỉ le lưỡi, nói hiện tại trường học đang nghỉ hè, cho nên không sao.

Thỉnh thoảng Diệp Miêu cũng sẽ ở lại qua đêm, nhưng mà Lôi Kỳ luôn tuân thủ nghiêm ngặt việc nam nữ cho đúng mực, tự mình đi ngủ sofa, để cho Diệp Miêu ngủ ở giường của mình. Vài lần sau đó, Diệp Miêu mặc dù rất thất vọng, nhưng lại bị phong độ thân sĩ của hắn hấp dẫn, có đôi khi nàng thừa dịp Lôi Kỳ ngủ say, vụng trộm trèo vào trong lòng hắn, thỏa mãn nghe tiếng tim đập của hắn mà đi vào giấc ngủ.

Có đôi khi Diệp Miêu cũng sẽ ở nhà làm cơm chờ Lôi Kỳ về nhà cùng nhau ăn cơm, tuy rằng tay nghề của nàng vô cùng thâm hậu, nhưng Lôi Kỳ vẫn rất cao hứng, luôn đem đồ ăn nàng tự tay làm ăn sạch sẽ, cùng lắm là sau khi ăn thì ông lấy liều thuốc bao tử là được.

Diệp Miêu nghe thấy hắn nói tối nay trở về trễ, lập tức oán giận làm nũng, Lôi Kỳ nghe xong tâm cũng mềm nhũn, năm lần bảy lượt cam đoan nhất định sẽ nhanh chóng trở về, Diệp Miêu mới ngoan ngoãn gác điện thoại.

“A Lôi, cậu nghe điện thoại sao lại cười?” Đồng sự A Hồ đột nhiên dùng sức đánh một cái lên lưng hắn.

“A? Ta có sao?” Hắn lấy lại tinh thần, lúc này mới nhận ra khóe miệng của mình đã giương lên hồi lâu, cơ bắp còn có chút cứng ngắc nữa!

“Điện thoại này rất buồn cười sao?” A Hồ cầm lấy điện thoại, nhấn lại hàng lông mày rậm, thực nghiêm túc nghiên cứu.

Nhóm lái xe của công ty đa phần đều giống hình dáng của A Hồ, lưng hùm vai gấu, người cao như ngựa lớn, vừa tan tầm mọi người liền tụ cùng nhau uống rượu, tán gẫu trao đổi xem cây cau Tây Thi đứng bên

đường nào tươi đẹp nhất, quần áo ăn mặc ít nhất (NTK: gái... -.-). Tuy rằng lời nói cùng động tác của bọn họ đều có phần thô lỗ, nhưng tâm địa lại không xấu, cũng rất quan tâm Lôi Kì.

A Hồ buông điện thoại, lại nhìn Lôi Kì, đột nhiên nở nụ cười làm lộ ra hàm răng đầy nhựa cau, “A Lôi, có người trong lòng nha! Nhìn cậu bây giờ vừa tan tầm liền trở về nhà, cũng không ở lại đi uống rượu cùng huynh đệ chúng ta, có phải trong nhà có nữ nhân không?” Vừa nói vừa dùng sức đập lưng của Lôi Kì, hại hắn thiếu chút nữa không được.

Nhưng mà hắn nhưng cũng không phủ nhận.

Người trong lòng..... Diệp Miêu có phải là người trong lòng của mình không?

Phải đi? Nếu không thì vì sao cho dù mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, hắn vẫn ước gì có thể nhanh chóng về nhà để gặp nàng? Nếu không thì vì sao nàng làm đồ ăn khó ăn như vậy, hắn vẫn xem như món ngon mà ăn hết, chỉ đơn giản là vì không đành lòng khi nhìn thấy nàng lộ ra bộ dáng thất vọng sao?

Diệp Miêu..... Con mèo hoang nhỏ từ trên trời rơi xuống này, chẳng những làm cho hắn vô cùng trân trọng tư vị tình yêu, cũng làm cho kẻ cô độc gần như đã thành thói quen như hắn lại có thêm một người ấm áp thân thiết cùng hắn làm bạn.

A Hồ thấy hắn không nói, trên mặt lại lộ ra vẻ ngạc nhiên, vừa nhìn thấy đã biết là đang tươi cười nhớ tới người trong lòng, lập tức hiểu được Lôi Kì thật sự đã gặp được nữ nhân mình thích.

“A Lôi? A Lôi?” Hô to vài tiếng, vẫn không phản ứng.

Oa, xem ra nữ nhân này thật sự lợi hại nha! Nói không chừng chính là người mà buổi sáng mấy ngày hôm trước A Lôi mang đến công ty, nhưng nhìn sơ qua đó lại là một tiểu nữ sinh nha! Nhưng nhìn nàng thanh thuần như vậy, có vẻ như rất nhỏ tuổi, A Lôi làm sao có thể thích nàng? Chẳng lẽ hắn thích trâu già gặm cỏ non?

A Hồ gãi gãi đầu, hắn vẫn cảm thấy so với nàng thì cây cau Tây Thi kia có vẻ xinh đẹp hơn nha, hơn nữa vóc người lại đẹp, ăn mặc lại ít vải, nghĩ lại thì máu mũi sẽ chảy ra.

“Trắng, dương, được?” Lôi Kì không biết nên khóc hay nên cười.

“Ai nha! Đừng nói khó nghe như vậy, đây là tinh lực canh (NTK: trắng dương thì trắng dương, việc gì phải ngại nha... *mặt dày vô đối*), cậu có biết nam nhân ở bên ngoài bôn ba cả một ngày, về nhà nếu không bồi bổ tốt một chút, buổi tối làm sao có thể tiếp tục “sống về đêm” đây?” Chú của lão bản là một ông già gầy gò, tuổi mặc dù hơi lớn một chút, nhưng sắc mặt vẫn hồng nhuận như trước, nói chuyện cũng trung khí mười phần.

“Ách..... Lâm bá bá, tôi.....”

“Chính là cậu! Tôi bảo A Tiêu tìm giúp tôi một nam nhân vừa anh tuấn lại vừa cường tráng, tuy rằng trên mặt cậu có sẹo, nhưng mà không quan hệ, dù sao cũng rất nhạt, hoá trang là tốt rồi” Lâm bá bá đột nhiên lại vỗ cái trán sắp trọc một nửa của mình một cái, “Ai nha! Không hoá trang cũng tốt, vết sẹo kia nhìn qua rất có khí khái nam tử! A Tiêu thật sự là tìm đúng người!”

“Lâm bá bá..... Tôi.....” Lôi Kì cố gắng nghĩ cách để cự tuyệt mà không đắc tội người khác, hắn còn xuống dốc đến tận tình trạng này, ngay cả quảng cáo trắng dương được cũng chụp!

“Làm sao vậy? Ngại tiền không đủ sao? Tôi sẽ tặng thêm năm ngàn cho cậu.”

“Lâm bá bá, tiền không phải là vấn đề.” Hắn căn bản không muốn chụp loại quảng cáo này a!

“Ai nha! Coi như giúp đỡ một chút thôi! Tôi cũng biết tiền không được nhiều lắm a! Nhưng là A Tiêu nói hắn rất chiều cố cậu, chẳng nhẽ cậu không thể hỗ trợ một chút sao?”

Lôi Kì ảo não gãi gãi đầu, không sai, lão bản rất chiều cố hắn, nhưng mà..... Vụng trộm liếc qua, nhìn thấy bộ dáng cao hứng của Lâm bá bá, hắn liền cười khổ, quên đi, coi như trả lại là nhân tình cho lão bản là được rồi, dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy, đây lại là quảng cáo nhỏ ở kênh hạng tư, hắn là không có người nào chú ý tới hắn đi?

“Được rồi! Lâm bá bá, nhưng mà ta có một điều kiện.”

“Nói đi, chỉ cần có thể chụp, điều kiện gì cũng được.” Lâm bá bá cười hơ hớ trả lời.

“Cho ta đeo kính râm chụp đi!” Ít nhất như vậy mặt của hắn không cần phải xuất hiện trọn vẹn ở trước màn ảnh.

Bởi vì chỉ là cái quảng cáo nhỏ, cũng không cần hao tổn tâm tư chuẩn bị, Lôi Kỳ học thuộc vài câu lời kịch, mang một cái kính râm, đã bị đẩy lên trước màn ảnh, trưng khuôn mặt tươi cười uống xong “Tinh lực canh”, rồi mới lớn tiếng khen ngợi uống thật tốt.

Dù sao trước kia xuất thân là giới điện ảnh, hắn nhanh chóng nhập cảnh, tinh lực canh kia khó uống muốn chết, hắn cũng có thể xướng vài câu làm cho nó trở thành là nhân gian mỹ vị, nguồn nước sức sống của nam nhân, làm cho Lâm bá bá vô cùng vừa lòng.

Quảng cáo chụp xong, ông chẳng những nhét ba ngàn đồng tiền thưởng cho Lôi Kỳ, còn kèm thêm hai tá tinh lực canh, cho hắn trở về uống đủ!

Lôi Kỳ thịnh tình không thể chối từ, đành phải đem hai tá đồ uống về nhà.

Mới mở cửa ra, Diệp Miêu lập tức từ phía sau cánh cửa chạy đến, đang định nhào vào trong lòng hắn, lại bị hai tá “Đồ uống” trên người hắn ngăn cản.

“A? Đây là cái gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Đồ uống của người lớn, không thích hợp cho trẻ em.”

“Tôi đã trưởng thành rồi!” Nàng không phục nói, chìa tay muốn lấy một hộp để xem thử.

Lôi Kỳ cười giải thích một chút về sự việc đã xảy ra.

Diệp Miêu nghe xong ánh mắt mở thật lớn, “Đây là tráng dương được?” Nàng nâng cái bình ở trên tay lên, cẩn thận nghiên cứu trước sau.

Cái thứ đáng xấu hổ này thật sự kì lạ như vậy sao?

Nhật Bản kỳ thực cũng có rất nhiều loại đồ vật này, nào là “Hoàng đế dịch”, “Hồi xuân thủy”, người người đều quảng cáo rùm beng nam nhân sau khi uống xong sẽ dũng mãnh như hổ, tuyệt đối làm cho nữ nhân vừa lòng.

Nhưng mà nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới Lôi Kỳ cư nhiên cũng đi chụp loại quảng cáo này.

Bả vai Diệp Miêu bắt đầu run run, Lôi Kỳ sau khi buông đồ uống lại thấy bộ dạng này của nàng, có chút lo lắng, đang muốn hỏi có chuyện gì xảy ra, Diệp Miêu đột nhiên cười âm ỉ—

“Ha ha ha ha..... Lôi Kỳ, anh lại có thể đi bán thứ này.....”

Lôi Kỳ trợn trừng mắt, hắn vô cùng không đồng tình tư tưởng của mèo hoang nhỏ!

“Cô còn dám cười! Nếu không thiếu nhân tình của người ta, tôi cũng không cần “xuống biển” đi chụp loại quảng cáo này!” Hắn nhéo nhéo đôi má Diệp Miêu, bàn tay có cảm giác trơn mịn, không nhịn được lại tiếp tục sờ sờ.

“Nhưng mà..... Nhưng mà.....” Diệp Miêu cười đến chảy nước mắt, “Nhưng mà thực sự rất buồn cười a! Thế nào tôi cũng không nghĩ tới anh sẽ.....” Cười được một nửa, nàng đột nhiên ngừng lại.

Nếu trên mặt Lôi Kỳ không có vết sẹo kia, có phải hắn sẽ không “lưu lạc” đến mức phải đi chụp quảng cáo thuốc Đông y kỳ quái này không?

Cảm giác tội ác lại lặng lẽ dâng lên, lúc này nàng cảm thấy thật có lỗi vì hành vi vui sướng khi người gặp họa của mình.

“Lôi Kỳ, thực xin lỗi, lúc này tôi không nên cười anh..... A? Sắc mặt của anh sao tại sao lại là lạ nha?”

Lôi Kỳ chỉ cảm thấy trên người khô nóng, ngực cũng thỉnh thoảng đập không ngừng, trong thân thể có một loại cảm giác kỳ quái, làm cho hắn quả thật không thoải mái.

“Có phải là không thoải mái hay không?” Diệp Miêu lo lắng hỏi, một mặt còn vươn tay đi sờ trán của hắn. Nhưng mà tay nàng vừa mới chạm vào Lôi Kỳ, cả người hắn liền nhảy dựng lên.

“Lôi Kỳ?”

Tại sao đột nhiên hắn lại trở nên kỳ quái như vậy?

Có phải bởi vì lúc này nàng cười nhạo hắn hơi quá đáng nên hắn mới biến thành như vậy không?

Lôi Kỳ cũng không rõ vì sao thân thể đột nhiên biến thành như vậy, trong xương cốt giống như có một loại ham muốn bất mãn đang thôi thúc, không ngừng kêu gào muốn đi ra ngoài.

“Miêu Miêu..... tôi hình như có phần không được thoải mái.....” Hắn miệng khô lưỡi khô, thân thể nóng, có thể là phát sốt đi?

“Thực sao? Có muốn nhanh chóng nghỉ ngơi không? Có nghiêm trọng không? Có muốn đi bác sĩ không?”

“Không cần, không cần.....” Thân thể hắn luôn luôn tốt, cho dù là cảm mạo phát sốt, chỉ cần ngủ một buổi tối sẽ không có chuyện gì, “Ta nghĩ nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

“Ta sẽ ở lại chăm sóc ngươi.”

Lôi Kỳ thấy ánh mắt nàng lo lắng, trong lòng đột nhiên chấn động.

Hiệu quả của cái này cũng thật là mạnh quá đi? Hắn chỉ mới uống có ba bình thôi nha!

Không xong không xong, đúng là canh thuốc Đông y kỳ quái kia đang quấy phá, nói thế nào thì Diệp Miêu cũng không thể ở lại! Bằng không hắn đến lúc đó nhất định sẽ kích động, đem nàng ăn mất thì làm sao bây giờ? Tuy rằng muốn cùng người trong lòng có quan hệ thân thể thân mật hơn là ham muốn rất bình thường, nhưng hắn và Diệp Miêu mới quen biết không bao lâu, nếu nhanh như vậy mà đã biến thành đại sói hoang, lỡ như làm hại nàng thì làm sao bây giờ?

“Không được, hôm nay cô vẫn nên ngoan ngoãn trở về.” Quyết tâm, Lôi Kỳ đẩy Diệp Miêu đi ra ngoài cửa.

“Lôi Kỳ! Vì sao? Tôi lo lắng cho anh a! Vì sao không cho tôi.....” Còn chưa nói xong, cửa đã đóng lại, Diệp Miêu chỉ có thể trừng mắt hờn dỗi nhìn cửa lớn.

Cái quái gì đây! Nàng là thật sự lo lắng mà! Vậy mà lại đuổi nàng ra!

Hừ hừ, chẳng lẽ Lôi Kỳ quên thật ra nàng có chìa khóa nhà hắn sao? Chỉ là một cái cửa lớn làm sao có thể ngăn cản nàng?

Nhưng mà..... Hình như nàng vừa mới đặt cái chìa khóa ở trong phòng nha.....

Làm sao bây giờ? Diệp Miêu lại cắn cắn ngón tay mình.

Đúng rồi! Khi đó nàng sợ bản thân sẽ quên mất chìa khóa nhà Lôi Kỳ, đã đánh hai cái dự phòng giấu ở trong nhà cậu!

Diệp Miêu lập tức kích động chạy về nhà Đồng Hân đi lấy chìa khóa dự phòng.

Thời điểm Diệp Miêu trở lại nhà Lôi Kỳ, hắn đã trèo lên giường ngủ.

Nhưng bởi vì tác dụng của thuốc Đông y, hắn ngay cả ngủ cũng không an ổn, trên người toát ra mồ hôi, thân mình cũng trở nên mất cảm, thỉnh thoảng ở trên giường lăn qua lộn lại.

Diệp Miêu thấy bộ dạng này của hắn, thực sự lo lắng, nàng trèo lên thân mình Lôi Kỳ giống như mọi ngày, lúc muốn cúi đầu nhìn xem rốt cuộc là hắn bị làm sao, hai mắt Lôi Kỳ đột nhiên mở ra.

“Tại sao cô lại quay lại?” khẩu khí của hắn đúng là không kiên nhẫn, dường như thực sự rất mất hứng.

Chết tiệt! Con mèo hoang nhỏ này chẳng lẽ không biết rằng nàng đang chui đầu vô lưới sao?

“Tôi chẳng qua là lo lắng cho anh thôi!” Diệp Miêu trả lời đúng lý hợp tình, mặt khác thân mình còn không ngừng vận vẹo. Nhưng những động tác làm nũng thường ngày này đối với Lôi Kỳ trong lúc này, chính là những động tác sống động nhất. (NTK: rầu rầu, sói hoang lộ mặt rầu... Ta đi thấp nhang cho Diệp tỷ đây)

“Cô đang làm cái gì..... Mau xuống dưới.....” Lôi Kỳ nổi giận, phát hiện thanh âm của mình đã bắt đầu trở nên khàn khàn.

Mèo hoang nhỏ này không cần lại tiếp tục cọ, tôi không chịu nổi a!

Lôi Kỳ nuốt một ngụm nước miếng, muốn ngồi dậy đem Diệp Miêu đuổi đi, nhưng động tác này làm cho thân mình nàng chênh vênh, ngã về phía sau một chút, cái mông nhỏ rắn chắc tròn trịa của nàng liền như vậy dựa vào phía trên nam nhân tinh thần sáng láng bồng bồng phần phần.

Ngay tại thời khắc đó, Lôi Kỳ đang vất vả duy trì lý tính, giống như nhà lớn bị động đất, trời sụp đất nứt, nháy mắt tan rã.

Mèo hoang nhỏ! Đây là cô tự tìm!

(NTK: *la lối om sòm* Rating rating rating..... 16+...O.o?)

Cổ họng Lôi Kỳ phát ra một tiếng gầm nhẹ như dã thú, nghiêng người đem Diệp Miêu đặt ở trên người, bàn tay to nóng như thiêu đốt khấn cấp luồn vào bên trong áo sơ mi rộng thùng thình của nàng.

Diệp Miêu hoảng sợ, nàng bản năng muốn né ra, Lôi Kỳ lại hôn lên môi của nàng, cuồng dã hôn sâu làm cho thân thể của nàng lập tức mềm nhũn, hai tay muốn giãy dụa lại không hề có tí khí lực nào, chỉ có thể tượng trưng để ở trước lồng ngực nam nhân cường tráng.

Hơi thở nóng cháy thuộc về nam nhân không ngừng mạnh mẽ đi vào trong miệng, Diệp Miêu phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, đôi mắt mị hoặc nửa nhắm, bộ dáng kia đúng là phong tình quyến rũ nói không nên lời.

Nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Miêu, Lôi Kỳ hưng phấn đến mức thiếu chút nữa là chảy máu mũi.

Hắn cúi đầu, cuồng nhiệt lại ngấu nghiến hôn đôi môi của Diệp Miêu, vị giác tràn đầy hương vị tươi mát thuộc về thiếu nữ.

“Ân..... Ân..... Lôi Kỳ.....” Diệp Miêu toàn thân vô lực tùy ý để Lôi Kỳ sắp đặt, từ trước nay nàng chưa từng trải qua tình dục, mỗi một tác da thịt, mỗi một cái tế bào trên người đều bị hắn trêu chọc kêu gào lên, giống như có hàng trăm con thỏ nhỏ không an phận ở phía dưới làn da của nàng nhảy lên.

Nàng yêu Lôi Kỳ, nàng yêu nam nhân này.

Nàng chỉ cần hắn, hơn nữa từ rất lâu rất lâu trước đây, nàng cũng chỉ muốn hắn mà thôi.

Môi ẩm ướt thuần thực hôn từ đôi môi sưng đỏ hôn xuống, đầu tiên là ở trên cổ mềm mại lưu lại vài quả dâu tây, lúc này mới lưu luyến không rời dời xuống, nhẹ nhàng cắn cắn xương quai xanh.

Da thịt trẻ trung nhắn mịn bóng loáng, làm cho hắn yêu thích không buông tay, quả thực giống như trái cấm, phát ra mùi hương mê người, hơi thở lại che giấu một tia nguy hiểm.

Mèo hoang nhỏ thật mỹ lệ.....

“Lôi Kỳ..... Tôi muốn anh.....” đôi môi kiều diễm sưng đỏ của nàng nhẹ nhàng nói, cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên, hoàn toàn không thể tin được mình sẽ chủ động nói ra điều này.

Dây thần kinh cuối cùng đang suy xét của Lôi Kỳ cứ như vậy “Ba” một tiếng bị chặt đứt.

Hắn quyết định làm một dã thú hoàn hoàn toàn toàn. (NTK: Hoàn toàn x2...-.-)

Diệp Miêu thét lớn một tiếng, nhắm nhẹn cắn chặt răng, cổ xé rách đau đớn trong nháy mắt chà đạp thân hình bé bỏng của nàng, nhưng mà nàng không có khóc cũng không có kêu.

“Lôi Kỳ..... Em rất yêu anh.....”

Từ năm năm trước nàng vẫn luôn yêu hắn như vậy, bây giờ dâng lên thân mình cho hắn, nàng một chút cũng không hối hận, thậm chí còn có một loại thỏa mãn.

“Miêu Miêu..... Em thực sự rất đáng yêu.....”

Thân thể hai người bắt đầu toát ra mồ hôi, Diệp Miêu ở trong công kích kịch liệt của nam nhân yêu kiều liên tục, hoàn toàn không xác định được là thật hay là ảo.

Cuối cùng, hai người đồng thời vô lực ngồi phịch ở trên giường, từng ngệm từng ngệm thả dốc.

Qua một hồi lâu, Diệp Miêu mới chậm rãi bò đến bên thân thể Lôi Kỳ, hoạt động thân mình đang đau đớn, ngoan ngoãn nằm ở bên người hắn, ôm một cánh tay của hắn, ở trên đó cọ cọ.

Lôi Kỳ nhìn động tác nàng làm nũng giống hệt như mèo con, trong lòng lại là khê động, dục vọng vừa phát tiết xong dường như lại rục rịch dâng lên.

“Miêu Miêu?”

“Ân?” Diệp Miêu ánh mắt đã đóng một nửa, đáp lại hắn chính là giọng mũi lười nhác.

“Em có mệt hay không?”

“Hoàn hảo.....” Nghĩ một đằng nói một nẻo, còn ngáp một cái thật lớn.

“Chúng ta lại làm một lần nữa được không?”

Cái gì?! Hắn có lầm hay không? Hắn là quái vật a?

Nhưng nàng còn chưa kịp kháng nghị, Lôi Kỳ đã xoay người hôn nàng.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5:

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Ngày thứ hai, Diệp Miêu toàn thân đau nhức, hoàn toàn không thể xuống giường được.

Lôi Kỳ tự biết ngưng làm riêng một bữa sáng phong phú, đem đến trên giường đút nàng ăn.

Diệp Miêu một mặt ăn, một mặt khổ sở hé ra vẻ mặt oán giận, “Lôi Kỳ, đêm qua anh thật đáng sợ.....”

Lôi Kỳ trong lòng đã sớm tự mắng bản thân không dưới mấy trăm lần.

Hắn thật sự là cầm thú! Đêm qua chẳng những muốn thân mình người ta, còn lòng tham không đáy, không phải một mà là ba lần tác cẩu Diệp Miêu, giống như vĩnh viễn cũng không đủ.

Hiện tại hồi tưởng lại hành động điên cuồng tối hôm qua, chính hắn cũng không nhận được đồ mờ hôi lạnh. Không ngờ cái thuốc Đông y kỳ quái kia hiệu lực thực sự mạnh như vậy?!

Chính xác là..... Kỳ thực hắn cũng có ham muốn chiếm hữu rất mãnh liệt đối với Diệp Miêu, cho nên mới có thể cảm ơn công dụng của dược, làm ra loại chuyện này?

Xong rồi, xong rồi! Thế này thì Diệp Miêu nhất định sẽ thực chán ghét hắn.....

Một người cô đơn năm năm, thật vất vả mới có một nữ nhân đáng yêu ở bên cạnh, lại bị chính mình “Chà đạp” thành cái dạng này, có lẽ sau này Diệp Miêu sẽ không để ý tới hắn nữa.

“Lôi Kỳ, anh đang nghĩ cái gì?” Nàng phát hiện biểu cảm trên mặt Lôi Kỳ biến hóa muôn vàn, một lúc là áy náy, lúc khác lại là đau lòng, rồi lại đột nhiên toát ra tình dục hào quang, sau đó hào quang lại mạnh mẽ chìm xuống, chỉ còn lại hối hận sâu sắc.

“Miêu Miêu..... Em có chán ghét anh không?”

Chán ghét hắn dám dùng phương thức này ép buộc nàng.

“Chán ghét? Vì sao em phải chán ghét anh?”

“Bởi vì đêm qua anh làm chuyện này đối với em, mà em vẫn còn là xử nữ,” Hắn phiền não gạt gạt tóc, “Nếu em chán ghét anh, hoặc là sau này cũng không muốn gặp anh, anh đều có thể hiểu được.”

“Em không chán ghét việc đêm qua anh làm với em à!” Diệp Miêu chớp ánh mắt vô tội nhìn hắn.

“A? Phải không? Vậy vì sao em nói anh đáng sợ?”

“Bởi vì anh biến em thành cái dạng này thôi!” Diệp Miêu kéo chần bông, trên thân thể của nàng đầy những dấu hôn lớn nhỏ, vừa nhìn qua khiến mắt nhìn tâm kinh, giống như là bệnh đậu mùa vậy. “Cái dạng này bảo em làm sao ra ngoài gặp người khác đây! Hơn nữa đêm qua anh làm nhiều lần như vậy! Cũng không nghĩ lại em là lần đầu tiên nha! Ô.....” Nói đến chỗ kích động, bắp thịt trên người lại bắt đầu âm ỉ đau đốn. “Đau chết em rồi a! Em muốn xử phạt anh! Trong vòng nửa tháng không cho phép gặp mặt em!” Diệp Miêu tức giận nói, ngay cả trên mặt của nàng cũng hiện lên vài dấu hôn, bộ dạng này quả nhiên là không thể ra khỏi cửa.

“Miêu Miêu.....” Lôi Kì cuối cùng cũng gỡ được tảng đá lớn trong lòng, “Đêm qua là anh không đúng, anh không nên xúc động như vậy, anh nguyện ý nhận trừng phạt của em.”

“Thực sự?” Diệp Miêu trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn hấn.

Ai biết hấn có thể nói một đằng làm một nẻo hay không?

Đêm qua hoan ái quá độ thực sự là đã dọa nàng, tuy rằng cái loại khoái cảm, tư vị cao trào này quả thực làm cho người ta mất hồn, nhưng mà làm nhiều lần như vậy, nàng cho rằng thiếu chút nữa nàng sẽ chết ở trong tay Lôi Kì! Nam nhân này thật là đáng sợ!

“Anh thề.” Lôi Kì thận trọng giơ lên một bàn tay đặt ở trước ngực, “Nửa tháng này anh tuyệt đối không đụng vào em.”

“Nếu anh đổi ý thì sao?”

“Vậy thì..... Anh tùy em xử trí!” Hấn mở hai tay ra, một bộ dáng thừa nhận người khác xâm lược.

Vì muốn thăm dò xem hấn thật sự có thể làm được hay không, Diệp Miêu đột nhiên tiến lên hôn trụ môi của hấn.

Lôi Kì sửng sốt một chút, lập tức theo phản ứng, hé miệng cắn môi dưới của nàng, vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm.

Tư vị động tình làm cho hấn bất tri bất giác lại kích động lên, nhưng mà ngay tại thời điểm hai tay hấn muốn ôm Diệp Miêu, nàng đột nhiên lui lại, còn vuốt ve bàn tay to hạnh kiểm xấu của hấn.

“Không phải đã nói là không cho phép đụng vào em sao?” Nàng cười đến xấu xa.

“Là em khiêu khích anh trước nha!”

“Em chỉ nói không cho anh đụng vào em, chứ chưa nói em không thể đụng vào anh a!”

Lôi Kì hận nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu mèo hoang này! Chỉ cho chính mình khiêu khích hấn, lại không giúp hấn dập tắt lửa, còn trở mắt nhìn hấn dự hỏa đốt người, rồi lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi sao?

Nhưng mà..... Nhìn khuôn mặt xinh đẹp cùng ánh mắt mỉm cười của Diệp Miêu, cổ tức giận kia bỗng chốc lại biến mất không thấy, còn lại chính là cam chịu số phận cùng sửng nịch.

Quên đi, nửa tháng thì nửa tháng! Sau đó xem hấn hảo hảo trừng trị tiểu mèo hoang chỉ yêu chinh người khác này thế nào!

“A? Lôi Kì, anh đi đâu vậy?”

Không xong, có phải tại nàng vui đùa quá mức nên phát hỏa không?

“Anh đi phòng tắm dập tắt lửa, bằng không chờ một chút đốt tới trên người em, em lại sẽ trách anh.”

Diệp Miêu mang “Chiến lợi phẩm” đẩy người trở lại trong nhà Đồng Hân, Đồng Hân nhìn thấy bộ dáng này của nàng, lại không có tức giận, mà là chắc chắn lấy làm kỳ lạ, thậm chí còn rất có hứng thú hỏi cái loại thuốc Đông y này tên gọi là gì, nói không chừng ngày nào đó chính hấn cũng có thể dùng tới đấy!

“Cậu! Cậu không cần lại bắt đầu trên đùa cháu đâu!”

“Ai bắt đầu trêu đùa cháu chứ? Miêu Miêu của chúng ta trưởng thành, biến thành nữ nhân, đây là chuyện tốt, không phải sao?”

Diệp Miêu thở dài, “À! Cậu, đại khái cũng chỉ có cậu mới sáng suốt như vậy, nếu như bị dì biết, nhất định nàng sẽ mắng cháu đến chết.”

“Cháu yên tâm, cậu tuyệt đối giữ bí mật giùm cháu. Nhưng mà, cháu cũng phải giúp cậu một việc mới được. Miêu Miêu, cháu có thích động vật không?”

“Động vật? Động vật nhỏ thì có thể.”

“Vây..... Thời gian này đành làm phiền cháu vậy.”

Diệp Miêu mắt hoa lên, lập tức một con mèo Ba Tư tuyết trắng đã bị đưa tới trên tay nàng.

“Này..... Cậu, cậu nuôi mèo từ bao giờ?”

Nàng kinh ngạc nhìn mèo Ba Tư, chỉ thấy nó ngẩng đầu cao quý, hai mắt hí lại đánh giá Diệp Miêu, hình như có phần xem thường bộ dáng của nàng.

“Đây là mèo của khách hàng của cậu. Anh ta là người Anh quốc, vẫn ở Đài Loan suốt, nhưng gần đây lại đột nhiên có việc gấp phải quay về nước Anh, nhất thời tìm không thấy người có thể chăm sóc eo của anh ta, nên quăng con mèo này cho ta. Nhưng mà cháu cũng biết cậu bình thường bề bộn nhiều việc, căn bản không có thời gian chăm sóc động vật nhỏ, cho nên a, cậu giúp cháu giữ bí mật, cháu thì giúp cậu chăm sóc con mèo này, thế nào? Giao dịch không tồi đi?”

Diệp Miêu bất đắc dĩ nhìn Đồng Hân, nàng biết bản thân hoàn toàn không có quyền nói không, cuối cùng cũng chỉ cách có ngoan ngoãn gật đầu, tiếp nhận trách nhiệm chăm sóc mèo.

“Đúng rồi, con mèo này tên gọi là gì?”

“Nó kêu là Tam Nguyệt.”

“Tam Nguyệt? Tên thật là kỳ quái?”

Đồng Hân nhún nhún vai, “Có gì thì cứ đi mà hỏi vị khách hàng kia của cậu ấy.”

Bởi vì Diệp Miêu suốt ngày chạy đến nhà Lôi Kỳ, nên thuận tiện cũng thường mang theo Tam Nguyệt cùng đến nhà Lôi Kỳ đi dạo, Tam Nguyệt rất quý vì nó là mèo Ba Tư thuần chủng, bình thường sống an nhàn sung sướng, ăn ngon, mặc đẹp (*), nhu cầu gì cũng phải thật tốt, nhưng Diệp Miêu đâu quan tâm được nhiều như vậy! Tam Nguyệt muốn ăn cơm, nàng cho nó thức ăn mèo tiện nghi nhất; Tam Nguyệt muốn uống nước, nàng cho nó uống nước máy, hại nó uống xong bị đau bụng mấy ngày; Nó buồn ngủ, Diệp Miêu chỉ ném cho nó một đồng quần áo cũ giống như khăn lau, để cho nó nằm bò bên sofa, bản thân lại chạy tới cùng Lôi Kỳ thân mật.

(*) Nguyên văn là: Ăn ngon, trụ hảo. Nhưng để “Ăn ngon, mặc đẹp” cho nó giống Việt Nam.

Tam Nguyệt mỗi lần đều thực ai oán nhìn hai người ở trước mặt nó nhiệt tình thân mật hôn tới hôn lui, cho dù không cam lòng bản thân bị xem nhẹ mà không ngừng meo meo kêu, hai người kia cũng đều làm như không có nghe thấy, cuối cùng nó đành phải buông tha chống cự, tinh thần sa sút cả ngày bị người ta lãng quên.

Một ngày này, hai người hiếm khi được ăn cơm ở bên ngoài.

Ăn xong cơm chiều xong, thân mật tay trong tay về nhà, dọc theo đường đi chàng chàng thiếp thiếp, người nhường đường rất hâm mộ.

Bọn họ về đến cửa nhà, phát hiện đã có một người ở ngoài cửa chờ bọn họ thật lâu.

Đó là một người trẻ tuổi tiêu tụy, tóc rối như tổ chim, vẻ mặt hồ tra, hai mắt sưng đỏ tràn ngập tơ máu, giống như đã mấy ngày rồi chưa ngủ.

“Lôi Tường? Em làm sao có thể ở trong này?”

“Anh.....” Người trẻ tuổi ngẩng đầu, bộ dáng nản lòng kia càng làm người ta không đành lòng.

“Tại sao em lại biến thành bộ dạng này?”

“Anh, em..... em cần tiền.”

“Tiền?”

Hai anh em tuy rằng kém nhau năm, sáu tuổi, nhưng Lôi Kỳ luôn luôn chăm sóc cho em trai này, học phí Lôi Tường từ nhỏ đến lớn đều là hắn bỏ ra, mãi cho đến khi Lôi Tường tốt nghiệp đại học xong bắt đầu đi làm kiếm tiền, Lôi Kỳ mới để cho hắn tự chăm sóc bản thân.

Hắn thời gian trước mới nghe nói em trai vì bạn gái rất muốn mở cửa hàng bán hoa, lúc ấy dù trong tay cũng không có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, nhưng hắn vẫn làm hết khả năng đưa một phần lớn cho Lôi Tường, hy vọng có thể giúp hắn thực hiện giấc mộng.

Nhưng hôm nay hắn làm sao có thể nghèo túng đến nước này?

“Lôi Tường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Văn đâu? Nàng tại sao không đi cùng em?”

“Nàng..... em và nàng đã chia tay.” Lôi Tường thống khổ vạn phần, môi khàn khàn phun ra những lời này, rồi mới cắn chặt môi dưới, “Cửa hàng bán hoa..... Cửa hàng bán hoa cũng sắp chống đỡ không nổi nữa, anh à, em cần tiền, nếu không có tiền, thực sự là cái gì em cũng không có.”

“Tiền? Cửa hàng bán hoa làm sao vậy?”

“Các cổ đông khác rút tay, sinh ý gần nhất lại không tốt.....”

Cũng khó trách, từ sau khi bạn gái chạy trốn, Lôi Tường hoàn toàn không có lòng dạ nào với công việc trên cửa hàng bán hoa, khách hàng ào ào bỏ đi, lỗ lỗ liên tục, cổ đông lúc trước không chịu nổi lỗ lỗ, thế là rút tiền, đến lúc này lại là họa vô đơn chí, làm cho cửa hàng bán hoa nguyên bản đã tràn ngập nguy cơ, từ thời có thể sụp đổ.

Nhưng mà Lôi Tường cũng không muốn cứ để cho cửa hàng bán hoa sa ngã như vậy.

Lại nói nữa, đó cũng từng là giấc mộng của hắn, tuy rằng nữ chủ nhân mất, nhưng mà..... Nhưng mà hắn vẫn mềm lòng, vẫn không nỡ trơ mắt nhìn nơi lúc trước hai người đính ước bị người khác thu mua với giá rẻ mạt, cuối cùng biến thành bãi đỗ xe.

Bản thân hắn cũng biết chạy tới tìm anh trai như vậy là hành vi thực không có trách nhiệm, nhưng là trừ cách này ra, nhất thời hắn cũng không nghĩ ra biện pháp gì.

“Em muốn bao nhiêu?” Lôi Kỳ thở dài, hắn vẫn là không đành lòng thấy chết mà không cứu.

“Một trăm vạn đi?”

“Một trăm vạn?!” Lôi Kỳ nhăn mặt nhíu mày, “Anh đã biết, anh sẽ nghĩ biện pháp.” Tuy rằng trước mắt hắn không có nhiều tiền mặt như vậy, nhưng nếu bàn bạc với lão bản một chút, ứng trước một ít tiền lương, ít nhất có thể đủ một nửa, còn lại thì phải nghĩ biện pháp tìm đủ đi!

Lúc này, Diệp Miêu đột nhiên hỏi hắn: “Lôi Kỳ, anh có nhiều tiền như vậy sao?”

“Có lẽ trước tiên đi mượn lão bản đi!”

Diệp Miêu nhăn nhíu mày, không thích đáp án nàng nghe được.

Nàng không phải cá tính gặp được phiền toái cũng chỉ sẽ tới chỗ tìm người cầu cứu này, rất nhiều thời điểm, nàng tình nguyện chính mình cắn chặt hàm răng cũng phải đem sự tình giải quyết, không hy vọng dựa vào người khác, cho nên nàng theo bản năng không thích Lôi Tường.

Nhưng người này là em trai của Lôi Kỳ, nàng cũng không tiện nói nhiều.

Nhưng nàng nghe được sau đó Lôi Tường còn nói ra một cái yêu cầu, tính tình ỉn nhắn cuối cùng bộc phát ra ngoài.

Lôi Tường lại dám yêu cầu Lôi Kỳ ngày thứ hai phải đưa cho hắn một trăm vạn!

Diệp Miêu cuối cùng không nhịn được ra tiếng, “Cậu nghĩ Lôi Kì là máy rút tiền sao? Muốn tiền có thể lập tức đến lấy? Một trăm vạn không phải số lượng nhỏ nha! Lôi Kì một người sinh sống cũng đã thực vất vả, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy đến giúp cậu hả?”

“Miêu Miêu, đủ rồi, không cần nói nữa.” Lôi Kì vẫy tay ngăn lại nàng tiếp tục nói tiếp.

Tâm tình hắn đã thực phiền chán, một mặt là vì bộ dáng em trai nghèo túng, một mặt là vì phải xoay sở tiền bằng cách nào mà phiền não, hơn nữa Diệp Miêu như vậy càng nan giải, tâm tình hắn lại càng không tốt.

“Đây là chuyện của anh, em không cần lo.”

“Vì sao em không thể? Chuyện của anh chính là chuyện của em! Anh làm sao có thể kiếm được nhiều tiền như thế giúp em trai anh?”

“Anh đi mượn vay nặng lãi chắc là được rồi phải không?” Lôi Kì không kiên nhẫn nói với nàng một câu.

“Không được! Mượn vay nặng lãi chính là tự ép bản thân đến đường chết! Đây cũng không phải vấn đề của anh, vấn đề của em trai anh thì để cho cậu ta tự đi giải quyết a!”

“Em nói đủ chưa?!” Ngữ điệu Lôi Kì có chút tức giận.

Nhưng Diệp Miêu kích động còn chưa nhận thấy được nam nhân đã tức giận, vẫn như cũ thao thao bất tuyệt nói : “Em nói sai lầm rồi sao? Nếu cậu ta là nam nhân, nên tự mình gây chuyện thì tự mình giải quyết, mà không phải cùng đường mới đến khóc xin người hỗ trợ, nói không chừng bạn gái hắn chính là bởi vì cái dạng này mới.....”

“Câm mồm!” Lôi Kì cuối cùng không nhịn được rống lên.

Hắn từ nhỏ liền thương em trai này, tuy rằng hắn cũng biết Lôi Tường quá ư yếu đuối, nhưng hắn luôn cho rằng chính mình là anh trai, tự nhiên phải chịu trách nhiệm nhiều hơn một chút, chăm sóc hắn nhiều hơn một chút, hắn chưa từng oán giận điều này.

Diệp Miêu sững sốt một chút, đây là lần đầu tiên Lôi Kì hung dữ nàng như vậy.

Ánh mắt nàng đầu tiên là mở thật lớn, rồi mới chậm rãi tràn đầy hơi nước, cuối cùng trở nên nước mắt rưng rưng, nhưng hắn không khóc đi ra.

Nàng bị trở thành một người ngoài.

Mặc kệ như thế nào, nàng vĩnh viễn chỉ là một người ngoài sao?

Nàng vĩnh viễn so ra kém thân nhân của hắn?

Nhưng không phải lúc trước hắn đã nói, hắn thích nàng, hy vọng nàng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn sao? Hay đó chẳng qua chỉ là lời nói đùa tạm thời dùng để an ủi nàng thôi?

Nàng cực kì tức giận, quay đầu trừng cái tên đầu sỏ hầy còn ngồi dưới đất, nhìn nàng cùng Lôi Kì cãi nhau, đem tức giận đều phát ra ở trên người Lôi Tường –

“Đều là do cậu không tốt! Vì sao cậu lại xuất hiện? Bản thân gây ra chuyện hắn là phải tự mình gánh vác!”

Nàng bỏ nhào đi lên tóm Lôi Tường vào cùng một chỗ, vừa lôi vừa kéo cứng rắn muốn đem hắn đuổi đi.

“Cậu đi đi! Người tránh ra! Người không cần xuất hiện tại nơi này cầu xin người nhà thương xót! Chuyện của mình thì phải tự mình giải quyết mới đúng! Lôi Kì không có khả năng giúp cậu cả đời!”

“Anh! Cô ấy.....đang làm cái gì vậy?” Lôi Tường bởi vì quá độ đau lòng mà tinh thần hoảng hốt mấy ngày, bị nàng mạnh mẽ kéo như vậy, gần như không chống đỡ được.

“Dừng tay! Dừng như vậy!” Lôi Kì vội vàng tiến lên muốn kéo hai người ra, làm sao biết hắn không cần thận một cái, động tác kéo rs dừng quá nhiều sức, nhưng lại khua tới trên mặt Diệp Miêu, khuỷu tay thật mạnh đánh vào trên mặt nàng.

Diệp Miêu thảm thiết kêu một tiếng, phía sau đầu đập vào trên cửa, sau đó cả người liền mềm yếu nằm sấp ngã xuống đất.

“Miêu Miêu!” Lôi Kỳ nhìn thấy cảnh này, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hấn nhanh chóng tiến lên nâng Diệp Miêu dậy, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, đúng là hôn mê bất tỉnh. “Miêu Miêu, em không sao chứ? Mau tỉnh a!” Lôi Kỳ khẩn trương nhẹ nhàng vỗ đôi má của Diệp Miêu, nhưng chỉ thấy ánh mắt nàng hơi hơi trắng dã, một chút phản ứng cũng không có.

“Anh, anh có muốn trước tiên mang nàng vào nhà rồi nói sau không?” Lôi Tường đột nhiên ở phía sau hai người nói như vậy.

Lôi Kỳ quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt em trai vẫn đang vẫn đục trở nên thanh minh, trên mặt tuy rằng vẫn tiêu tụy, nhưng đã mờ mờ có tức giận.

“Có muốn em giúp anh không?” Lôi Tường lại hỏi.

Lôi Kỳ lắc đầu, tự mình ôm Diệp Miêu vào trong phòng, cẩn thận đặt ở trên sofa.

Lôi Tường không có vào nhà, chỉ đứng ở cửa nhìn hai người bọn họ.

Hắn nguyên bản còn hy vọng anh của mình có thể giống như trước kia, ở một phút cuối cùng sẽ giúp đỡ hắn, nhưng Diệp Miêu một lần mắng chửi và lời lôi kéo kéo này, thật ra lại làm cho hắn thanh tỉnh không ít.

Hoá ra hắn thực sự thực ích kỷ, lúc nào cũng cho rằng mình là kẻ bị hại, mà không hề đi bận tâm cảm thụ của người khác.

Tình cảnh của anh trai hắn không phải không biết, nhưng hắn vẫn là mong muốn vì chính mình nghĩ biện pháp xoay sở tiền, nhưng ngược lại, hắn có phải rất không có dũng khí đảm đương, không có dũng khí đối mặt thực tế hay không?

Là thời điểm nên từ trong tự oán tự ai tỉnh lại đi?

Hắn không thể dựa vào người khác, phải dựa vào chính mình.

“Anh, em đi đây.” Lôi Tường bình tĩnh nói.

“VẬY..... cửa hàng bán hoa của em thì sao?” Lôi Kỳ có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Em nghĩ kĩ rồi, vấn đề của bản thân thì tự mình phải giải quyết.”

“Nhưng là.....”

“Không sao, em sẽ không luẩn quẩn trong lòng, cửa hàng bán hoa kia là em tiêu phí thật nhiều tâm huyết mới làm ra, em sẽ không nhìn nó sụp đổ.”

“Lôi Tường.....”

Hắn tại sao đột nhiên trở nên hiểu chuyện như vậy? Giống như trong nháy mắt đã lớn lên?

“Nhờ vào cô ấy hung dữ như vậy.....” Lôi Tường nhìn Diệp Miêu đang hôn mê, “Em thật là rất ích kỷ..... Đây là sự tình của em, lẽ ra phải tự mình nghĩ biện pháp giải quyết mới đúng,” Hắn ngưng ngưng gãi gãi đầu, “Cô ấy nhất định thực thích, thực quan tâm anh đi? Bằng không vừa rồi làm sao có thể kích động như vậy?”

“Lôi Tường, thực xin lỗi.....” Lôi Kỳ chỉ cảm thấy bản thân thật sự có lỗi với em trai này.

“Không sao đâu, em mới cảm thấy thật có lỗi đây! Vô duyên vô cớ chạy tới tìm phiền toái cho anh, còn làm hại bạn gái nhỏ của anh hôn mê bất tỉnh, cô ấy có khỏe không? Đợi lát nữa nếu cô ấy mà còn chưa có tỉnh lại, anh có muốn đưa cô ấy bệnh viện không?”

“Đừng lo, anh chăm sóc cô ấy thì tốt rồi.”

“À..... em nên đi đây, chuyện của cửa hàng bán hoa bên kia em phải chạy nhanh chóng nghĩ biện pháp mới được.”

“Chờ một chút,” Nhìn bóng dáng em trai rời đi, trong lòng hắn vẫn có cảm giác tội ác, giống như là bản thân cũng rần đuổi hắn đi vậy. “Anh đưa em đi một đoạn! Chúng ta trên đường nói chuyện một chút, cũng một thời gian rồi em không có tới tìm anh.”

Lúc Diệp Miêu tỉnh lại, phát hiện bốn phía không có một bóng người.

Lôi Tường không thấy, Lôi Kỳ cũng không biết đi nơi nào.

Mắt nàng đau quá nha..... Đau đến nước mắt đều chảy ra, nhưng hai mắt nhắm lại càng đau, đau xót làm nàng lại càng muốn khóc, kết quả khóc cũng không được, không khóc cũng không được, đến cuối cùng nàng cứ nhiên ói ra.

Phun xong rồi, tuy rằng tốt hơn một chút, nhưng trong lòng nàng vẫn là rất khổ sở.

Tại sao lúc này Lôi Kỳ lại đánh nàng?

Có phải nàng so ra còn kém cái tên Lôi Tường không tiền đồ lại không chí khí hay không?

Nàng lại khóc.

Nàng quả thực cái gì cũng không phải, không thể thay Lôi Kỳ kiếm tiền, lại chỉ biết gây cho hắn thêm phiền toái..... Lôi Kỳ có phải rất chán ghét nàng không? Nếu không vì sao nàng cứ như vậy bị để ở trên sofa, lại không nhìn thấy bóng dáng hắn?

Vì sao tất cả mọi người đều không cần nàng?

Ba ba không cần nàng, mẹ cũng không cần nàng, hiện tại ngay cả Lôi Kỳ cũng không cần nàng.....

Nước mắt không ngừng mà chảy ở trên mặt, nàng cũng lười lấy tay đi lau.

Khóc mệt mỏi, nàng ngẩng đầu nhìn cửa sổ tận cùng hành lang, ngoài cửa sổ là một mảnh mây đen mờ mịt.....

Mệt mỏi quá, nàng muốn trở về.

Trở về Nhật Bản, trở lại bên cạnh dì, trở lại những ngày trước kia không có Lôi Kỳ.

Hoá ra yêu một người có thể sung sướng như vậy, nhưng cũng có thể thống khổ như vậy.

Làm nàng cho rằng có được tình yêu, nhưng thực ra nó hoàn toàn không ở trong khống chế của nàng, nói đến là đến, nói đi là đi, nhưng tình yêu đã mọc rễ ở trong lòng, nó muốn ly khai, cũng chỉ có thể đào ra một cái miệng vết thương máu chảy đầm đìa, làm cho trái tim đau như vỡ ra, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Diệp Miêu bám vào tường, hai chân phát run đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Nàng thật sự là rất đau lòng, nàng phải rời khỏi tình huống trước mắt nhưng hoàn toàn đã quên Tam Nguyệt, cứ như vậy để nó ở lại trong nhà Lôi Kỳ.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6:

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Sau khi Lôi Kỳ tiễn Lôi Tường đi, cõi lòng đầy lo lắng vội vàng chạy về trong nhà, lại giật mình phát hiện không thấy Diệp Miêu!

Hắn tìm kiếm khắp nơi trong nhà, đều không thấy bóng dáng của nàng, chỉ có Tam Nguyệt ai oán kêu meo meo không ngừng, bởi vì nó suốt một đêm cũng chưa ăn cái gì, còn bị người ta mặc kệ để ở trong nhà.

Diệp Miêu đi đâu?

Lôi Kì tiện tay đem cả một bao thức ăn mèo vớt trên mặt đất, liền nóng vội chạy ra ngoài.

Tam Nguyệt thực bị tình nhìn túi thức ăn mèo kia, muốn thì cả một ngày không cho ăn, muốn thì bỗng chốc ném ột túi thức ăn, hai người kia rốt cuộc có phải muốn ngược đãi nó hay không a?

Tam Nguyệt ăn mấy miếng thức ăn mèo trước lấp bụng, rồi cực kì vui mừng khi phát hiện Lôi Kì lúc ra ngoài đã quên khóa cửa.

Nó cao hứng dùng móng vuốt nhỏ hết sức cào cào, cuối cùng dùng sức đẩy cánh cửa ra một cái, rồi mới vui vẻ chạy ra ngoài.

Thật vất vả mới có cơ hội chuồn khỏi cửa dạo đường cái, Tam Nguyệt cao hứng vô cùng, ngẩng đầu ưỡn ngực, đến chỗ nào cũng khiến ọi người tán thưởng –

“Oa! Con mèo con thật quý nha!”

“Ồ ô nha, người xem lông của nó lờ lờ tỏa sáng nha!”

“Trời ạ! Nó thực sự rất đáng yêu nha!”

Có một nữ hài tử muốn ôm Tam Nguyệt, lại bị nó không khách khí vùng miêu trảo vuốt ve, nó thể nhưng rất có gia giáo, không tùy ý nhận hảo ý của người xa lạ đâu.

Dạo đường cái đến mệt mỏi, nó lắc lắc cái đuôi, đi vào trong một cái ngõ nhỏ âm u, đột nhiên nghe được một thanh âm quỉ dị –

Tinh tế, đè nén, còn thỉnh thoảng khe khẽ nấc lên.....

Hình như là tiếng khóc?

Là ai sẽ tránh ở trong ngõ nhỏ hẳn hễ hề trộm khóc a? Hơn nữa thanh âm còn có điểm quen thuộc.....

Tam Nguyệt tò mò đi vào, lại thấy người nọ chính là Diệp Miêu đem nó để ở trong nhà mặc kệ, toàn thân nàng bần thủ trốn ở bên cạnh một cái thùng rác thúi thối.

Ai nha nha! Nàng tại sao lại khóc thành cái dạng này?

Thấy nàng khóc đau lòng như thế, Tam Nguyệt lập tức bước chân nhẹ nhàng linh hoạt đi qua, dùng lông mao trắng noãn cọ cọ lên người Diệp Miêu.

Ấn? Không phản ứng? Có thể là khóc quá thương tâm nên không phát hiện nó đến đây đi?

“Meo?” Thế là Tam Nguyệt kêu một tiếng, rốt cuộc cũng kích thích chú ý của Diệp Miêu.

“Tam Nguyệt.....” Diệp Miêu đột nhiên dùng sức ôm lấy Tam Nguyệt, hại nó thiếu chút hít thở không thông.

“Tam Nguyệt..... Ta rất khổ sở..... Ô.....”

Diệp Miêu vốn đã quyết tâm phải đi về, nhưng càng đi càng đau lòng, càng đi càng luyến tiếc, mỗi lần đi được vài bước liền không nhịn được quay đầu nhìn lại, vừa muốn trở về, nhưng lại không dám trở về, trong lòng đau khổ giãy giụa, cuối cùng nàng thật sự đi không được, dứt khoát trốn ở trong ngõ nhỏ, trước tiên khóc cho thống khoái đã rồi nói sau.

“Tam Nguyệt..... Ta rất thương rất thương anh ấy, tình nguyện đem tất cả những gì ta có đều cho anh ấy..... Nhưng mà..... Nhưng mà..... Nhưng mà ở trong lòng anh ấy có phải một chút địa vị ta cũng không có hay không?” Nàng nói xong kích động, nước mắt, nước mũi liều liều lau lên người Tam Nguyệt.

Tam Nguyệt liếc mình giãy dụa muốn né tránh đồng nước mắt, nước mũi, nhưng cuối cùng vẫn là vô ích, chỉ có thể ngoan ngoãn để Diệp Miêu tùy ý tiếp tục đem nó trở thành khăn tay cao cấp mà sử dụng.

“Mắt ta đau quá đau quá.....Vì sao anh ấy không chăm sóc ta? Còn để ta một mình ở trong phòng.....” Lúc đầu là bởi vì giấu diếm thân thể mà đối với đoạn cảm tình này nàng có chút bất an, giờ phút này lại cho rằng bản thân hoàn toàn bị nam nhân vứt bỏ, lần đầu ném thử tư vị luyến ái, ngực nàng đau đến mức ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Đau quá, rất khổ sở, chỉ muốn chết để quên đi.....

Đã không có người kia yêu, sau này nàng sống ở trên thế giới này thì có ý nghĩa gì?

Nàng không thể tìm được một nam nhân giống hần a!

Hần là độc nhất vô nhị, nếu không phải hần, ai nàng cũng không cần.

Trên trời nổi lên mưa to, tiếng mưa rơi ào ào, giống như có người lấy chậu rửa mặt liều mình đổ nước.

Giống như ngày đó bọn họ gặp lại nhau.

Ngày đó, mộng đẹp của nàng trở thành sự thật; Tối nay, mộng của nàng lại tỉnh, vỡ nát ra, giống như nước mưa rơi trên mặt đất, mặc cho người giẫm lên.

Mưa to tầm tã, rất nhanh trên mặt đất đọng lại một rồi lại một vũng nước, thời điểm người đi đường trốn mưa chạy tới, liền đạp một cước lên vũng nước, bọt nước xán lạn bay vọt ở không trung, rồi lại rơi xuống, một lần nữa tụ tập ở vũng nước, giống như chuyện gì cũng chưa có xảy ra.

Tâm Diệp Miêu đau, đau quá, nàng không thể hình dung được cái loại cảm giác này, chỉ cảm thấy ở ngực giống như có người ở phía trên hung hăng đá một cước, đem lòng của nàng đạp nát vụn, nát vụn, rốt cuộc không khôi phục được nguyên dạng.

Hoá ra tình yêu không phải là bản thân một bên tình nguyện trả giá là có thể.

Nếu đối phương không thể đáp lại, nếu ở trong lòng đối phương mình không phải đệ nhất, thì không có ý nghĩa gì cả.

Nàng yêu Lôi Kỳ, sau khi nàng biết tình yêu là cái gì, nàng vẫn luôn luôn yêu hần, cho đến khi lớn lên.

Nhưng mà Lôi Kỳ yêu nàng sao?

Nàng không biết.

Nàng thực sự không biết a.....

“Lôi Kỳ..... Lôi Kỳ.....”

Thanh âm nức nở xen lẫn ở tiếng mưa rơi, khiến người nghe thấy rất xót xa.

Nếu hần không yêu nàng, có lẽ đời này nàng sẽ không bao giờ tin tưởng tình yêu nữa.....

Tiếng nước mưa tí tách dần dần dịu xuống, tiếng bước chân của người đi đường cũng dần dần nhẹ nhàng hơn, bắt đầu thảnh thơi ở trên đường bước chậm, hưởng thụ sự mát lạnh khó có được sau cơn mưa.

Diệp Miêu khóc mệt mỏi, cũng an tĩnh hơn.

Nàng hoàn toàn không có chú ý tới toàn thân mình đã sớm ướt đầm.

Tam Nguyệt thấy nàng an tĩnh lại, lo lắng dùng vuốt mèo đẩy đẩy mặt nàng.

Diệp Miêu ngẩng đầu, hai mắt mèo xinh đẹp sưng to giống như hạch đào, thiếu chút nữa làm cho Tam Nguyệt sợ tới mức lông tơ dựng đứng.

“Tam Nguyệt..... Chúng ta vẫn nên đi về tìm cậu trước đi.....”

Nàng ôm Tam Nguyệt đứng lên, đột nhiên tới khí lạnh làm cho nàng không nhịn được run rẩy.

“Ắt xì! Ất xì! Ất xì.....” Chịu mưa nửa ngày, nàng liên tục dùng sức đánh vài cái hắt xì.

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, một bóng người cao lớn xuất hiện tại đầu ngõ, một thanh âm nàng quen thuộc lại bất ngờ xuất hiện bên tai –

“Miêu Miêu?”

“Ngô?” Ánh mắt sưng to vì khóc không thấy rõ người đến là ai.

“Miêu Miêu, em có biết anh lo lắng gần chết hay không!” Lôi Kỳ trên người cũng đều ẩm ướt, hần vẫn luôn ở bên ngoài tìm kiếm Diệp Miêu, cho dù mưa xuống cũng không có trốn, tiếp tục ở trên đường tìm nàng.

Trong lòng hần nóng như lửa đốt, không biết Diệp Miêu rốt cuộc chạy đi nơi nào.

Trên người nàng còn bị thương a! Bên ngoài mưa lại lớn như vậy, nàng có thể chạy đi đâu?

Hần xuôi theo mỗi một ngõ nhỏ trên đường cái mà điên cuồng tìm, cuối cùng ở một đầu ngõ nghe thấy tiếng Diệp Miêu hất xì vang dội.

“Lôi Kì.....” Vừa thấy hần xuất hiện, tuyến lệ của nàng lại bắt đầu vận hành, nước mắt lại rơi xuống, nhưng nàng lập tức rất có khí khái nhin xuống, quật cường quay đầu không để ý tới hần.

“Miêu Miêu, em rốt cuộc làm sao vậy?” Lôi Kì lo lắng muốn chết, lại thấy nàng khóc thành như vậy, vội vàng tiến lên ôn nhu hỏi.

Diệp Miêu chỉ lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt trên mặt rơi xuống, quả thực không khác gì với trời mưa lúc nãy, không khác biệt tí nào.

“Miêu Miêu, em đừng khóc, em khóc làm lòng anh cũng đau, mau nói cho anh biết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Đau lòng? Anh sẽ đau lòng vì em sao?” Nàng đột nhiên hung hăng trừng hần, rồi mới bắt lấy tay hần dùng sức cắn một cái.

“Ôi! Tại sao em lại cắn anh?” Hần đau đến mức phải hít khí vào, nhưng không rút tay về.

“Ai bảo anh không để ý tới em? Em đã bị anh đánh bất tỉnh, anh lại có thể bỏ em lại một mình! Anh có biết em rất đau không? Anh có biết sau khi em tỉnh lại nhận ra chỉ có một mình có bao nhiêu khổ sở không? Anh có biết không.....” Nàng trề môi, nước mắt càng rơi nhiều hơn, “Anh có biết em đã nghĩ là ngay cả anh cũng không cần em nữa không.....”

“Bé ngốc!” Lôi Kì thấy bộ dạng này của nàng, đau lòng vô cùng, cũng bất chấp nơi này là bên ngoài, ôm cổ Diệp Miêu hôn xuống.

Nếu ngôn ngữ không thể chứng minh hần yêu nàng, hần để ý nàng, vậy thì để cho hần dùng hành động chứng minh đi!

Nụ hôn của hần vừa bá đạo lại vừa cuồng liệt, không hề để cho Diệp Miêu có không gian thở dốc, cho đến khi nàng cảm thấy không khí gần như đã bị nam nhân lấy đi mất, ngực bắt đầu đau đớn, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, ý thức bắt đầu không rõ.....

“Miêu Miêu, em đúng là hồ đồ mà, anh làm sao có thể mặc kệ em?” Lôi Kì một mặt hôn nàng, một mặt nhẹ nhàng cắn môi dưới đã bị hôn sưng đỏ của nàng, “Em thật là ngu ngốc, anh chỉ là tiền em trai của anh đi một đoạn đường mà thôi, lập tức nhanh chóng trở về, em có biết thời điểm anh phát hiện không thấy em thì anh có bao nhiêu sợ hãi không? Lỡ như em xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Em lại có thể cho rằng anh không cần em, lại còn dám chạy trốn sao? Nên phạt!” Nói xong, hần cắn ở trên cổ Diệp Miêu một cái, lưu lại một vết cắn rõ ràng.

Cho tới bây giờ đều là Diệp Miêu cắn hần, hôm nay chính là lần đầu tiên hần phản công.

Không nghĩ tới cổ thiếu nữ thế nhưng lại non mịn dị thường, còn toả ra một loại mùi nhàn nhạt, hần không nhin được cắn rồi lại cắn một cái, cuối cùng biến thành nhẹ nhàng liếm láp cùng hút, ở phía trên lưu lại một cái ký hiệu chứng minh hần yêu thương say đắm.

“Thật vậy sao? Anh thực sự không có không cần em?” Diệp Miêu bị hần hôn đến ý loạn tình mê, ngẩng đầu lên hỏi hần.

“Lần sau em còn dám nghĩ như vậy, anh sẽ nhốt em vào trong lồng, không bao giờ cho em rời xa anh nữa!”

“Ô..... Lôi Kì!” Diệp Miêu nhào vào trong lòng hần, không ngừng thì thào kêu tên của hần, “Em sẽ không bao giờ chạy nữa, em sẽ không bao giờ rời anh đi nữa.....” vui sướng đã mất rồi lại trở lại làm cho nàng không nhin được quá vui mừng mà khóc.

Hần không có không cần nàng..... Hần không có không cần nàng.....

Thời điểm về nhà, bởi vì hai người toàn thân đều ướt đầm, hơn nữa ban đêm lạnh lẽo, kết quả hai người đứng ở cửa liên tục hắt xì vài cái.

Lôi Kỳ lo lắng cho vết thương của Diệp Miêu, lại sợ nàng lạnh, trước tiên ôm nàng vào phòng tắm rồi đi chuẩn bị nước ấm để tắm.

Tam Nguyệt đương nhiên cũng bị bắt trở về, nhưng mà không ai để ý nó, nó đành phải lại tiếp tục thật ai oán tránh ở góc phòng khách, tự mình chậm rãi liếm thân thể sạch sẽ.

Ép buộc một buổi tối, hơn nữa nàng vừa khóc đã lâu, khí lực của Diệp Miêu đều dùng hết, nàng vừa ngâm trong nước ấm, toàn thân mềm nhũn tựa vào trên người Lôi Kỳ, căn bản không muốn động đậy.

Lôi Kỳ đau lòng nhìn mắt bên phải của nàng, “Oa, đánh thật mạnh a, xem ra ngày mai nhất định sẽ bị ứ đọng máu, có lẽ phải vài ngày mới có thể tiêu đi?”

“Mấy ngày mới có thể tiêu?” Diệp Miêu lấp bắp kinh hãi, rồi mới chu miệng lên, “Em sẽ biến thành người quái dị, hơn nữa cậu nhất định sẽ cười em cho xem!”

Nghĩ đến dáng vẻ Đồng Hân khi nhìn thấy bộ dạng chật vật này của nàng, rồi mới ôm bụng diên cuồng cười, Diệp Miêu liền một bụng ai oán.

“Cậu? Em có cậu? Không phải em nói em là cô nhi sao?”

“Ách.....” Ngụy rồi, không nghĩ tới là đã nói lỗ miệng!

“Người kia là lão sư trong viện, bọn em đều có thói quen kêu hắn là ‘cậu’.” Diệp Miêu nhanh chóng che lấp những lời nói đã bị lộ.

“Phải không? Nếu như vậy, ngày nào đó anh cũng nên đi chỗ cô nhi viện đó nhìn thử mới được.” Hắn như có đảm chiêu suy nghĩ.

“Đi cô nhi viện nhìn thử?!” Diệp Miêu thiếu chút từ trong bồn tắm lớn nhảy dựng lên.

“Đúng vậy! Đi xem nơi em từ nhỏ lớn lên, thăm hỏi một chút nhóm sư phụ đã chăm sóc em, cảm ơn bọn họ đã nuôi em xinh đẹp đáng yêu như vậy.”

Bị Lôi Kỳ khen ngợi như vậy, cả người Diệp Miêu bắt đầu có chút mơ hồ, nhưng nàng đột nhiên lại chu miệng lên, xoay người lại thở phì phì nói: “Còn nói em xinh đẹp sao! Bây giờ em đã biến thành gấu mèo a!”

“Thế thì sao? Anh cũng sẽ không ghét bỏ em, hơn nữa qua vài ngày máu bầm sẽ tiêu, không giống như vết thương trên mặt anh.”

Diệp Miêu nâng mắt nhìn hắn, ánh mắt có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hắn lại có thể ở trước mặt mình chủ động nhắc tới vết sẹo trên mặt đâu!

“Lôi Kỳ..... vết thương trên mặt anh.....”

“Cái này sao?” Hắn lơ đãng đưa tay sờ sờ vết sẹo kia nói, “Trước kia không cẩn thận bị cái đinh làm bị thương, sau này đến bị lây nhiễm nghiêm trọng, miệng vết thương mới có thể biến thành lớn như vậy.”

“Anh..... tại sao lại bị thương?” Diệp Miêu khẽ cắn răng, chỉ có thể hỏi như vậy.

“Là vì cứu một nữ sinh, khi đó nàng sắp bị bố cảnh trên sân khấu ngã xuống đê lên, lại chỉ có một mình anh thấy, cho nên anh không hề nghĩ ngợi liền vọt tới.”

Diệp Miêu ánh mắt có chút lập loè, không dám nhìn thẳng Lôi Kỳ.

Một lát sau, nàng mới cố lấy dũng khí, vươn tay vuốt ve vết sẹo trên mặt Lôi Kỳ, “Lôi Kỳ, anh..... có hận nữ sinh kia không? Bởi vì nàng, cho nên mặt của anh biến thành như vậy.”

Lôi Kỳ chỉ cười cười, “Cũng đã là chuyện rất nhiều năm trước kia, không có gì hay để nói tới, hơn nữa, nói không chừng nữ sinh kia đã sớm đã quên anh rồi! Anh cần gì phải đi so đo vết thương nho nhỏ này? Dù sao cũng không phải gãy tay gãy chân, không có gì đáng ngại.”

“Không! Cái nữ sinh kia làm sao có thể đã quên anh?” Diệp Miêu đột nhiên kích động, “Lôi Kì, nàng nhất định sẽ không quên anh! Anh là ân nhân cứu mạng của nàng! Nàng nhất định sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn đều nhớ anh.”

“Miêu Miêu ngốc, loại chuyện này có cái gì phải nhớ? Con người muốn sống ở hiện tại mà luôn nhớ lại quá khứ, là không có cách nào tiến bộ nha!” Hắc nhéo nhéo đôi má non mềm của Diệp Miêu, cảm giác mềm mại mịn màng, ở trên còn phủ một lớp bọt biển xà phòng, sờ lên lại giống như đồ sứ tốt nhất.

“Lôi Kì!” Diệp Miêu cả người nhào vào trong lòng hắn, “Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh! Dù là một đời em cũng sẽ yêu anh, đều sẽ ghi nhớ anh trong lòng!”

“Miêu Miêu.....” Không hiểu được cô gái trong lòng vì sao đột nhiên kích động như vậy, nhưng nàng trắng trợn thông báo lại làm cho tâm của hắn cảm động.

Nàng nói nàng thương hắn, nàng nói nàng sẽ yêu hắn cả đời.

Đối với một người nam nhân, có thể nghe được nữ nhân âu yếm nói ra thông báo như vậy với mình, chính là chuyện hạnh phúc trên thế giới nhất phải không?

Ngực ấm lên, trong lòng nhu tình ngàn vạn, hắn gắt gao ôm Diệp Miêu đang có chút phát run, nhưng lại không nhận được cảm tạ trời xanh, có thể làm cho hắn may mắn gặp được mèo hoang nhỏ này.

“Lôi Kì.....” thanh âm rầu rĩ từ ngực của hắn truyền ra, “Ôm em.....”

“Ách, Miêu Miêu, chính là em nói nửa tháng không được đụng vào em nha! Bây giờ mới có một tuần.....” Nói còn chưa nói xong, môi của hắn liền bị ngăn chặn.

Diệp Miêu dị thường chủ động dâng lên thân mình, hai tay cực kì không an phận ở trên cơ ngực rắn chắc của hắn chạy loạn.

“Miêu Miêu.....” Hai người cả người trần truồng cộng dục (*) vốn khiến cho tâm hắn ngứa ngáy khó nhịn, chẳng qua là ngại Diệp Miêu “Trừng phạt”, cho nên hắn mới liều mình nhịn xuống, nghĩ sẽ chờ Diệp Miêu ngủ rồi tự mình lại đến phòng tắm giải quyết một chút, nhưng con mèo hoang nhỏ này chủ động khiêu khích hắn, hắn làm sao có thể cự tuyệt đâu?

(*) tắm chung

Hắn dễ dàng nắm lấy hai tay Diệp Miêu, không cho nàng lại làm càn, rồi mới nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đem nàng xoay người ngồi ở trên đùi mình.

Lôi Kì bàn tay to nóng bỏng ở trên người thiếu nữ chạy chung quanh, khi chuyển qua trước ngực trần ngập co dãn no đủ kia, tay hắn liền ngừng lại, khi thì ôn nhu, khi thì thô lỗ chà xát vuốt ve, thỉnh thoảng còn bú sữa bình xẹt qua đầu vú bị nước ấm hun đến đỏ tươi, tinh tế xoa bóp, bị kích thích làm cho Diệp Miêu không an phận vờn vẹo thân mình, muốn thoát khỏi tra tấn, nhưng lại luyến tiếc.

“Miêu Miêu..... Em mà lộn xộn nữa thì có khả năng anh sẽ không chịu nổi đâu.....” Lôi Kì thấp cổ họng, nhẹ nhàng cắn vành tai mềm mại của nàng.

Nàng quay đầu lại, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên bóng dáng của hắn.

Chỉ có một mình bóng dáng của hắn.

Luôn luôn luôn luôn, chỉ có một mình hắn. (NTK: haiz, kết câu này...)

Đôi môi đỏ hồng hơi hơi mở ra, nàng chủ động hôn hắn, dâng lên lưỡi nho nhỏ, có chút ngượng ngùng ở đôi môi hắn bày tỏ tình yêu chân thành tha thiết nhất của chính mình.

Lôi Kì đỡ lấy eo của nàng, hai người kết hợp làm một thể, dường như sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào a!

Tiếng thở dốc nam nhân ồ ồ không ngừng từ phía sau thổi vào bên tai mềm mại của nàng, thanh âm thân thể chạm nhau quanh quẩn ở bên trong phòng tắm nhỏ nhỏ, Diệp Miêu quay đầu lại, đôi mắt mang lệ thoáng hiện hào quang nhàn nhạt màu hổ phách.

“A..... Lôi Kì.....” Nàng cố gắng đem môi chính mình dăng lên.

“A..... Lôi Kì..... Không cần..... Em..... Em không..... Ân.....” Khoái cảm cơ hồ muốn ép nàng điên, nàng bắt lực lại kích động phát hiện thân thể của chính mình nhưng lại hoàn toàn mất đi khống chế, giống như mỗi một chỗ cơ bắp đều bắt đầu co rút, mỗi một chỗ thần kinh đều kêu gào đạt tới giải phóng cao nhất, thật đáng sợ..... Loại khoái cảm này lập lại không ngừng thúc giục ép nàng, nàng thực sự rất sợ trong nháy mắt tới cao trào, nàng sẽ bởi vì vậy mà chết đi.

“Miêu Miêu..... Miêu Miêu..... Em thực sự rất đáng yêu.....”

Diệp Miêu khóc không ra nước mắt, ô ô ô..... Lôi Kì tại sao vẫn đáng sợ như vậy?

Lần trước không phải bởi vì uống cái thuốc Đông y kỳ quái gì đó mới có thể dũng mãnh như vậy sao?

Vì sao hôm nay hần không uống, vẫn đáng sợ giống nhau?

Nàng cũng sắp không được, hần còn hữu lực như vậy?

Ô ô ô..... Nàng không nên chơi với lửa có ngày chết cháy.....

7. Chương 7

Chương 7

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Ngày thứ hai, Diệp Miêu đáng thương một lần nữa không thể xuống giường.

Nhưng lần này là do nàng tự tìm, cho nên nàng cũng không thể oán giận, chỉ có thể toàn thân đau nhức nằm ở trên giường, ai oán nhìn Lôi Kì cười cười giúp nàng ăn sáng.

Nàng một mặt ăn, một mặt vụng trộm thề, sau này tuyệt đối phải hạn chế Lôi Kì một buổi tối một lần là được rồi, bằng không mỗi lần làm xong, ngày thứ hai nàng đều không thể xuống giường, vậy là được rồi?

Sau khi Lôi Kì đi làm, di động Diệp Miêu vang lên.

Là Đồng Hân gọi, thì ra chủ nhân của Tam Nguyệt đi Anh quốc đã trở lại, hần muốn Diệp Miêu trả Tam Nguyệt lại cho chủ nhân chân chính.

“A, không xong, mình đã quên mất Tam Nguyệt.....” Buông điện thoại ra, Diệp Miêu vội vàng bò xuống giường đi tìm Tam Nguyệt, kết quả là thấy nó đang ai oán ngủ ở góc của sofa, một mặt ngủ, miệng mèo còn động đậy không ngừng, hình như ở trong mộng nó đang oán giận thân phận bi thảm của bản thân thì phải.

Sau khi Diệp Miêu mang Tam Nguyệt trở về, Đồng Hân liền đem Tam Nguyệt trả lại cho chủ nhân chân chính của nó.

“A? Cậu, tại sao trong phòng cậu lại có nhiều áp phích và CD như vậy?” Diệp Miêu tò mò lục lợi đồng áp phích, “A? “Cats”? Đây không phải là vở nhạc kịch rất nổi tiếng sao?”

“A, không ngờ cháu cũng biết a!” Hần đi qua, cầm lấy áp phích trên tay Diệp Miêu.

Áp phích chủ đạo đều là màu đen, ở ngay chính giữa có hai mắt mèo sáng rõ, nhìn kỹ lại, trong mắt mèo là một bóng người màu đen đang nhảy múa. Phía dưới áp phích dùng màu vàng tươi giống với mắt mèo viết lên chữ “CATS”. Thiết kế đơn giản nhưng lại làm cho người ta ấn tượng khắc sâu.

“Cháu đương nhiên biết rồi! Cháu còn biết đây là một trong ba vở nhạc kịch nổi tiếng nhất trong tám mươi năm trở lại, được cải biên từ thơ của thi nhân Anh quốc T.S Elliott đấy!” Nàng đặc ý nhắc lại toàn bộ những lời Lôi Kì nói với nàng.

“Kì lạ nha, cậu quả thật không nhìn ra cháu biết nhiều như vậy đâu!”

“Đúng rồi, mấy thứ này ở đâu ra vậy cậu?” Lúc trước rõ ràng là không có a!

“Là chủ nhân của Tam Nguyệt cho cậu. Thực ra hẳn là đại biểu đại diện của công ty nghệ thuật Anh quốc ở Đài Loan, tháng sau “Cats” muốn lưu diễn ở Đài Loan, nhưng việc sắp xếp lộ trình có vấn đề, cho nên hẳn bị bắt quay về nước Anh để xử lý mọi việc.”

“”Cats” sẽ tới Đài Loan diễn xuất!” Diệp Miêu cực kì hưng phấn, nàng luôn luôn cho rằng loại nhạc kịch nổi tiếng này chỉ có thể nhìn thấy ở nước ngoài thôi!

“Cháu cũng đừng vui mừng sớm quá như vậy, đến Đài Loan cũng chỉ là nhị quân (là đoàn người mà khả năng diễn xuất của họ chỉ đứng thứ hai, không phải đoàn chính thức), muốn nhìn thấy màn biểu diễn chân chính, thì phải đến Luân Đôn mới được. Nhưng mà nếu cháu có hứng thú, thật ra cậu cũng có thể cho cháu đi xem, tuy rằng là nhị quân, nhưng tiêu chuẩn thì cũng có thể chấp nhận được, cháu đi nhìn một chút cũng tốt.”

Đồng Hân là quản lý của công ty kinh doanh biểu diễn nghệ thuật, rất nhiều nghệ sĩ nước ngoài hoặc bang nhạc đến Đài Loan diễn xuất đều là công ty của hắn phụ trách bàn bạc cùng tiếp đãi.

Diệp Miêu nghe hắn nói như vậy, đột nhiên nghĩ đến gì đó, tròn mắt vòng vo chuyển hỏi: “Cậu nói chủ nhân Tam Nguyệt là đại diện của công ty quản lý nghệ thuật Anh quốc ở Đài Loan?”

“Đúng vậy!”

“Vậy không phải là hẳn ta có khả năng biết đoàn biểu diễn quốc tế nào cần người mới sao?”

“Đúng không sai.”

“Vậy..... Hẳn có thể giúp một chuyện hay không?”

“Cháu muốn làm gì?”

“Có thể nhờ hẳn giúp Lôi Kỳ tìm vài cơ hội quay thử không?”

Đồng Hân lộ ra sắc mặt kỳ quái đánh giá nàng, “Cháu điên rồi sao? Người ta tiếp xúc đều là đoàn biểu diễn tiêu chuẩn cao của nước ngoài nha! Muốn đi vào, đáng người tốt không những phải tốt, hơn nữa thanh âm cũng phải tốt, thể lực cũng phải đủ, không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào.”

“Cháu tin tưởng Lôi Kỳ có thể! Anh ấy tuyệt đối có đủ thực lực tham gia biểu diễn đó. Đáng người anh ấy đẹp, thể trạng cũng tốt,” Hừ hừ, cái đó là do nàng tự mình giám định qua a, “Hơn nữa anh ấy nhảy múa rất khá,” Tuy rằng đó là chuyện rất lâu trước kia, “Quan trọng nhất là, thanh âm của anh ấy thực sự rất tuyệt nha!”

“Cháu xác định? Không phải bây giờ cậu ta chỉ là một người lái xe tải sao?”

“Nhưng là anh ấy vẫn rất thích ca hát a! Trong nhà anh ấy có thật nhiều thật nhiều ca kịch, nhạc kịch, CD âm nhạc các loại, mỗi ngày cháu đều nghe thấy anh ấy hát theo nhạc, hơn nữa tuyệt đối không thua những người đó đâu! Hơn nữa cháu còn thấy anh ấy lấy đàn ghita viết ca khúc đó! Anh ấy vẫn luôn yêu thích âm nhạc, cũng chưa từng vứt bỏ nó đâu!” Diệp Miêu phấn bác.

“Thế thì như thế nào? Miêu Miêu, cháu nói đùa sao? Hay là do cháu thực sự yêu cậu ta đến điên rồi? Cho dù cậu ta có như vậy đi chăng nữa, nhưng chẳng qua cũng chỉ là là một ngôi sao ca nhạc nho nhỏ mà thôi, làm gì có năng lực chen vào đoàn biểu diễn tiêu chuẩn quốc tế này?”

“Không! Cháu có thể chứng minh!” Diệp Miêu quăng áp phích đi, xoay người trở lại trong phòng nhỏ mình tạm thời ở lại, mở hành lý ra tìm kiếm một lúc, lấy ra mấy cuốn băng ghi âm xong lại chạy tới trước mặt Đồng Hân.

Đầu tiên loa vang lên một ít tạp âm, rồi khúc nhạc dạo thô sơ mới dần vang lên

Đồng Hân nghe xong lông mày nhăn lại cùng một chỗ, “Miêu Miêu, cháu có thật sự chắc rằng....”

Một giọng nam trầm thấp xuất hiện, lúc thanh âm bắt đầu chậm rãi phát ra cùng khúc nhạc dạo, âm thanh trầm ồm ồm vừa vặn, giọng thấp ngậm nga thật chuẩn, không hề lạc âm một tí nào. Tiếp theo khi khúc nhạc dạo kết thúc, đi vào chính khúc, nhưng giọng nam trầm thấp một hơi cũng chưa ngừng lại bỗng chốc

chuyển thành trung âm, rồi phát ra toàn bộ âm lượng đầy đủ, cho dù băng ghi âm bởi vì đã cũ mà âm sắc có phần sai lệch, nhưng âm độ của giọng nam thật chuẩn, giọng hát cũng trung khí mười phần, nên vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Đồng Hân mới nói đến một nửa đã mở lớn miệng ngáy ngẩn cả người.

Đây thật sự là thanh âm của tên lái xe tải kia sao?

“Thế nào? Cháu đã nói anh ấy làm được mà! Anh ấy tuyệt đối không phải chỉ có một khuôn mặt bình hoa! Anh ấy hát thực sự rất tuyệt! Tuy rằng cháu không học qua thanh nhạc, cũng không học qua lý luận âm nhạc gì đó, nhưng mà cháu biết Lôi Kỳ hát chưa bao giờ đổi miệng, hơn nữa mỗi lần nghe anh ấy hát, cháu đều cảm thấy rất cảm động, ngay cả nhịp tim cũng đập theo tiếng ca của anh ấy, ca nhạc của anh ấy là có sự sống!”

Đồng Hân không nói gì, thậm chí còn vẫy vẫy tay ý muốn kêu nàng im miệng, miễn cho giọng nói của nàng quấy nhiễu đến âm nhạc đang phát ra.

Ở nước Anh hẳn là quản lý nghệ thuật, đối với kiến thức về quá trình tạo ra âm nhạc hiển nhiên cũng được đọc lướt qua không ít, hẳn có thể thấy rằng cuốn băng ghi âm giọng nam này không hề trải qua cắt nối ở phòng ghi âm, mỗi một đoạn âm thanh phát ra đều rất tự nhiên, tràn ngập khí thế, khi thì thâm tình khê lăm lăm, khi thì nhiệt tình mênh mông, cho dù tiết tấu ca khúc đã cũ, nhưng giọng hát nam nhân này lại bù lại hết thảy.

Tựa như một bản nhạc thiếu nhi tùy tiện nghe nhiều mà thuộc lòng, giai điệu của nó mọi người cũng đã thuộc đến không thể nào thuộc hơn rồi, nhưng nếu là do ba nam cao âm giống như là ba người cùng hợp xướng hát lên, thì cho dù là một bản nhạc “Da lông ngắn lừ” bình thường cũng có thể làm cho người ta cảm động đến rơi nước mắt!

“Miêu Miêu, cậu ta quả là tuyệt vời nha!” Đồng Hân không thể không nói ra lời tâm huyết.

“Đúng vậy! Cháu đã nói là anh ấy rất tuyệt mà! Hơn nữa cháu tin tưởng cho đến bây giờ anh ấy nhất định vẫn còn thích ca hát! Anh ấy vẫn thường mở mấy bài nhạc kịch ca kịch này lên nghe, sau đó lại ngồi hát theo đấy!”

“Nhưng mà.....” Đồng Hân lấy cuốn băng ghi âm ra, “Cái này đã là thật lâu trước đây rồi mà? Bây giờ giọng hát của cậu ta còn tốt không?”

“Có thể!” Diệp Miêu phi thường khẳng định gật đầu.

Đồng Hân nhìn nàng, rồi lại nhìn băng ghi âm trong tay, đột nhiên nở nụ cười, “Miêu Miêu, xem ra cháu thật sự là tìm được một nam nhân tuyệt vời! Nếu người Đài Loan có thể có cơ hội gia nhập đoàn nhạc kịch cấp quốc tế, ta nghĩ ta cũng sẽ hưởng được chút vinh quang! Được rồi! Ta sẽ thử xem sao, nhưng mà ta nói trước, ta chỉ là thử xem mà thôi, cũng không dám chắc chắn là nhất định sẽ thành công nha!”

“Không sao hết! Không sao hết! Cám ơn cậu!” Diệp Miêu vui mừng tiến lên ôm lấy hắn, vừa ôm lại vừa nhảy, giống y như là trẻ con vậy.

Vài ngày sau, Đồng Hân nói cho Diệp Miêu biết, ngài Wright ở Anh kia sau khi nghe xong băng ghi âm có phần không vừa lòng, hẳn nói, nam nhân có được loại thanh âm có ở khắp nơi, nhưng với tiêu chuẩn như vậy thì tuyệt đối không vào được đoàn ca nhạc tiêu chuẩn cao.

Mặc cho Đồng Hân giải thích rằng hiện tại thì cuốn băng ghi âm này thật sự đã rất cũ rồi, thứ hai là thanh âm lúc thu so với bây giờ khác nhau nhiều lắm, nhưng đối phương vẫn cười nhạt, từ chối cho Lôi Kỳ một cơ hội.

Diệp Miêu nghe xong đương nhiên rất khổ sở, trong lòng cũng có chút không phục, ngài Wright làm sao có thể dễ dàng từ chối một người thực sự có tài năng như vậy?

Nàng đã nghe qua giọng hát của Lôi Kỳ nên biết trình độ của hắn tuyệt đối không thua nhân vật chính trong vở nhạc kịch này, nhưng nàng phải chứng minh như thế nào đây?

Chẳng lẽ lại kéo Lôi Kỳ đến nhà diễn hát cho ngài Wright nghe sao?

Không được, cách này không ổn lắm. Lỡ như ngài Wright lại ngay lập tức cự tuyệt hẳn, ngay cả nghe cũng không nghe thì làm sao bây giờ? Lôi Kì nhất định sẽ cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương. Khó khăn lắm mới có cơ hội này, nếu lại làm cho Lôi Kì chịu đả kích, sau này hẳn là hẳn sẽ không khơi nổi hứng thú đối với ca hát nữa!

Nàng không phủ nhận phần lớn tâm tư mình là muốn làm cho Lôi Kì ca hát lần nữa, bởi vì nàng hy vọng Lôi Kì có thể lại trở lại những ngày được mọi người hoan nghênh trước kia, cũng hy vọng tài hoa của hẳn sẽ được khẳng định, càng hy vọng có thể lấy điều này để bù lại cảm giác tội lỗi của bản thân.

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Miêu quyết định tự mình đi gặp ngài Wright, hy vọng có khả năng tranh thủ cho Lôi Kì một chút cơ hội.

Thế là mỗi ngày nàng không còn chạy đến nhà Lôi Kì nữa, mà gần như mỗi ngày đều canh giữ ở trước cửa nhà ngài Wright, ăn hết không biết là bao nhiêu bẽ môn canh, vậy mà nàng vẫn không nổi giận, toàn tâm toàn ý hy vọng ngài Wright có thể cho nàng một cơ hội.

Nàng đứng “gác” như vậy suốt nửa tháng, kì nghỉ hè càng gần lúc kết thúc, lòng của nàng cũng càng lúc càng kích động.

Làm sao bây giờ? Nghỉ hè xong, nàng sẽ phải quay trở lại Nhật Bản để tiếp tục đi học.

Nhưng nàng lại không thể nói cho Lôi Kì biết nàng quay về Nhật Bản được, bằng không chuyện nàng nói dối nàng là cô nhi sẽ bị vạch trần.

Nhưng nếu không trở về Nhật Bản, sớm hay muộn dì cũng sẽ biết chân tướng, sau đó lại thở phì phì đến Đài Loan bắt người.....

Tiến cũng không được, thoái cũng không xong, hơn nữa ngài Wright lại chậm chạp không chịu gặp nàng, Diệp Miêu mấy ngày nay chẳng những sắc mặt tiêu tụy rất nhiều, ngay cả thân mình cũng gầy đi.

Lôi Kì đương nhiên chú ý tới những thay đổi của nàng, nhưng đối mặt với quan tâm của hẳn, Diệp Miêu đều miễn cưỡng giả bộ cười, nói với hẳn là không có việc gì hết.

Lôi Kì không phải ngu ngốc, hẳn biết trong lòng Diệp Miêu có việc. Hơn nữa thời gian này thái độ của nàng rất khác thường, không giống như trước kia ngày nào cũng chạy tới nhà hẳn, thậm chí cũng rất ít khi lưu lại qua đêm, dù những thứ thay đổi rõ ràng, làm cho Lôi Kì không thể không hoài nghi –

Có phải Diệp Miêu ở bên ngoài có nam nhân khác?!

Nhìn vẻ mặt Diệp Miêu càng lúc càng không yên lòng, còn có việc nàng không ở bên người mình, tâm ghen tị của Lôi Kì lại càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình.

Nhưng Diệp Miêu không có chú ý hẳn thay đổi, nàng bây giờ một lòng đều suy nghĩ làm sao để trước khi nghỉ hè kết thúc có thể gặp ngài Wright một lần.

Có một ngày buổi tối, Diệp Miêu theo thường lệ bị bảo vệ trước cửa nhà ngài Wright mời trở về, nàng thất vọng đi ở trên đường, ngẫm nghĩ, đi dần về phía nhà của Lôi Kì.

Nàng mở ra cửa nhà Lôi Kì, nhưng trong phòng là một mảnh tối đen.

Lôi Kì chưa về nhà sao?

Hắn đi đâu vậy?

Kể từ khi bọn họ quen biết cho tới nay, đây là lần đầu tiên mà Lôi Kì không về nhà!

Bởi vì Diệp Miêu thật sự rất mệt mỏi, thế là nàng gọi điện thoại cho Đồng Hân, nói tối hôm nay muốn qua đêm ở nhà Lôi Kì, rồi mới lấy một cái áo của Lôi Kì, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Đến một giờ sáng, Lôi Kì mới về nhà.

Tâm trạng hẳn mấy ngày nay luôn không tốt, hôm nay sau khi tan tầm mấy đồng nghiệp lại bốn cọt, hẳn liền cùng bọn họ đi uống rượu.

“Lôi Kì, anh đã về?” Diệp Miêu nằm ở trên sofa chờ cửa nghe thấy tiếng hân mở cửa, dụi mắt bò dậy, rồi mới giống như ngày thường chạy tới chỗ hân chuẩn bị làm nũng.

Nhưng Lôi Kì lại khó chịu đẩy nàng ra, sau đó ngã xuống ở trên sofa.

“Lôi Kì? Anh làm sao vậy? Anh uống rượu?” Diệp Miêu tiến lên trước dùng cái mũi nhỏ nhỏ ngửi, nhủu mày, “Anh uống nhiều rượu quá, trên người toàn là mùi rượu thôi.”

“Không thích thì không cần phải ngửi!” Lôi Kì đột nhiên quát lớn, một tay đẩy nàng ra.

Diệp Miêu có chút sững sốt, nhưng cũng không nổi giận mà lại từ từ tiến đến bên cạnh hân, “Lôi Kì, tâm trạng của anh không tốt sao?”

“Cô ngu ngốc hay sao mà không thấy hả?” Hân tức giận nói xong, lại muốn đẩy nàng ra.

“Lôi Kì..... Đừng không vui nữa. Nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì được không?” Diệp Miêu dè dặt thanh âm, cố gắng dịu dàng nói, rất sợ chọc giận hân.

“Đã xảy ra chuyện gì? ! Cô không biết xấu hổ hay sao mà còn hỏi tôi?” Hân đột nhiên rống lên với Diệp Miêu, “Cô nói đi, có phải cô ở bên ngoài có nam nhân khác? Có phải không cần tôi nữa hay không?” Hân uống say nên hoàn toàn không có ôn nhu chăm sóc của ngày thường, thay vào đó là tự ái bị ăn mòn, cùng với sự phẫn nộ vì bị vứt bỏ.

“Lôi Kì, anh đang nói bậy bạ gì đó? Anh uống say rồi phải không??” Vì kinh hoảng nên đôi mắt Diệp Miêu mở thật lớn, nhưng bộ dáng vô tội này của nàng lại bị Lôi Kì cho rằng là bộ dáng sợ hãi vì bị vạch trần.

“Bị ta nói trúng rồi phải không? Việc gì phải giả bộ vô tội như vậy? Không phải ở bên ngoài cô cũng dùng đồng dạng phương pháp để lừa gạt nam nhân đó chứ?”

“Lôi Kì! Anh rốt cuộc đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?!” Nàng mệt mỏi mỗi ngày, uể oải vô cùng, bây giờ lại bị Lôi Kì vô duyên vô cớ hiểu lầm, tâm trạng cũng dần trở nên phẫn nộ.

“Tôi nói sai sao? Nào có cô gái nào sẽ ngủ ở trước cửa nhà người ta, rồi vừa mở miệng ra đã nói “Tôi yêu anh”? Đây không phải chiêu bài mới của gái bán hoa chứ?”

(Nguyên văn: Viên giao: gái bao, gái bán hoa)

“Lôi, Kì!” Đôi mắt sáng màu hổ phách đã híp lại thành một đường nguy hiểm.

Gái bán hoa?! Hân lại có thể nói nàng như vậy? Thật là quá đáng!

“Ha ha a..... Nhưng mà thực đáng tiếc cô tìm nhầm người rồi, tôi chỉ là một lái xe tải vừa nghèo vừa khổ mà thôi, không phải là đại minh tinh vừa nổi tiếng vừa đẹp trai, tôi không mua nổi cô đâu, cô vẫn nên tìm người khác đi!” Kỳ thực chính hân cũng biết mình nói rất quá đáng, nhưng mà giấm chua ghen tị đã ăn mòn lý trí của hân, hân không cam lòng khi chỉ có bản thân phải chịu nghi kỵ cùng bất an thống khổ, lúc này hân chỉ muốn tra tấn Diệp Miêu, tốt nhất làm cho nàng thống khổ giống mình!

“Ba” Một tiếng.

Lôi Kì mở to mắt, ôm gò má của mình.

Diệp Miêu đánh hân một cái tát, hơn nữa là một cái tát cực kì phẫn nộ.

Nàng cắn môi dưới, trong mắt tràn đầy lệ quang, thân mình hơi run nhẹ nhẹ..... Không thể tin được Lôi Kì có thể nói ra loại lời nói thương tổn nàng này.

Trong nháy mắt, Lôi Kì hình như có chút thanh tỉnh, nhưng là chỉ như vậy trong nháy mắt mà thôi.

“Nữ nhân thôi, dám đánh ta?” Phẫn nộ cùng ghen tị, hơn nữa bị cơn thôi thúc đốt cháy, bộc phát ra dục vọng mãnh liệt nguyên thủy nhất trong cơ thể của nam nhân .

Hân muốn hung hăng chinh phục mèo hoang nhỏ này!

Hân muốn cho nàng biết, nàng là của hân! Nàng không thể thuộc về bất kì kẻ nào!

Nụ hôn thô bạo mang theo mùi rượu bá đạo hôn trụ miệng Diệp Miêu, đôi tay thô lỗ kéo kiện quần áo duy nhất có thể che đậy cơ thể nàng xuống.

“A! Lôi Kì! Đừng làm như vậy!” Diệp Miêu tức giận vươn hai tay liều mình ngăn cản, nhưng vóc bé bỏng của nàng làm sao ngăn cản được một nam nhân cao lớn như vậy?

“Ta càng muốn! Cô là của ta! Ta không cho phép cô đi câu dẫn nam nhân khác!” Lôi Kì không khách khí nói, một bàn tay tóm chặt hai tay của Diệp Miêu, đặt ở trên sofa mềm mại.

Diệp Miêu vừa then vừa giận, muốn mở miệng hung hăng mắng hấn, thế nhưng Lôi Kì bá đạo hôn trụ môi của nàng, hoàn toàn không cho nàng cơ hội phản bác.

Lôi Kì ngu ngốc! Trong lòng em chỉ có anh a! Làm sao anh có thể nghi ngờ rằng em lẳng lơ chứ?

Mặc kệ Diệp Miêu cố gắng muốn giải thích, nhưng bị che lại môi nên chỉ có thể phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, đi vào trong tai Lôi Kì, ngược lại biến thành tiếng rên rỉ khiêu khích, càng làm thêm dầu vào lửa dục của hấn.

Cho dù trong lòng không nguyện, chỉ biết rõ thân mình bị nam nhân châm ngòi, nhưng vẫn nổi lên phản ứng tự nhiên, trở nên mẫn cảm vô cùng.

“A..... Lôi Kì..... Đừng mà.....” Khoái cảm cùng tình dục một chút lại một chút tăng lên, kích thích khiến nàng không phân biệt rõ đông nam tây bắc, đành phải ôm chặt lấy nam nhân trước mắt, giống như ôm lấy khúc cây cứu mạng trên đại dương mênh mông vậy. “Lôi Kì..... Em yêu anh.... Em thực sự rất yêu anh.... Không cần phải nghi ngờ em như vậy.....” Nàng kêu, không chú ý tới nước mắt chảy xuống gò má của mình.

Không cần hoài nghi tình yêu của nàng đối với hấn, trong lòng nàng vẫn sẽ chỉ có hấn, sẽ không có người nào khác cả.

Lôi Kì bị tình dục che lấp hoàn toàn không đi chú ý tới Diệp Miêu nói gì.

“Nói đi! Cô không phải là đi tìm nam nhân khác? Có phải đã ở trên giường người khác dâm dăng như vậy hay không?”

“Không có..... Em không có.....” Diệp Miêu liều mình lắc đầu, nói không thành câu, thống khổ cùng khoái cảm làm cho nước mắt nàng không ngừng chảy xuống dưới.

Diệp Miêu đột nhiên hét to một tiếng, hai tay nắm chặt bờ vai của hấn, móng tay ngăn ngừn cào ra từng vết máu màu đỏ.

Hấn thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, vận động kịch liệt làm cho cảm giác say dường như tỉnh không ít, nhìn Diệp Miêu ngồi phịch ở trên sofa, trên người mồ hôi sáng bóng, đột nhiên hiểu được mình đã làm ra chuyện gì.

“Miêu Miêu.....” Hấn lo lắng nhìn nàng.

Không xong! Hấn làm sao có thể rượu say loạn tính như vậy? Làm sao lại có thể cưỡng bức nàng?

Nước mắt trên mặt Diệp Miêu làm cho tâm của hấn vừa kích động vừa tự trách, hấn có phải đã xúc phạm tới nàng không?

“Miêu Miêu? Miêu Miêu?”

Diệp Miêu hoàn toàn không phản ứng, thì ra nàng đã ngất đi.

8. Chương 8

Chương 8:

Edit: Kì Tiểu Nguyệt

Đêm hôm đó sau khi bị Lôi Kì cưỡng bức, Diệp Miêu cũng không quay trở lại nhà Lôi Kì.

Đơn giản mà nói, ngày hôm đó sau khi tỉnh lại, nàng gần như là chạy bán sống bán chết ra khỏi nhà Lôi Kỳ.

Nàng không biết Lôi Kỳ vì sao lại đột nhiên biến thành bộ dáng kia

Nàng rất sợ hãi Lôi Kỳ như vậy

Nửa đêm sau khi trở lại nhà cậu, nàng cũng không dám nói cho Đồng Hân biết chuyện này, chỉ vụng trộm đến phòng tắm tắm rửa, rồi ở trong phòng tắm khóc cho thật đã, mới đi trở về trong phòng ngủ.

Nhưng nàng lặn qua lộn lại suốt đêm mà vẫn không ngủ được, trong đầu đều là những lời Lôi Kỳ nói với nàng-

“Không phải ở bên ngoài cô có nam nhân khác đó chứ? Có phải không cần ta nữa hay không?”

“Cô ở trên giường người khác cũng dám dâng như vậy sao?”

Không phải! Không phải! Không phải mà! Nàng rõ ràng là không có! Rõ ràng chỉ có duy nhất một nam nhân là hắn, hắn vì sao lại nghi ngờ nàng như vậy?

Nàng không rõ Lôi Kỳ vì sao lại không tín nhiệm nàng? Vì sao lại muốn làm tổn thương nàng như vậy?

Nàng trở mình, ngón tay chạm được một thứ gì đó, nàng thoáng sửng sốt, ngón tay sờ xuống một chút nữa, lập tức biết đó là băng ghi âm mình để ở đầu giường.

Cầm lấy cuộn băng ghi âm, không cần xem cũng biết đó là cuộn băng nàng luôn mang theo bên mình.

Nàng sờ sờ cuộn băng ghi âm, muốn đặt nó xuống dưới gối đầu, nhưng ngón tay lại chạm được thứ gì đó ở dưới gối.

Đó là ảnh chụp của Lôi Kỳ, bị nàng bóp đến nhăn nhúm, hơi phai màu một ít, hơn nữa mặt trên còn có vết bẩn màu đỏ sẫm.

Năm đó vì cứu nàng mà Lôi Kỳ bị thương, đã lưu lại vết màu này trên bức ảnh

Cảm giác tội ác lại mạnh mẽ dâng lên, tất cả là tại nàng không tốt, tất cả là do nàng làm hại Lôi Kỳ biến thành bộ dạng ngày hôm nay.....

Nàng không trách hắn, thực sự, nàng thậm chí còn có thể hiểu vì sao hắn bất an, vì sao hắn ghen tị, chẳng qua là trái tim trong ngực kia vẫn không thể không đau đớn vì những lời nói ác độc của hắn

Diệp Miêu cười khổ, rõ ràng đã bị nam nhân đó khi dễ thảm hại đến thế, nhưng bây giờ nàng lại nghĩ, làm sao để có thể nhìn thấy ngài Wright, dù chỉ một lần thôi cũng được, làm cho sự nghiệp ca hát của Lôi Kỳ một lần nữa lại có cơ hội trở lại...

Nghĩ hê..... Cũng sắp kết thúc rồi...

Diệp Miêu khẽ cắn răng, nàng phải làm sao bây giờ? Không đến một tuần nữa, nàng sẽ phải quay lại Nhật Bản, nàng rất cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Nói ra sự thật sao?

Hay là vẫn nên giấu diếm?

Rất cuộc..... Nên làm như thế nào?

Lôi Kỳ đối với chuyện đã xảy ra tối hôm đó hối hận không thôi, nhưng là mọi việc cũng đã xảy ra rồi, hắn có muốn cũng không thể vãn hồi, chỉ hy vọng lần sau gặp lại Diệp Miêu sẽ nói rõ ràng mọi chuyện, không muốn để cho nghi kỵ cùng ghen tị của bản thân làm nàng thương tổn

Nhưng Diệp Miêu không còn đến đây nữa.

Thiếu đi ôm ấp của nàng, thiếu đi giọng nói của nàng, thiếu đi tươi cười của nàng, thế giới của hắn dường như bỗng chốc từ màu sắc rực rỡ biến thành màu xám trắng đơn điệu, cuộc sống ngày qua ngày không ngừng lặp lại một quy luật, giống hệt như máy móc, một chút ý nghĩa cũng không có.

Hắn nhớ Diệp Miêu, nhớ đến muốn chết, nhưng lại không biết phải tới nơi nào tìm nàng.

Diệp Miêu cho tới bây giờ vẫn chưa nói cho hắn biết chính xác nơi nàng sống.

Mà luôn luôn là Diệp Miêu đến tìm hắn, hắn chưa từng chủ động đi tìm nàng, bởi vậy thậm chí đến số điện thoại của Diệp Miêu cũng không nhớ, bởi vì trước kia hắn hoàn toàn không cần đi tìm nàng, mà nàng vẫn sẽ ngoan ngoãn ngồi ở trong nhà chờ hắn trở lại.

Vì sao phải đến khi đã mất đi, con người ta mới biết quý trọng?

Đến lúc này hắn mới biết được bản thân mình ích kỷ bao nhiêu, chỉ quan tâm đến cảm thụ của bản thân mà hoàn toàn xem nhẹ suy nghĩ của Diệp Miêu.

Nàng nhất định cho rằng hắn là một người tồi tệ?

Lôi Kỳ mỗi ngày đều sống trong hối hận, tan việc là về nhà, ngồi im một chỗ, cả cơm cũng không ăn, cứ như vậy ngồi ngủ, sáng hôm sau lại đi làm.

Tối hôm đó, Lôi Kỳ theo thường lệ về nhà lại ngồi ngắm người ở trên sofa, lúc này chuông cửa vang lên.

Lôi Kỳ dờ dẫm nghe tiếng chuông, biết rằng tuyệt đối đó không có khả năng là Diệp Miêu.

Bởi vì nàng có chìa khóa nhà hắn, nếu như nàng trở về, nhất định sẽ tự mở cửa chứ không ấn chuông.

Tiếng chuông vang lên hồi lâu, Lôi Kỳ mới miễn cưỡng rời khỏi sofa đi mở cửa.

“Trời ơi anh, sao anh lại thảm hại như vậy?”

Cửa vừa mở ra, là tiếng kêu của em trai bảo bối.

Lôi Tường ở ngoài cửa tuy rằng vẫn còn tiêu tụy, nhưng ít ra trên mặt râu cạo sạch sẽ, tóc cắt ngắn, thói quen đeo kính sát tròng hắn cũng đổi thành kính gọng vàng, quần áo chỉnh tề, nhìn qua có chút nhẹ nhàng khoan khoái, một chút cũng không giống bộ dáng lưu lạc nghèo túng trước kia.

Ngược lại là hắn, từ sau khi Diệp Miêu đi, hoàn toàn không sửa soạn gì cả, râu dài quá mặt, tóc cũng chỉ là tùy tiện gội rửa qua loa, trông bữa bộn y như ổ chim, thần sắc tiêu tụy, hai mắt vô thần che kín tơ máu, lúc này hắn trông thật giống hình ảnh trước kia của Lôi Tường.

“Nàng đâu rồi?” Lôi Tường trong lòng còn sợ hãi đứng ở cửa không dám tiến vào, rất sợ lại có người đột nhiên xuất hiện rồi đuổi hắn đi ra ngoài.

“Ai?” Hắn làm bộ không hiểu, rồi mới tức giận quay đầu.

Hắn là đang giả ngu, chỉ vì lúc Lôi Kỳ hỏi điều này, trái tim tê dại vì tuyệt vọng của hắn lại kịch liệt nhảy lên, làm cho ngực của hắn đau đớn như muốn nổ tung.

“Con mèo hoang nhỏ chỉ biết bảo vệ chủ nhân đó! Nàng không ở đây sao?” Lôi Tường đánh bạo đi vào cửa phòng, nhìn đông nhìn tây, quả thực không có bóng dáng của Diệp Miêu.

Nhìn lại bộ dáng thất hồn lạc phách của đại ca, Lôi Tường thấy hơi hơi hiểu rõ, nhưng lại vẫn không hiểu, “Nàng đi rồi?”

Lôi Kỳ không để ý hắn, lại ngồi xuống sofa.

“Anh hai, có chuyện gì đã xảy ra?” Hắn đưa mắt nhìn lại, trong phòng bữa bộn như là một năm rồi không có người quét dọn, ngay cả bát đĩa trong phòng bếp cũng chưa được rửa, nắm mốc cũng đã mọc xanh ở phía trên.

Tình cảnh bi thảm này, so với trước kia hắn bị bạn gái đá, chỉ có hơn chứ không có kém a!

“Anh hai, nói gì đi chứ!” Hắn đẩy đẩy nam nhân đang ngồi phịch ở trên sofa, “Rốt cuộc làm sao vậy? Anh khi dễ nàng rồi đuổi nàng đi sao?”

“Không có! Không có! Không có!” Biết rõ là chính mình đuối lý, nhưng bị truy hỏi liên tục như vậy, một cổ tức giận không biết từ đâu tới, “Nàng cứ như vậy đi rồi, đột nhiên biến mất! Một câu cũng không nói,

một bộ quần áo cũng không để lại, làm sao anh biết được nàng đi đâu?” Dùng hết khí lực còn lại, hần rống xong lại vô lực ngã ngổ trên sofa, giống như sợi mì mềm nhũn, một chút sức sống cũng không có

“Không có khả năng.” Lôi Tường bình tĩnh nói.

“Cái gì không có khả năng?”

“Nàng không có khả năng vô duyên vô cớ rời bỏ anh.”

“Làm sao mà em biết?” Lôi Kỳ miễn cưỡng động mí mắt, liếc hần một cái.

“Bởi vì nàng yêu anh, nếu không phải như vậy, nàng sẽ không quan tâm tiền đồ cùng tương lai của anh, ngày đó cũng sẽ không kích động như vậy. Em không tin nàng có thể bỏ lại anh, cứ như vậy rời đi.”

“Nhưng mà.....” Lôi Kỳ nghe em trai nói xong, cũng nghĩ lại tình cảnh ngày đó.

Bộ dáng tức giận của Diệp Miêu giờ nghĩ lại chỉ thấy đáng yêu mà thôi, nếu không phải vì hần, nàng cũng sẽ không tức giận như vậy, cũng sẽ không vô tội bị đánh một cái, kết quả một bên mắt bị thâm quầng mấy ngày.....

“Nhưng nàng lại không thấy.” Lôi Kỳ chán nản quay mặt qua chỗ khác, tiếng nói khàn khàn.

“Anh hai, anh có phải rất yêu nàng hay không?”

Lôi Kỳ lại liếc hần, “Bằng không em thấy tại sao anh lại biến thành bộ dạng lòi thoi này?” Nói xong, hần đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thế là nhắc cái cổ vô lực, ngẩng đầu hỏi Lôi Tường: “Đúng rồi, cửa hàng bán hoa của em thế nào rồi?”

“À, lần này em đến cũng là vì muốn nói cho anh chuyện này. Nhờ có một người bạn rộng rãi giúp tiền, cửa hàng bán hoa xem như tạm thời giữ lại được, nhưng mà em vẫn phải cố gắng thật nhiều mới được, bằng không kinh doanh không ổn định, thì sớm hay muộn cũng phải đóng cửa.”

“Thật có lỗi, anh không giúp được gì...” Lôi Kỳ rất chán nản, cảm thấy bản thân thật là vô dụng, nữ nhân không giữ được, cũng không giúp được em trai, ai!

Càng nghĩ càng khó chịu, cũng không để ý Lôi Tường còn ở đây, hần vùi đầu vào trong gối, muốn làm một con đà điểu trốn ở trong động, ai cũng không muốn gặp.

“Anh hai, đừng nói như vậy, kỳ thực anh mới là người giúp em nhiều nhất. Nếu em không tới tìm anh, bị cô mèo hoang kia chửi bới, chỉ sợ bây giờ em vẫn còn dằn độn, không biết làm thế nào vượt qua ngày đầu.”

“Em không ghét nàng sao?”

“Vì sao em lại phải ghét nàng?”

“Ngày đó nàng giống như là hận không thể đem em đá xuống lầu!”

“Không sao hết, em cũng biết ngày đó mình có bao nhiêu đáng ghét, nhưng thật ra làm hại nàng vì bị trúng một đòn mà bất tỉnh, em mới cảm thấy ngượng ngùng.”

Lôi Kỳ mặt trầm xuống, “Không phải là em thích nàng đó chứ?”

Lôi Tường thấy hần ăn dấm chua, trong lòng buồn cười, liền mượn nước đẩy thuyền diễn tiếp, “Không sai, nàng vừa trẻ tuổi lại vừa đáng yêu, đi với anh thì có điểm đáng tiếc một chút..... Oa –”

Chưa kịp nói xong, Lôi Kỳ không biết lấy sức lực ở đâu ra, đột nhiên kéo Lôi Tường qua, lấy cánh tay kẹp lấy đầu của hần, một bàn tay khác bóp chặt thành quyền ở trên đầu hần gõ mạnh, một mặt niệm: “Thích nàng? Người dám thích nàng? Còn chưa hỏi xem ta có đồng ý hay không!”

“Oa oa oa! Anh hai, em chỉ nói đùa thôi mà! Tóc của em đều bị anh vò nát hết rồi!” Lôi Tường cố gắng tránh ra, lòng còn sợ hãi sờ sờ tóc, “Anh hai! Em đã biết rồi! Nhìn anh như thế này làm sao em dám cùng anh tranh giành cô ấy? Nếu là trước kia, em muốn gì, anh cũng sẽ cho em, sao lần này lại đánh em a??”

Sờ đỉnh đầu đang đau đốn, nghĩ đến đây là lần đầu tiên anh hai biểu hiện ra chiếm hữu mãnh liệt như vậy!

“Ai.....” Lôi Kì thở dài hơn mười giây, rồi mới buông lỏng hai tay, vô lực ngã trở lại sofa, “Không còn nàng, anh mới biết được cuộc sống của anh trước kia có bao nhiêu trống rỗng..... Bao nhiêu không chân thực.....”

“Anh hai...” Lôi Tường vỗ vai an ủi người anh đang giãy giụa trong vũng bùn tình yêu, “Anh yên tâm, em tin nàng nhất định sẽ trở về.”

Lôi Kì chỉ vô lực đưa cho hắn liếc hắn một cái đầy hồ nghi, rồi không nói nữa.

Không biết vì sao Lôi Tường khẳng định như vậy, nhưng có những lời này, lại làm cho tình trạng trôi nổi, không có cảm giác an toàn của hắn lần đầu tiên thấy ổn định một chút.

Có lẽ Lôi Tường nói không sai.....

Cuối cùng cũng chỉ còn hai ngày nữa là hết nghỉ hè

Diệp Miêu ôm hy vọng lần cuối, lại đi đến trước cửa nhà ngài Wright, nhưng lần này bảo vệ vẫn khách sáo mời nàng trở về.

Diệp Miêu cắn cắn môi, không giấu được vẻ mặt thất vọng, một lát sau, nàng mở đôi mắt trong suốt, cực kỳ tội nghiệp nói với bác bảo vệ: “Làm phiền bác chuyển lời tới ngài Wright giúp cháu, nói cho ông ấy biết, hôm nay là ngày cuối cùng cháu có thể đến đây, lúc trước đã làm phiền rất nhiều, thực sự là cháu không cố ý, hi vọng ngài ấy không lấy làm phiền lòng.”

Bảo vệ thấy nàng mỗi ngày đều kiên nhẫn canh giữ ở cửa, lại thấy bộ dạng nàng mi thanh mục tú, vô cùng đáng yêu, trong lòng sớm có hảo cảm với nàng, lần này nghe thấy nàng nói là lần cuối cùng đến đây, trong lòng lại cảm thấy có chút luyến tiếc!

Diệp Miêu cảm kích cười cười với, rồi mới thất vọng rời đi.

Nhưng nàng rời đi không đến 5 phút, bác bảo vệ đột nhiên đuổi theo nàng.

“Diệp tiểu thư! Diệp tiểu thư! Cô đợi chút! Ngài Wright nói rằng hắn bằng lòng gặp người!”

“Hử? Là thật sao?” Nàng có nghe lầm hay không?

“Là thật! Bác vừa mới nói cho hắn, nói hôm nay là ngày cuối cùng cháu đến đây, hắn suy nghĩ một chút, sau đó nói bác gọi cháu lại, bảo hắn đồng ý gặp cháu.”

“Thật sao? Cháu cảm ơn bác!” Nàng thật là cao hứng a! Khuôn mặt vốn đang âm u đột nhiên sáng lên, hai mắt cũng tỏa ra hy vọng sáng rực.

Ngài Wright đồng ý gặp nàng! Vậy là Lôi Kì có cơ hội rồi!

Nơm nớp lo sợ đi vào phòng khách được trang trí hoa lệ, Diệp Miêu còn chưa kịp mở to mắt đem 70 mét vuông nơi ở xa hoa này nhìn qua một lần đã nghe thấy một tiếng mèo kêu quen thuộc.

“Meo!”

“A! Tam Nguyệt! Là người!” Diệp Miêu thấy trong phòng khách có một con mèo Ba Tư trắng, nó đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thái tao nhã, cái mũi mèo thỉnh thoảng còn run run hai cái, bộ lông dài màu trắng còn rung động không ngừng.

Nhưng mà Tam Nguyệt lại không cao hứng như nàng, nó chưa từng quên, tiểu nữ sinh này chính là kẻ đầu sỏ đã hại nó chỉ trong một tuần “Ăn uống điều độ thành công” đã giảm tới hai kg!

“Cô chính là Diệp Miêu?” Một người đàn ông trung niên mặc áo vàng nhạt, quần dài màu trắng đi ra.

Chân hắn đi một đôi dép lê bằng da trâu cao cấp, trên người còn tỏa ra một mùi nước hoa nhàn nhạt. Vóc dáng của hắn tương đối cao, tóc gần như trắng hết, nhưng nhìn qua lại rất có tinh thần.

“Ngài Wright, chào ngài.” Diệp Miêu rất có lễ phép khom người chào hắn.

“Cô ngày nào cũng tới chờ ở cửa, thế nào hôm nay lại bỏ đi?” Ngài Wright tươi cười nghiêng ngả, tư thái tao nhã ở quầy bar trong phòng khách rót một chén rượu, “Có muốn uống gì không?”

“Không không không, cháu đã tạo cho bác quá nhiều phiền toái.” Tuy rằng nàng quả thật có chút khát a.....

“Được rồi, nói cho ta biết vì sao hôm nay là lần cuối cùng cháu đến đây, ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của cháu.”

“Thật sao?”

Ngài Wright chỉ cười cười, cầm chén rượu trong tay uống một ngụm, “Thời gian quý giá, ta không thích người khác lãng phí thời gian của ta.”

“Cháu.....Bởi vì ngày mai cháu phải về Nhật Bản.” Diệp Miêu ngoan ngoãn trả lời.

“Về Nhật Bản? Cháu không phải người Đài Loan?”

“Không, cháu là người Đài Loan, nhưng năm năm trước cháu cùng dì sang Nhật Bản sống. Kỳ nghỉ đông, nghỉ hè hằng năm cháu đều về Đài Loan, ngày mai chính là ngày nghỉ hè cuối cùng, cháu phải về Nhật Bản để đi học, cho nên.....”

“Cháu vẫn là học sinh?” Cặp mắt màu lục của ngài Wright lóe lên sự thích thú.

“Vâng.” Diệp Miêu gật gật đầu.

“Sinh viên?”

“Không phải, là học sinh cấp ba.”

Ngài Wright nháy mắt mấy cái, đột nhiên nở nụ cười, “Sớm biết cháu là học sinh trung học Nhật Bản, ta đã cho cháu đi vào, ta rất thích đồng phục thủy thủ của nữ sinh trung học Nhật Bản đấy!”

Diệp Miêu cảm thấy lưng có chút lạnh lạnh....

Không xong, sao cậu không nói với nàng, ngài Wright là một ông già thích đồng phục nữ sinh a?

“Ha ha ha! Ta nói đùa đấy!” Nhìn thấy Diệp Miêu lộ ra vẻ mặt lo lắng, hắn đương nhiên biết nàng đang nghĩ cái gì, “Ta biết cháu đang nghĩ cái gì, yên tâm đi, ta không phải là ông già trung niên biến thái đó.”

“Kia..... Ngài Wright, liên quan đến Lôi Kỳ.....”

“Ta biết.” Hắn vẫy tay ngắt lời Diệp Miêu, “Nói cho ta, cháu vì sao cố ý muốn ta sắp xếp giúp hắn một cơ hội quay thử?”

Hắn thật sự rất hiếu kỳ, nghe Đồng Hân nói, trước kia Lôi Kỳ là một ca sĩ thần tượng, nhưng giờ lại là lái xe tải, tuy rằng hắn cũng hiểu được một khi không có sự tán thưởng của mọi người thì cuộc sống không thể không thống khổ, nhưng nếu Lôi Kỳ thực sự có hứng thú với nghiệp ca hát, thì hắn người đến tìm hắn (Wright) phải là hắn (Lôi Kỳ) mới đúng, nhưng vì sao lại là Diệp Miêu đến?

“Bởi vì hắn có tài năng.” Diệp Miêu phi thường chắc chắn nói.

“Nha? Hắn đã có tài năng, vì sao tự hắn lại không đến tìm ta?” Chẳng lẽ muốn dùng mỹ nhân kế? Chắc chắn, nếu là như thế, Lôi Kỳ đã tính toán sai rồi, bởi vì hắn đối với nữ nhân một chút hứng thú cũng không có.

“Kỳ thực, muốn anh ấy quay thử cũng chỉ là chủ ý của cháu mà thôi.” Diệp Miêu cúi đầu, có chút ngượng ngùng, “Hơn nữa cháu sợ nếu đột nhiên bảo anh ấy tới tìm bác, lỡ như bác cự tuyệt anh ấy thì làm sao bây giờ? Anh ấy nhất định sẽ rất khổ sở... Vậy thì không bằng cháu đến trước, nếu cháu bị từ chối thì cũng chỉ có mình cháu khổ sở, cùng lắm thì không nói cho anh ấy biết chuyện này, anh ấy cũng sẽ không phải chịu đả kích...”

Ngài Wright ngẩn người, xem ra là tiểu nữ sinh này thực rất yêu Lôi Kỳ! Đến việc để hắn chịu một chút đả kích cũng không nỡ, lại còn tình nguyện ngày nào cũng chạy tới đây chờ cửa?

Hắn hơi nghiêng đầu, rất có hứng thú đánh giá Diệp Miêu.

“Cháu thương hắn?” Hắn đột nhiên hỏi.

Mặt Diệp Miêu thoáng chốc trở nên đỏ bừng, trong nháy mắt lại hiện ra cổ nhàn nhạt đau thương mà chỉ có nữ nhân thành thực mới có thể toát ra .

Nàng gật gật đầu.

“Rất yêu rất yêu sao?”

Diệp Miêu nghĩ ngợi, lại gật gật đầu.

Ngài Wright nhếch một bên lông mày lên.

Lúc đầu hẳn cho rằng Đồng Hân và Diệp Miêu đều là do Lôi Kì xin giúp đỡ nên mới đến cầu hẳn, nhưng giờ nhìn lại mới thấy thật ra Lôi Kì mới là người không biết chuyện gì a!

Lôi Kì này thật đúng là hạnh phúc a! Có một tiểu nữ nhân đáng yêu như vậy ở sau lưng không ngừng giúp hẳn, làm cho người ta nhìn đến phát ghen.

“Ngài Wright?” Diệp Miêu có chút khiếp sợ ngẩng đầu, không rõ việc cầu xin hẳn cho Lôi Kì một cơ hội quay thử, cùng việc nàng yêu hay không yêu Lôi Kì có quan hệ gì?

“Cháu có biết tuần sau “Cats” sẽ đến Đài Loan diễn xuất không?”

“Biết.” Diệp Miêu nhìn thấy cậu cả ngày bận tíu tít, các thứ áp phích cùng vật kỷ niệm liên quan đến “Cats” ở trong nhà cũng càng chất càng nhiều, hơn nữa tivi, báo chí cũng không ngừng nói về tin tức này, nói thật, nếu không biết thì thật là khó!

“Cho hẳn đi đến thử đi!” Ngài Wright nói nhẹ nhàng băng quơ.

Diệp Miêu giật nảy mình.

Sao cơ? Cơ hội quay thử nhạc kịch “Cats”?

Không thể nào! Nhạc kịch nổi tiếng như vậy nha!

Nàng nằm mơ cũng không có nghĩ đến, ngài Wright thế nhưng sẽ cho Lôi Kì tham gia quay thử “Cats”! Nếu Lôi Kì biết nhất định sẽ thật vui mừng!

“Cats..... Cats..... Là nhạc kịch “Cats” rất nổi tiếng kia sao?” Nàng vừa mừng vừa sợ, không nhận ra lời nói ra đã có điểm nói năng lộn xộn.

“Không sai, chính là “Cats”, dù sao lần này đến thì bên trong nhị quân cũng có mấy người chuẩn bị về hưu năm nay, thừa dịp để cho hẳn thử xem. Nhưng mà.....” Ngài Wright lại bổ thêm phần ngoại lệ, “Ta nghĩ cháu cũng biết, cho dù là nhị quân, nhưng “Cats” cũng là nhạc kịch có tiêu chuẩn thế giới, muốn thông qua yêu cầu quay thử, cũng không đơn giản như vậy.”

Diệp Miêu gật đầu mạnh, “Cháu biết, cháu biết! Không sao hết, chỉ cần có cơ hội, Lôi Kì nhất định sẽ đồng ý đi thử!”

Nàng gần như là vừa đi vừa nhảy từ trong nhà ngài Wright ra, ở dưới lầu gặp được bác bảo vệ, nàng thậm chí còn vui vẻ kéo tay hẳn quay một vòng tròn, rồi mới vui vẻ hát ca rời đi.

Nhanh lên, nàng nhất định phải nhanh chóng nói cho Lôi Kì biết tin tức tốt này mới được!

Vì vậy một tin tức cực tốt như vậy, đã làm cho toàn bộ uể oải cùng thất vọng trong lòng Diệp Miêu trở thành hư không, trong lòng nàng giờ chỉ nghĩ đến việc phải nhanh chóng tìm được Lôi Kì và nhìn thấy biểu tình vui sướng của hẳn khi nghe thấy tin tức tốt này!

9. Chương 9

CHƯƠNG 9:

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Diệp Miêu vội vàng chạy đến nhà Lôi Kì, nhưng hấn lại chưa về nhà.

Nàng ở cửa đợi một hồi, đột nhiên di động vang lên.

Vừa bắt máy, đã là giọng nói nôn nóng của Đồng Hân, “Miêu Miêu, cháu ở đâu vậy? Mau trở về đi, có chuyện rồi!” Giọng của hấn như là đang trốn ở cái góc nào đó, lấy tay che điện thoại vậy.

“Cậu? Làm sao vậy?”

“Chị đến Đài Loan! Giờ nàng đang ở nhà của ta, nói muốn đón cháu cùng về Nhật Bản! Cháu nhanh trở về đi, cậu sắp không chống được rồi.” Nói xong, hấn liền vội vã cúp điện thoại.

Diệp Miêu biến sắc.

Không xong, làm sao dì lại đến Đài Loan?

Nàng biết rõ tính cách của dì, nếu giờ nàng không nhanh chóng về nhà, không chừng cậu sẽ bị dì lột mất một tầng da!

Nhưng mà..... Nhưng mà nàng còn chưa kịp nói cho Lôi Kì biết tin tốt này a!

Diệp Miêu sốt ruột đến xoay vòng vòng, cuối cùng vì muốn giữ lại mạng nhỏ, cũng vì người cậu đáng thương, nàng khê cắn răng, cuối cùng quyết định, vẫn nên về nhà cậu trước rồi nói sau.

Chuyện quay thử..... Ngày mai hăng tít!

Diệp Miêu vừa mới đến gần cửa nhà Đồng Hân, liền nghe thấy tiếng gào thét của một cô gái ở bên trong, hàng xóm đã đóng chặt cửa sổ, mấy con chó mèo hoang bình thường rảnh rỗi đi dạo ở chỗ này cũng chẳng biết đã đi đâu.

Hít sâu một hơi, được, không sợ, không sợ, chỉ cần cậu chưa nói lộ ra, mọi việc đều dễ dàng.

Dùng sức hít sâu thêm vài cái nữa, Diệp Miêu mới chậm rãi mở cửa, trong nháy mắt, tiếng rống tràn đầy trung khí của dì liền vọt vào lỗ tai, làm cho nàng nhảy dựng lên.

“Miêu Miêu! Cháu cho rằng dì chết ở xó xỉnh nào rồi hay sao? Bây giờ là lúc nào rồi?” Đồng Ninh Ninh vừa nhìn thấy Diệp Miêu, liền nắm lỗ tai của nàng, kéo nàng vào nhà. “Cháu đến Đài Loan là buông thả phải không? Ý vào Đồng Hân cưng chiều cháu hả? Nói đi! Rốt cuộc là cháu đi đâu?” Giọng oang oang nóng giận của nàng thì hỏa lực lại là mười phần, Đồng Hân kinh hoảng phát hiện ra cửa sổ trong nhà đang bắt đầu rung rung.

“Dì à..... Cháu.....” Diệp Miêu bị nàng rống vào lỗ tai như vậy, trước mắt mọc đầy sao, nàng lộ ra ánh mắt cầu cứu nhìn cậu, hy vọng hấn có thể chìa tay giúp đỡ.

Nhưng là Đồng Hân cũng thật sự rất sợ người chị này, thấy ánh mắt của Diệp Miêu, hấn cũng chỉ có thể làm như không thấy, giả vờ đột nhiên có hứng thú với chân của mình, chăm chú nghiên cứu.

“Nói!” Lại là một trận rống giận, vài giọt nước miếng phun ở trên mặt Diệp Miêu.

“Cháu..... Cháu đi xem phim.” Dưới tình thế cấp bách, nàng bịa ra một lý do lung tung.

“Đi, xem, phim?” Về mặt Đồng Ninh Ninh không tin, quay đầu nhìn Đồng Hân đang đếm ngón chân, “Nó thật sự đi xem phim sao? Cùng ai?”

“Nó..... đi một mình. Miêu Miêu nói muốn thừa dịp trước khi rời khỏi Đài Loan đi xem phim “Đội siêu nhân đặc nhiệm” đấy mà.”

Đồng Ninh Ninh nhăn mày, vẫn không quá tin tưởng lời hợp xướng của hai người kia.

Nhưng mà quên đi, sau khi quay lại Nhật Bản nàng sẽ có cơ hội để chậm rãi “Hỏi han”.

“Dì, làm sao dì lại đột nhiên đến đây?” Diệp Miêu một mặt hỏi, một mặt lấy tay kéo lỗ tai mình ra khỏi tay của Đồng Ninh Ninh.

“À, công ty tạm thời phải đi đến Đài Loan công tác, đi lại xin nghỉ một ngày nhân tiện đến thăm bạn bè cũ. Dù sao ngày mai cháu cũng phải về Nhật Bản, vậy thì không bằng tối hôm nay cùng đi đáp máy bay về đó luôn.”

“Sao? Tối hôm nay?” Diệp Miêu phát hoảng, nhanh như vậy sao?

“Đúng vậy! Đi đặt vé máy bay cả rồi, thế nào, cháu không muốn về cùng đi sao?”

“Không có, không có.” Nàng nào dám.

“Vậy là tốt rồi, thu dọn đồ đạc đi, đi đã kêu taxi, chắc nửa tiếng nữa sẽ đến.”

“Đi, việc này..... Cháu..... còn có vài việc vẫn chưa làm xong.....” Xong rồi xong rồi, nàng còn chưa có đem chuyện quay thử nói cho Lôi Kỳ a!

“Có chuyện gì thì nhờ Đồng Hân đi xử lý giúp cũng được rồi, dù sao hôm nay cháu cứ đi cùng đi là được! Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, sau này đừng mong đến Đài Loan!”

Dưới tình thế bị uy hiếp như vậy, Diệp Miêu hoàn toàn không có biện pháp phản bác, chỉ có thể trở mặt nhìn đi nhét đồ đạc của nàng vào trong vali hành lý, sau đó thúc giục nàng nhanh chóng khởi hành.

Giữa một đồng lộn xộn, Diệp Miêu thật vất vả mới bắt được Đồng Hân, kéo hắn vào trong toilet “mật đàm”.

“Cái gì?! Tên kia lại có thể được quay thử “Cats”?” Đồng Hân cũng phát hoảng; Không nghĩ ngài Wright vừa mở miệng lại ặt mũi lớn như vậy.

“Hừ — đừng để đi nghe thấy a!” Diệp Miêu nhanh chóng che miệng hắn, “Cậu, xem ra là hôm nay cháu không kịp nói nữa rồi, cậu nói một tiếng với Lôi Kỳ giúp cháu được không? Hơn nữa hắn nhất định phải đi tham gia quay thử nha!”

“Miêu Miêu.....” Đồng Hân nhìn nàng, “Hắn thực sự đáng giá để cháu đối xử tốt như vậy sao?”

Diệp Miêu đầu óc mơ hồ, không hiểu vì sao đột nhiên cậu lại hỏi vậy.

“Miêu Miêu, cháu thực sự cho rằng cậu không biết gì hết sao? Nửa tháng nay cháu cũng không đi tới chỗ hắn đúng không? Cậu nghe ngài Wright nói, gần như ngày nào cũng thấy cháu đứng dưới nhà chờ ngài ấy, không phải sao? Còn có, chẳng lẽ cháu không để ý nửa tháng nay mặt mày cháu ủ ê lắm ư? Cháu nghĩ mặt cậu có vấn đề sao?”

Đồng Hân có chút lo lắng xoa xoa đầu nàng.

“Miêu Miêu, cháu với Lôi Kỳ xảy ra chuyện gì, cậu không biết, cậu cũng không muốn hỏi, bởi vì đó là chuyện của hai người bọn cháu. Cậu tin rằng cháu biết mình nên làm gì, đúng không? Nhưng cậu hy vọng cháu có thể vui vẻ, hạnh phúc mà không phải tiếc nuối.”

“Cậu.....” Không nghĩ tới người cậu suốt ngày chỉ biết giấu cọt của nàng lại quan tâm nàng như vậy, Diệp Miêu thấy sống mũi cay cay, thiếu chút nữa là rơi lệ.

“Miêu Miêu, cháu có nói cho hắn biết sự thật không?”

“Không.....”

“Là không dám sao?”

Diệp Miêu nghĩ ngợi, “Cháu không biết..... Trước kia là thật không dám, sợ anh ấy sẽ ghét cháu, nhưng bây giờ.....” Nàng cắn cắn môi, “Cháu thậm chí không biết có phải anh ấy đã ghét cháu rồi hay không nữa.....”

Nghĩ đến Lôi Kỳ, nghĩ đến lời nói làm tổn thương ngày đó của hắn, lại nghĩ tới khuôn mặt luôn dịu dàng tươi cười trước đây, ngực nàng đột nhiên một trận đau nhói, hô hấp lại trở nên khó khăn.

“Miêu Miêu, hắn đã làm chuyện gì tổn thương cháu phải không?” Đồng Hân nhìn ra Diệp Miêu khác thường.

“Không có, không có, đều là cháu không tốt,” Nàng lắc đầu phủ nhận, “Cháu không nên đột nhiên xâm nhập cuộc đời của anh ấy, không nên tiến vào cuộc sống anh ấy.....” Rõ ràng đem tất cả sai lầm đổ lên người mình, nhưng vì sao nàng một mặt nói, một mặt nước mắt lại rơi không ngừng?

“Miêu Miêu?!” Đồng Hân thực sự nổi nóng, “Hắn thực sự khi dễ cháu? Sao lại không nói gì cả? Vì sao lại tự mình cam chịu tất cả đau khổ?” Tuy rằng biết từ nhỏ Diệp Miêu không thích để cho người khác lo lắng, nhưng là nhìn thấy bộ dạng này của nàng, vẫn sẽ đau lòng a! Dù sao cũng nhìn thấy đứa nhỏ này lớn lên, ở phương diện khác mà nói, Diệp Miêu cũng giống như con của hắn vậy.

“Cháu không sao đâu cậu, cháu thực sự không có việc gì mà. Cháu sẽ chỉ không ngừng gây ra phiền toái cho anh ấy mà thôi, anh ấy làm sao có thể..... thật tình thích cháu chứ? Nhưng mà..... những ngày được sống cùng hắn khiến cháu rất vui vẻ.....” Thực sự rất vui vẻ! Cho dù nghĩ đến hắn sẽ đau lòng, nhưng nghĩ đến những ngày hạnh phúc hai người từng chung sống, khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng lại lộ ra tươi cười..

Vừa khóc vừa cười, vừa yêu vừa đau, tưởng đã cách thật xa, rồi lại nhận ra bản thân không thể bỏ xuống được, thì ra người kia đã ở trong lòng mọc rễ, có muốn nhổ cũng không được.

Đồng Hân thấy bộ dạng này của nàng, biết lúc này không phải dịp tốt để nói.

Hắn vỗ nhẹ đôi má đỏ bừng vì khóc của Diệp Miêu, cố ý giả bộ tươi cười thoải mái, “Miêu Miêu ngốc, cậu đã biết a! Cuộc đời ngắn ngủi, có thể tạo ra một ít kỷ niệm đáng nhớ cũng tốt lắm, không phải sao? Tuy rằng những hồi ức này khi nhớ lại có thể sẽ không mấy vui vẻ, nhưng là bởi vì có bị thương, mới có thể làm cho quãng thời gian hạnh phúc được khắc sâu. Miêu Miêu ngoan, cháu không cần phải đau lòng nữa, từ hôm nay trở đi, cháu đã trưởng thành rồi, biết không? Người lớn thì không thể khóc!”

Hắn lau đi nước mắt trên mặt Diệp Miêu.

“Còn nữa, nhanh chóng rửa mặt sạch đi! Nếu không lát nữa chị nhìn thấy, tám phần sẽ cho rằng là cậu bắt nạt cháu, đến lúc đó lỗ tai của cậu nhất định sẽ bị nàng la hét đến điếc mất.” Đồng Hân giả bộ bộ dạng lỗ tai bị đau, chọc Diệp Miêu bật cười.

“Cậu,...” Nàng nghe lời lau đi nước mắt, “Chuyện của Lôi Kỳ đành nhờ cậu cậu hết vậy!”

“Cứ tin tưởng ở cậu!”

Hừ hừ, dám khi dễ Miêu Miêu ngoan của bọn hắn, hắn tuyệt đối sẽ “Chăm sóc” Lôi Kỳ thật tốt!

Lôi Kỳ mở cửa, nhìn thấy bên ngoài là một người đàn ông hắn không hề quen biết.

“Xin hỏi.....”

“Cậu là Lôi Kỳ?” Đối phương không khách khí mở miệng hỏi.

“Phải.” Nhận thấy được người đến không có thiện ý *, Lôi Kỳ cũng có chút cảnh giác, “Xin hỏi anh là?”

* Nguyên là “Lai giả bất thiện”, một vế trong thành ngữ “Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai”, có nghĩa là “Người đến thì không có ý tốt, người tốt thì không thấy đến.” (NTK)

“Tôi là cậu của Diệp Miêu.”

“Cậu?” Lôi Kỳ nâng ột bên mi.

Diệp Miêu không phải cô nhi sao? Ở đâu ra người cậu này vậy?

Đồng Hân nhìn hắn một cái, vươn tay đẩy hắn ra, tự mình đi vào trong phòng.

Lôi Kỳ hồ nghi nhìn hắn, trong óc suy nghĩ các loại khả năng khác nhau, cuối cùng hắn đi đến một kết luận

Cái gì mà “Cậu” chứ? Người đàn ông này tám phần chính là nam nhân mới Diệp Miêu tìm ở bên ngoài! Lúc này tìm tới cửa để đàm phán!

Vừa nghĩ đến khả năng này, chưa xót ghen tị lâu ngày yên lặng trong lòng hắn lại không khống chế mạnh mẽ dâng trào, ngón tay nắm chặt thành quyền, nghĩ đến việc mấy ngày qua Diệp Miêu đều ở bên cạnh tên đàn ông không biết xấu hổ này, hắn hận không thể lập tức xông lên trước đánh chết tên tiểu bạch kiểm này!

Đồng Hân nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy trong phòng khách có rất nhiều hộp đĩa CD âm nhạc, nhiều cái đã mở ra, lời bài hát bên trong vương vãi khắp nơi.

“Xem ra Miêu Miêu nói không sai, cậu thật sự vẫn rất thích âm nhạc.”

Miêu Miêu? Ai cho tên này gọi thân thiết như vậy?

“Anh rốt cuộc là ai?” Giọng nói đã ảm ảm tức giận.

“Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi là cậu của Diệp Miêu.”

Kỳ quái, lỗ tai của hắn đang nghĩ dài hạn à?

“Diệp Miêu là cô nhi, ở đâu ra cậu?”

“Con bé gạt cậu.” Đồng Hân tức giận liếc hắn một cái.

“Gạt tôi?”

Làm sao có thể? Diệp Miêu làm sao có thể lừa hắn?

Hắn lại cảm thấy người vô duyên vô cớ chạy đến nhà hắn mới là lừa hắn đấy!

Nhìn một cái, người này bộ dạng trắng trẻo nõn nà nhả nhặn, Diệp Miêu nhất định là bị hắn lừa gạt!

Lôi Kỳ càng nghĩ càng tức giận, mắt híp lại thành một đường, hai tay cũng không tự giác nắm thành quyền, hận không thể lập tức xông lên trước đánh tên tình địch ảo tưởng này tanh bành, tiêu hết tức giận mấy ngày nay. =))

Cảm nhận được trên người Lôi Kỳ phát ra hơi thở nguy hiểm, Đồng Hân lùi lại vài bước, nuốt nuốt nước miếng.

Oa, người đàn ông này sao đột nhiên đáng sợ như vậy? Miêu Miêu rốt cuộc là coi trọng điểm nào nhất ở hắn? Sao nhìn qua thì hình như hắn đang muốn đánh mình vậy?

Ngay khi Lôi Kỳ chuẩn bị thưởng hắn một quyền, Đồng Hân vội vàng hỏi, “Tôi hỏi cậu, cậu có nhớ năm năm trước từng cứu một cô bé hay không?”

Mặc dù bị một người xa lạ đột nhiên hỏi như vậy, cảm giác có chút đột ngột, nhưng sau khi sững sốt một chút, Lôi Kỳ vẫn gật đầu.

“Cô bé đó chính là Miêu Miêu.”

“Cái gì?!” Lôi Kỳ há hốc miệng, không thể tin có sự trùng hợp như vậy.

“Không cần há miệng lớn như vậy! Ruồi sẽ bay vào.” Nhìn bộ dạng Lôi Kỳ kinh ngạc ngớ ngẩn, Đồng Hân thật không rõ vì sao Diệp Miêu lại khẳng khẳng một mực đối với hắn?

“Sau lần ngoài ý muốn đó, Miêu Miêu luôn luôn nhớ thương cậu, cho dù sau này con bé đến Nhật Bản cũng chưa từng quên. Mỗi lần con bé quay về Đài Loan, sẽ đi khắp nơi thăm dò tin tức của cậu. Tôi vốn là đối với loại tâm tư sùng bái mù quáng con gái này của con bé là không ôm hy vọng; Không ngờ lần này nó lại thực sự tìm được cậu.”

Tuy rằng vẫn là có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng tức giận của Lôi Kỳ cũng đã giảm đi một nửa, nhưng trong nháy mắt, thay vào đó lại khó có thể chịu nổi sự lườm gạt.

Vì sao Diệp Miêu không nói cho hắn sự thật? Vì sao lại phải giấu giếm hắn?

“Cậu đang suy nghĩ, vì sao ngay từ đầu Miêu Miêu không nói cho cậu sự thật phải không? Lại còn lừa cậu, nói nó là cô nhi?”

“Anh biết?”

Đồng Hân liếc trắng mắt, “Vô nghĩa, tôi đương nhiên biết. Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi là cậu của con bé, mỗi lần nó về Đài Loan liền ăn ở ở chỗ tôi, chuyện đã xảy ra với con bé ở Đài Loan tôi đều biết hết.”

“Ở cùng anh?” Lòng đổ kỹ của Lôi Kỳ lại bị thiêu lên, “Vì sao cô ấy không ở cùng cha mẹ? Chẳng lẽ ở Đài Loan cô ấy không có nhà sao?”

“Nó không có nhà ở Đài Loan.”

Lôi Kì ngây ngẩn cả người.

“Con bé kỳ thực cũng không muốn nói dối, khi nó còn nhỏ, nó cảm thấy bản thân là một cô nhi. Khi Miêu Miêu học tiểu học cha mẹ con bé đã li hôn, sau đó hai người đều tái hôn, Miêu Miêu liền biến thành người thừa, giống quả bóng cao su bị đá tới đá lui, dì hai, dưỡng lại không thích con bé, cha mẹ ruột cũng không có thời gian đếm xỉa tới nó, cuối cùng chị tôi không nhìn nổi nữa, mới quyết định đem nó đưa đi Nhật Bản sống cùng.”

Lôi Kì trong lòng nhảy mất dăng lên một cổ hồi hận, còn có đau lòng.

Một đứa bé còn nhỏ như vậy, lại phải đổi mặt cha mẹ ly dị, tái hôn, lại bị trở thành kẻ dư thừa trong lòng cha mẹ. Nhưng nàng lại luôn tỏ ra kiên cường, ở trước mặt hần luôn cười, nhảy múa, dường như một chút cũng không để ý thân thể của mình.

Có phải chỉ khi ở trước mặt hần, Diệp Miêu mới có thể sung sướng như vậy?

Nhìn bộ dáng sững sờ của Lôi Kì, Đồng Hân nói tiếp, “Vì điều đó, Miêu Miêu có thói quen luôn giấu tâm sự trong lòng, không dễ dàng nói cho người khác, bởi vì con bé lo lắng sẽ thành quấy nhiễu cho người khác. Tôi biết Miêu Miêu rất thích cậu, thành thật mà nói, nếu không phải vì cậu, nó sẽ không vượt qua nỗi những ngày tháng kia.”

“Khi ấy con bé ngày nào cũng khóc, trốn ở trong nhà tôi không chịu đi đến trường, sau đó chị họ của con bé mới đến kéo nó ra khỏi nhà, đi khắp nơi dạo chơi một chút, mang nó đi gặp cậu, đi tham gia lễ ra mắt album của cậu, vân vân, nó mới chậm rãi đem lực chú ý chuyển tới trên người cậu, không tiếp tục ghét bỏ hoàn cảnh của mình nữa. Thật ra thì Miêu còn phải cảm ơn cậu mới đúng, nhưng mà.....”

Hần đột nhiên trừng Lôi Kì.

“Cảm ơn thì cảm ơn, nhưng cậu cũng không thể vì thế này mà lại đi thương tổn con bé chứ? Miêu Miêu rất yêu cậu, những ngày bên cạnh cậu, tôi thấy là những ngày con bé hạnh phúc nhất, nhưng người làm nó vui là cậu, người làm nó đau khổ cũng là cậu! Không cần biết lúc đó hai người có hiểu lầm gì, tôi chỉ biết Miêu Miêu là một cô gái tốt, khi yêu ai con bé sẽ khăng khăng một mực, trừ phi là người đó không cần nó. Nếu không thì cậu nghĩ vì sao nó vẫn yêu cậu mà không để ý đến vết sẹo trên mặt cậu như thế kia?” Đồng Hân càng nói càng bức bối.

Nghĩ đến bộ dạng cháu ngoại đáng yêu vì một tên đàn ông ngu ngốc mà thút thít, hần liền nổi giận trong lòng.

“Tóm lại, tôi nói cho cậu biết, cho dù cậu vừa khốn nạn lại vừa vô dụng như vậy, nhưng Miêu Miêu nhà tôi lại yêu cậu, tôi cũng hết cách!” Bộ dáng hần cực kì căm phẫn, giống như Diệp Miêu là con gái ruột của hần vậy.

“Những lời này..... Vì sao lại là anh nói với tôi? Diệp Miêu đâu rồi?”

Vì sao nàng không đích thân đến nói cho hần?

Vì sao nàng lại đột nhiên bỏ đi, không muốn gặp hần nữa?

Vì sao?

“Nó muốn nói lắm chứ! Nhưng con bé lại sợ cậu ghét nó.”

“Ghét? Vì sao?”

Đồng Hân vỗ gò má phải của mình, “Chẳng lẽ cậu chưa từng vì vết sẹo này mà hận cô bé năm đó sao?”

Lôi Kì sững sờ mà sờ lên vết sẹo trên mặt.

Thật kỳ lạ, gần đây, hần gần như đã quên mất trên mặt mình có vết sẹo khó coi như vậy.

Có phải vì Diệp Miêu hoàn toàn không để ý vết sẹo này, cho nên cũng làm cho hần quên được những ký ức không vui mà vết sẹo mang đến hay không?

Thậm chí hần còn cảm thấy người đi bộ trên đường cũng không bởi vì vết sẹo trên mặt hần mà vùng trộm liếc mắt. Hay là do..... hần không còn để ý ánh mắt của những người này nữa?

“Miêu Miêu luôn luôn cảm thấy có lỗi với cậu, cho rằng đều là bởi vì nó mà cậu mới có thể rơi vào tình trạng này,” Đồng Hân thở dài, “Tôi đã nói với con bé bao nhiêu lần cũng không được, nó đều coi như không nghe thấy. Kỳ thực những ca sĩ thần tượng chỉ dựa vào khuôn mặt mà sống, nếu như không có tài năng thực sự, không quá vài năm sẽ bị thị trường đào thải. Cậu thử nghĩ lại đi! Giả sử như trên mặt cậu không bị thương, nhưng nếu chỉ dựa vào khuôn mặt mà kiếm tiền, cậu cũng không thể chống đỡ đến ngày hôm nay, đúng không?”

“Tôi biết.” Lôi Kì trả lời thẳng thắn, cũng làm cho Đồng Hân sửng sốt một chút.

“Cậu cũng biết?” Oa, nam nhân này thì ra cũng không tệ như vậy! Ít nhất là nhận sai rất nhanh.

“Thật ra là tôi cũng không muốn chỉ dựa vào một khuôn mặt mà kiếm tiền, chẳng qua là khi đó tôi đã ký ước cùng người đại diện, không thể làm việc theo phương thức tôi thích. Sau này mặt tôi bị thương, cô ta ôm hết tiền của tôi bỏ chạy, trong nhà lại đột nhiên có chuyện, cho nên tôi mới có thể hoàn toàn rời khỏi giới điện ảnh, làm lái xe taxi, kiếm tiền nuôi gia đình.” Hần gãi đầu, “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng hận cô bé kia, mọi chuyện chỉ là ngoài ý muốn, không phải ai cũng có thể đoán trước, tôi chỉ hy vọng cô bé đó thật tốt..... Nhưng tôi hoàn toàn không nghĩ tới cô bé kia lại là.... Miêu Miêu.....”

Ngàn lời vạn chữ trong lòng, không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Cậu..... Thực sự cũng thích Miêu Miêu?” Đồng Hân hỏi hần.

Lôi Kì không chút do dự gật đầu, “Không chỉ thích, tôi yêu cô ấy, hy vọng có thể luôn ở bên cô ấy. Lúc trước là tôi không đúng, tôi hiểu biết không sâu, lại còn hiểu lầm cô ấy, cho nên mới làm cho cô ấy bị tổn thương sâu như vậy. Xin anh cho tôi một cơ hội, nói cho tôi biết cô ấy ở đâu được không? Tôi muốn đi tìm cô ấy!”

Đồng Hân nở nụ cười, xem ra nam nhân này cũng không hoàn toàn là người lang tâm cầu phế*, không có lương tâm đâu! Nhìn bộ dáng lo lắng lại thành khẩn này của hần, hần là cũng rất quan tâm tới Miêu Miêu.

*Lang tâm cầu phế: tìm sói phổi chó. Gần tương đương câu “Lòng lang dạ sói”, “Lòng muông dạ thú”. (NTK)

“Đừng vội, Miêu Miêu bị chị tôi bắt về Nhật Bản rồi, mấy ngày nay trường học khai giảng, tôi nghĩ con bé nhất định bận tíu tít, cậu không cần qua đó lúc này, tránh gây thêm rắc rối cho nó. Nhưng trước khi đi Miêu Miêu đã vì cậu mà làm một chuyện, cho nên chuyện này cậu nhất định phải làm, nếu không tất cả khổ tâm của con bé đều là uổng phí.”

“Chuyện gì?”

“Đi quay thử “Miêu”.”

“A?!” Nhất thời không nghe rõ, ngây ngốc hỏi lại một lần, “Cái gì?”

“Đi quay thử “Miêu”.”

“Miêu?” Phải là miêu (Mèo) không? Miêu cùng quay thử thì có quan hệ gì?

“Nhạc kịch “Cats” biết chưa?”

“Đương nhiên biết.” Vô nghĩa, đây chính là nhạc khúc rời giường mỗi buổi sáng của hần nha!

“Bọn họ muốn tới Đài Loan lưu diễn, có biết không?”

“Đương nhiên biết.” Người này tại sao lại thích hỏi những thứ vô nghĩa như vậy? Cái đó và Diệp Miêu liên quan gì nhau?

“Miêu Miêu mỗi ngày sớm ra trễ về, vì chính là đi giúp cậu trình thủ cơ hội quay thử “Cats”! Cái này cậu hiểu chưa?”

“A?!”

Lôi Kì thực sự không phải cố ý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc ngu xuẩn này, nhưng mà chuyện này thật sự vượt ra khỏi dự kiến của hắn, từ đầu đến cuối đều không ở trong phạm vi suy xét của hắn a!

“Miêu” đó! Nhạc kịch mà biết bao người chen lấn xô đẩy muốn đi vào nha!

Ai tới nói cho hắn biết đây không phải là mơ đi?

10. Chương 10

CHƯƠNG 10:

Edit: Kì Tiểu Nguyệt (NTK)

Lôi Kì trong lòng thấp thỏm bất an, đi vào cửa sau Học viện Hí Kịch quốc gia.

“Miêu” đã diễn xong một đoạn, vài vị công nhân kỹ thuật đang ở trên vũ đài kiểm tra chi tiết, diễn viên vừa múa xong đang tháo trang phục, chỉ còn vài diễn viên trẻ còn đang mặc trang phục mèo hoa lệ, ở trên vũ đài liên tục tập luyện dáng đi của mèo con.

Loa ở hai bên vũ đài, nhẹ nhàng phát ra khúc nhạc “Memory” kinh điển đứng đầu của “Cats”, giọng nữ tao nhã lại mang tang thương kể lại thời gian tuổi trẻ rực rỡ của một con mèo đang dần già đi theo năm tháng, Lôi Kì nghe bài hát này, suy nghĩ có chút hoảng hốt.

“Lôi Kì!” Đồng Hân nhìn thấy hắn đến đây, vội vàng mang hắn đến trước mặt ngài Wright, giới thiệu hai người làm quen.

Nhưng mà ngài Wright ngồi ở hàng ghế đầu trước vũ đài, trong tay ôm Tam Nguyệt, chỉ liếc mắt nhìn Lôi Kì một cái rồi gật gật đầu, cũng không vươn tay đến bắt tay Lôi Kì.

“Đi lên đi!” Ngài Wright cúi đầu yêu thương nhìn Tam Nguyệt đang ở trong lòng hắn thoải mái nhắm nửa mắt, mắt không nhìn Lôi Kì.

Lôi Kì nhìn Đồng Hân, toát ra ánh mắt cầu cứu.

“Cậu đi lên đi! Đã là tới quay thử, đương nhiên trước tiên phải nghe xem cậu hát thể nào, sau đó mới tới những động tác vũ đạo khác.” Đồng Hân đẩy hắn lên trên vũ đài.

Vài diễn viên trẻ tuổi còn lại đang tập luyện đều ngừng lại, tự động ngồi vào phía sau vũ đài, tò mò nhìn vị khách không mời mà đến.

Lôi Kì ở trên vũ đài, tự dưng lại có cảm giác sợ hãi vô vẩn.

Không phải đã sớm là thói quen thường ngày sao?

Vì sao tại giờ khắc bước trên vũ đài này, ngực lại có cảm giác xúc động không rõ đang kêu gào? Là hưng phấn, hay là..... Hoài niệm?

“Tại sao còn không mở miệng? Tôi không có nhiều thời gian như vậy.” Ngài Wright lộ ra sắc mặt không bình tĩnh.

Đồng Hân ở dưới đài nháy mắt mấy cái với hắn, “Lôi Kì, đừng sợ, hát đi! coi như là hát vì Miêu Miêu, được không?”

Diệp Miêu.....

Hai chữ này đột nhiên đánh vào trong lòng hắn, ngực bỗng chốc chua xót...

Rất mong rất nhớ nàng.

Nếu không phải Đồng Hân luôn miệng nói cho hắn, cơ hội quay thử lần này Diệp Miêu thật vất vả mới xin được, từ tuần trước hắn đã khẩn cấp bay đi Nhật Bản tìm nàng!

Hắn nhắm mắt lại, định thần lại, tạm thời đem tạp niệm trong lòng đuổi đi.

Hát..... Hát gì mới được?

Trong tai nghe giai điệu quen thuộc chậm rãi phai đi, khi hắn phát hiện ra, hắn đã bắt đầu hát lên bài hát được yêu thích từng hồi “Memory”

Đồng Hân sững sốt, bài hát này không phải là của con mèo mẹ đang già đi hát sao?

Nhưng mà..... Lôi Kì hát cũng không tồi đâu....!

Đằng sau vũ đài ngày càng có nhiều người, phần lớn là những diễn viên đang tẩy trang ở sau sân khấu, bọn họ mới tẩy được một nửa, có người còn chưa tẩy trang phục diễn ra, tất cả đều bị giọng hát của Lôi Kì thu hút tới.

Anh chàng người châu Á trên mặt có sẹo này là ai?

Vì sao hắn lại xuất hiện ở trong này? Hơn nữa còn hát “Memory”?

Tuy rằng hắn là nam nhân, nhưng khi hắn bài hát này lên, ý vị cũng không hề khác chút nào

Nam nhân đang ca hát kia không biết trong hốc mắt hắn đã mơ hồ mang theo nước mắt.

Hạnh phúc..... Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc ở trong những ký ức cũ đã là hạnh phúc thực sự chưa?

Hay là bản thân đã quên mất những kỷ niệm đó?

Hạnh phúc của hắn ở đâu?

Hắn từng cho rằng trong đêm tối kia chỉ có mình hắn trợ trợ, hắn sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa.

Thế nhưng một ngày nọ, có một cô mèo hoang nhỏ từ trên trời rơi xuống kéo hắn ra khỏi góc tối, nói với hắn rằng, ánh mặt trời ở ngay phía trước, cách đó không xa.

Mỗi người đều sẽ gặp phải đêm tối, nhưng sau đêm tối rồi cũng là bình minh.

Cứ mãi chìm trong những hồi ức đã qua để làm gì?

Cái gọi là hạnh phúc, là ngay lúc này, đừng cảm bỏ đi những gì đã qua, nắm chắc hiện tại trước mắt.

Không nên tiếp tục lưu luyến, đừng vì không thể buông tay được quá khứ mà đánh mất đi hạnh phúc hiện tại.

Hạnh phúc, hạnh phúc của hắn, là cô gái đã cho hắn cuộc sống mới...

Tiếng hát đột nhiên dừng lại.

Lôi Kì nắm chặt hai tay, trong mắt đã có quyết định.

Hạnh phúc hiện tại của hắn, là Diệp Miêu cho hắn.

Có lẽ hắn thực sự không quên được những ngày huy hoàng trước kia, có lẽ hắn không thể hờ hững với âm nhạc, nhưng tất cả vẫn có thể hy vọng Đông Sơn tái khởi, nếu so sánh với Diệp Miêu, những thứ đó đã không còn quan trọng nữa.

Mèo hoang nhỏ kia là tất cả của hắn, chỉ có nàng mới có thể cho hắn hạnh phúc.

Danh lợi là gì? Đây chẳng qua là theo đuổi lòng hư không của con người, giống như hắn trước kia.

“Thực xin lỗi, tôi không hát.” Lôi Kì lộ ra một nụ cười tự tin sáng lạn, hình như không hề tiến hận vì mất đi cơ hội tiến thân này...

Hắn nói xong, liền đi xuống vũ đài, rời khỏi Học viện Hí Kịch Quốc gia.

Lúc này, phía sau vũ đài đã chật ních những đoàn diễn viên ngoại quốc vừa mới diễn xong, mọi người không ngừng rủ rủ bàn luận—

“Nam nhân châu Á kia là ai? Hắn là người Đài Loan sao? Không nghĩ tới Đài Loan cũng có người có âm sắc tốt như vậy đâu!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tuy rằng kỹ xảo còn có chút trúc trắc, thế nhưng kỹ năng chuyển nhạc lại thật trôi chảy, hơn nữa trung khí mười phần, không hát hết thì thật sự là đáng tiếc!”

“Tuy rằng “Memory” trước đây đều là nữ nhân hát, nhưng anh ta hát lên cảm giác cũng thật tuyệt! Cứ như là trước kia anh ta cũng từng trải qua cảm giác được mọi người thổi phồng mỗi ngày, sau đó lại rơi xuống thất vọng tột cùng vậy! Chị Nana, chị nói đúng không?”

Chị Nana chính là diễn viên đóng vai mẹ già kia, bài hát “Memory” này nàng cũng hát mười năm rồi.

Chỉ thấy chị Nana “Ừ” một tiếng, rồi mới nói: “Anh chàng kia nhìn thật là đẹp trai, vết sẹo trên mặt kia chẳng những không đáng sợ, hơn nữa nhìn còn rất cá tính! Tôi cảm thấy tò mò với quá khứ của hắn nha!”

“Ôi! Chị thế nào mà chỉ nhìn người ta đẹp trai hay không đẹp trai a? Anh ta hát thật là hay đó!”

“Được rồi! Được rồi!” Ngài Wright đột nhiên đứng dậy, “Nói đủ chưa? Mau trở về tẩy trang rồi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có hai suất diễn đấy!”

“Đúng rồi, ngài Wright, người này có phải hay ngài tìm đến không?” Một nữ diễn viên trẻ tuổi hỏi hắn.

Ngài Wright chỉ cười cười, “Không nghe thấy sao? The new day has begun, cậu ta đi tìm hạnh phúc của cậu ta, sẽ không quay lại đâu, không cần cậu ta nữa.”

Vài nữ diễn viên nghe hắn nói như vậy, bĩu môi, thất vọng quay lại phía sau.

“Ngài Wright.....” Đồng Hân nhìn vẻ mặt của hắn, không biết hắn có tức giận không?

“Chuyện gì vậy?”

“Thật ra..... Lôi Kì không phải cố ý.”

“Không cần nói nữa.” Ngài Wright vẫy tay ngăn hắn lại, rồi mới cười lên, “Ta rất vui mừng khi một ai đó có thể biết được hạnh phúc chân chính là gì.”

Hạnh phúc, chính là trong lòng nàng chỉ có hắn, cho dù bị tổn thương nhiều hơn, nhưng chỉ cần nàng nhớ tới hắn, vẫn sẽ cảm nhận được niềm hạnh phúc được yêu thương, được che chở...

Hạnh phúc, chính là có thể dứt bỏ tất cả quá khứ, chỉ nguyện cùng ái nhân (người yêu) trước mắt dắm tay nhau cả đời, cho đến khi bạc đầu giai lão.

Không phân biệt được nam nữ, không phân biệt tuổi tác, không phân biệt chủng tộc.

Chỉ cần có yêu và được yêu, đó chính là hạnh phúc.

Nhật Bản Tobkyo

Học viện nữ Bách Hợp là một hệ thống trường học tư nhân, liền mạch từ mẫu giáo, tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông đến đại học, trừ phi thành tích tương đối nổi trội xuất sắc, hoặc là có quan hệ đặc thù, mới có thể vào trường này học.

Bởi vì tác phong trường học bảo thủ, cho nên làm cho nhóm nữ sinh lúc tan học nhìn thấy ở cổng trường có một nam nhân cao lớn đang đợi người, ai cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Thân hình nam nhân này cao lớn, thân thể thon dài, làn da ngăm đen, đặc biệt nhất là trên má phải của hắn có một vết sẹo nhân nhật tương đối dài.

Ánh mắt nam nhân lo lắng nhìn theo từng nữ sinh mặc quần áo thường ngày tan học ra về, nhưng trước sau vẫn lộ ra ánh mắt thất vọng.

Không phải, cũng không phải, hắn đã đợi nửa tiếng rồi, tại sao vẫn chưa thấy Diệp Miêu?

Có phải Đồng Hân lừa hắn không?

Ngay lúc chân hắn chờ đến mỏi nhừ, một tiếng kinh hãi la lên tác động sự chú ý của hắn—

“Lôi Kì?!”

Hắn lập tức quay đầu, đứng ở phía sau mình không phải là Diệp Miêu sao?

“Miêu Miêu!” Cũng không quan tâm đây là cổng trường học, hắn tiến lên ôm cổ Diệp Miêu.

“Lôi..... Lôi Kì..... Anh..... Anh buông tay ra trước, em không thở nổi.....” Thân hình bé bỏng bị bóp chặt ở trước khuôn ngực rắn chắc của nam nhân, Diệp Miêu thiếu chút nữa nghẹt thở.

“Không buông! Anh không buông! Mèo hoang hư đốn này, lại dám giấu giếm anh, làm nhiều chuyện như vậy cũng không nói cho anh biết! Ngay cả khi bị anh thương tổn, em cũng không chịu nói, lại một mình trốn ở chỗ tối đau lòng. Không được! Anh tuyệt đối không buông tay lần nữa!”

“Nhưng mà..... Lôi Kì, chỗ này là trường học của em nha.....” Diệp Miêu rất cảm động không sai, nhưng hai người bọn họ ở trước cổng trường học ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì? Lỡ như truyền đến tai di thì làm sao?

Nghĩ tới giọng nói của di khi tức giận, lỗ tai Diệp Miêu bỗng chốc cảm thấy đau.

“Thế thì có làm sao? Em đã là sinh viên..... Hả?” Lúc này hắn mới phát hiện, trên người Diệp Miêu không mặc y phục hàng ngày, mà là..... Đồng phục học sinh Trung học!

Hắn xoa xoa mắt lại nháy mắt mấy cái, không sai, váy xếp nếp màu xanh lam, áo thủy thủ màu trắng viền xanh lam, tất trắng, giày búp bê đen, còn có cặp sách màu đen.....

“Miêu..... Miêu Miêu..... Em vẫn là học sinh trung học?” Không thể nào! Chẳng lẽ Diệp Miêu chưa đầy mười tám?

Lôi Kì giống như là bị bóng, buông mạnh Diệp Miêu ra, lại còn lùi về sau hai bước.

“Miêu Miêu, em đã hơn mười tám tuổi chưa vậy?” Oa, nếu Diệp Miêu chưa đầy mười tám, vậy hắn không phải đã thành tội phạm dụ dỗ trẻ vị thành niên?

“Đủ rồi a!” Diệp Miêu thấy phản ứng của hắn, vừa tức giận vừa buồn cười, “Từ năm mười ba tuổi em đến Nhật Bản, học hai năm tiếng Nhật sau đó mới đi học, năm nay em cấp ba, đã hai mươi một tuổi rồi!”

Hai người ở cổng trường vừa kéo vừa ôm thật rất rõ ràng, thế là Diệp Miêu kéo Lôi Kì vào một góc khuất trong trường học.

“Miêu Miêu, em làm sao vậy?” Hai người mới đứng ổn định, Lôi Kì liền phát hiện Diệp Miêu khóc, những giọt nước mắt trong suốt dừng ở trên tay hắn.

“Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Diệp Miêu liên tiếp xin lỗi, “Em đã tạo ra cho anh nhiều phiền toái như vậy..... Thực xin lỗi.....”

“Miêu Miêu!” Người sai là hắn, vì sao nàng lại đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu mình?

Hắn bá đạo hôn Diệp Miêu, không hề quan tâm đến việc bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi qua chỗ bọn họ.

Tư vị mong nhớ trong một thời gian dài làm cho hắn muốn ngừng mà không được, tiếng thở gấp rên rĩ của thiếu nữ cùng với hương vị ngọt ngào làm cho hắn sa vào trong đó. Diệp Miêu đầu tiên là choáng váng cả người, rồi mới theo bản năng đáp lại, đầu lười nhơ nhỏ khẩn cấp đón nhận, hai người nhiệt độ cơ thể cấp tốc tăng lên.....

“Lôi Kì..... Tay anh.....” Tay hắn cứ nhiên đuổi đến phía dưới váy của nàng.

Trời ạ! Nơi này là trường học đó! Trên người nàng còn đang mặc đồng phục nha!

“Anh không chịu nổi! Nhiều ngày như vậy không gặp được em, anh nhớ em đến sắp chết rồi!” Đương nhiên, Diệp Miêu mặc bộ đồng phục thủy thủ thanh thuần này càng làm cho dục hỏa của hắn đột nhiên bùng nổ lên, nếu lúc này hắn không giải tỏa, lát nữa sẽ có khả năng vì máu mũi tích tụ quá nhiều mà bị sặc mất.

“Không nên..... Không nên..... Chỗ này là trường học.....” Nàng đỏ bừng mặt phản kháng, hai chân lại giống như có ý thức, lúc bàn tay to kia tiến đến dò xét lại tự động mở ra.

“Thực sự không nê m sao? Nhưng mà anh thấy em thực chủ động nha!” Hấn ác ý mỉm cười.

“Lần nào anh cũng bắt nạt em!” Khuôn mặt xấu hổ lộ vẻ hờn dỗi, nàng cố gắng đè thấp thanh âm, gắt gao cắn môi dưới, chỉ sợ phát ra thanh âm kỳ quái hấp dẫn người bên ngoài đến xem, lúc đó nàng sẽ cực kì thảm hại, chắc chắn sẽ bị đuổi học!

“Đúng vậy! Anh là tệ nhất, không biết hiểu cho khổ tâm của em một chút nào, lại còn ăn bậy dấm chua, làm em bị tổn thương sâu như vậy...” Tiếng thở dốc trở nên ồ ồ đã ở trên cổ mẫn cảm của nàng.

Lôi Kì thoáng điều chỉnh góc độ một chút, liền đưa lửa nóng của chính mình vào trong thân thể nàng.

“Đừng.....” Nàng không dám ra tiếng, chỉ có thể cắn lớp vải áo trên vai nam nhân, hai tay gắt gao ôm hấn, cả người giống như một con gấu túi, bám víu ở trên thân mình cường tráng của nam nhân.

“Miêu Miêu..... Anh thực sự rất nhớ em..... Anh chưa bao giờ chán ghét em cả.....”

“A..... A..... Nhưng..... Nhưng mà em hại mặt của anh.....” Khoái cảm đã sắp bao phủ thần trí của nàng, nhưng nàng còn lo lắng nên cho đến giờ nàng vẫn chưa thể tha thứ chuyện cũ do mình gây ra....

“Miêu Miêu ngốc..... Cho dù sẹo trên mặt anh là do em mới có, anh cũng sẽ không chán ghét em.....” Hấn thở dốc càng lúc càng mau, đã lâu không hoan ái, thể nhưng hấn kích động mức không có cách khống chế bản thân

“Thật..... Thật sao?..... Anh không trách em?” Hai mắt đắm lệ lơ mờ, nàng vừa sợ hãi vừa mong chờ hỏi.

“Anh trách em! Trách em tạo ra ký hiệu trên mặt anh! Trách em làm cho anh gặp lại em! Trách em lấy mất đi tìm của anh rồi lại bỏ đi không nói một câu! Trách em thà rằng trốn ở góc liếm miệng vết thương giống như con mèo hoang cũng không chịu nói cho anh biết em bị tổn thương sâu cỡ nào! Em là Miêu Miêu hư! Nên phạt!”

Yêu anh, thật sự rất yêu anh.

Từ ngày đầu tiên rời khỏi Đài Loan, nàng luôn luôn nhớ tới hấn hấn, nhớ tới nụ cười mê người của hấn, cũng nhớ tới bộ dáng tức giận của hấn; Nhớ tới cái ôm ấm áp cùng lồng ngực rắn chắc của hấn, cũng nhớ tới hấn từng ở bên tai nàng tinh tế nói nhỏ hấn sẽ mãi mãi yêu nàng.

Nhưng nàng không biết mình có xứng đáng để được người đàn ông này yêu hay không, càng không biết hấn có thể vì nàng giấu diếm sự thật mà chán ghét nàng hay không.

Nhớ hấn, yêu hấn, nhưng lại sợ kết cục là không được...

Mấy ngày nay nàng đã vượt qua như thế nào, nàng thậm chí hoàn toàn không nhớ được.

Trí nhớ của nàng kể từ lúc Lôi Kì xuất hiện, dường như mới bắt đầu hoạt động lại.

Nam nhân nàng ngày đêm mong nhớ giờ phút này đang ở trong cơ thể nàng, thân thể ẩm ướt mồ hôi ôm chặt nàng, đôi môi khiêu gợi không ngừng ở bên tai nàng nói ra những tình ngữ làm cho nàng kích động –

“Anh yêu em..... Miêu Miêu, anh yêu em..... Cho dù em ở nơi nào, anh vẫn sẽ tìm được em..... Em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh.....”

“Lôi Kì.....” Nàng không biết mình đang khóc, hay là đang cười, chỉ biết là trong lòng tràn đầy hạnh phúc, dường như sắp không chứa nổi nữa, trong nháy mắt sẽ tràn ra.

“Miêu Miêu, anh yêu em.”

“A.....” Ở trong ôm ấp của người yêu, nàng đạt tới cao trào tuy ngắn ngủi nhưng cũng là tối kích tình.
“Em..... cũng yêu anh.”

11. Chương 11

Một năm sau

Dưới sự kiên trì của Diệp Miêu, dì của nàng cuối cùng cũng đồng ý cho nàng về Đài Loan thi liên khảo đại học, nếu nàng thực sự có thể đỗ được Đại học ở Đài Loan thì sẽ cho nàng ở Đài Loan đi học.

Diệp Miêu lấy lý do chuẩn bị cho cuộc thi, vừa nghỉ học trung học xong liền yêu cầu đến Đài Loan ở nhà Lôi Kỳ, tưởng rằng Đồng Ninh Ninh sẽ phản đối, nhưng không ngờ dì vừa nghe xong, không nói hai lời mà lại sẵn khoái đáp ứng.

Đồng Ninh Ninh dù sao cũng là người từng trải qua kỳ thi liên khảo Đại học, bản thân mình thi còn chưa tính, năm đó Đồng Hân muốn thi liên khảo Đại học, tình cảnh cả nhà nhốn nháo ầm ĩ cãi nhau nàng còn nhớ rõ, đây chính là cái gọi là “Nhà có một thí sinh, cả nhà không an tĩnh”, nàng cũng không muốn nuôi dưỡng một thí sinh ở nhà, cho nên nàng cực kỳ vui mừng ném Diệp Miêu cho Lôi Kỳ chăm sóc.

Thế nhưng.....

“A? Hủy bỏ thi liên khảo Đại học?” Diệp Miêu kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Đã sớm bỏ rồi.” Lôi Kỳ thấy nàng ngạc nhiên như vậy, có chút buồn bực, “Tin tức cũ rích của em ở đâu mà ra thế? Bây giờ làm gì còn cái Đại học liên khảo nữa? Học đại học quan trọng là phải xin xỏ, phải thi khảo sát, nếu không thì phải thi tuyển Đại học, rồi điểm mới được phân phát đến các trường học.”

Đồng Ninh Ninh và Diệp Miêu đã ở tại Nhật Bản nhiều năm, đối với những cải cách Giáo dục của Đài Loan không hiểu rõ cho lắm, đó là lý do vì sao Diệp Miêu cho rằng chỉ cần trở lại Đài Loan, lấy bằng cấp ngang nhau đi thi liên khảo Đại học là được.

“Vậy..... em học Trung học ở Nhật Bản, làm sao để được đi học Đại học ở Đài Loan đây?”

Lôi Kỳ cũng không rõ lắm, không thể làm gì khác hơn là đi hỏi em trai Lôi Tường vừa mới tốt nghiệp xong không bao lâu.

“Nếu không học Trung học ở Đài Loan, vậy chỉ có thể dùng cùng cấp học lực đi ghi danh thi tuyển Đại học thôi!” Lôi Tường đẩy đẩy mắt kính, “Nhưng mà Miêu Miêu, tuy rằng là thi tuyển Đại học, nhưng thực chất bên trong cũng giống y như thi liên khảo vậy! Thi cả quốc văn, Tiếng Anh, Toán học, Lý, Hoá, những môn cơ bản... vân vân, không cần lo lắng lắm đâu.”

“Thì ra là vậy!” Diệp Miêu vỗ vỗ ngực, tạm thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chuyện ghi danh dự thi cuối cùng cũng được giải quyết.

=====

Trước kì thi tuyển Đại học một tháng.

Ở trong nhà Lôi Kỳ, thường xuyên có thể nghe thấy tiếng mèo hoang nhỏ không ngừng oán giận –

“Lôi Kỳ, nóng quá nha!”

Lôi Kỳ lập tức bật điều hòa nhiệt độ.

“Lôi Kỳ, em mệt quá!”

Lập tức có người đến giúp nàng mát xa.

“Lôi Kỳ, em đã đói bụng.”

Mười phút sau, bốn món mặn, một món canh được bưng lên bàn ăn.

“Lôi Kỳ, đề toán này em không giải được.”

Người nào đó lập tức gọi điện thoại kêu em trai bảo bối của hắn hỏa tốc* tới giải đề.

*Hỏa tốc: tốc độ của tàu hỏa. Ý nói nhanh chóng cực kì.

“Lôi Kỳ.....”

Dạ dạ dạ, hắn lập tức tới ngay.

Buổi tối, sau khi học xong bài một lúc, Diệp Miêu chuẩn bị ngủ.

Tên nam nhân cả ngày tận tâm tận lực đương nhiên cũng trèo lên giường theo, hy vọng có thể thu hồi lại một chút vốn.

“Lôi Kì, không cần a, mỗi lần làm xong, ngày thứ hai em cũng chỉ muốn đi ngủ, như vậy em sẽ không học bài được. Không học bài được, em sẽ không thi tốt, không thi tốt, em sẽ phải quay về học Đại học ở Nhật Bản, em không muốn đâu! Cho nên trước khi cuộc thi kết thúc, anh vẫn phải “cấm dục” !”

Lôi Kì cực kì đáng thương đành phải yên lặng đi vào phòng tắm tắm nước lạnh, rồi mới ai oán ôm gối đầu đi ngủ trên sofa ở phòng khách, đem căn phòng duy nhất trong nhà có máy điều hòa để lại cho vị thí sinh vất vả ôn thi.

=====

Thật vất vả mới đến cuộc thi hôm đó, Lôi Kì còn đặc biệt xin nghỉ ở công ty ba ngày, đi đến trường thi.

Chỉ thấy ở trong trường thi đều là những nhóm cha mẹ đưa con cháu đi thi, chỉ có hần là một nam nhân trẻ tuổi tay cầm báo* và nước khoáng, còn không quên để chứa hai ngón tay cầm cây quạt quạt cho Diệp Miêu.

“Miêu Miêu, thi tốt không?”

“Không biết nữa..... Mấy câu hỏi đều khó hết..... có mấy câu em không biết làm.” Diệp Miêu chu miệng lên, đưa tay nhận lấy hồng trà mà Lôi Kì đưa.

Mặt Lôi Kì tái lại.

Đề khó? Không làm được? Vậy chẳng phải công lao của hần hơn một tháng nay đều là uổng phí?

“Lôi Kì, em nóng quá.”

Dạ dạ dạ, trên tay lập tức tăng sức mạnh, cố gắng quạt.

“Lôi Kì, thi xong, chúng ta ra ngoài dạo được không?”

“Được!” Hần cố gắng bày ra nụ cười dịu dàng quan tâm.

Đương nhiên được, nhưng mà trước khi ra khỏi cửa, hần phải ăn nài cho đến khi đã ghiền mới được.

Hần đã cấm dục đến độ sắp nghi ngờ mình có phải nam nhân hay không!

“Lôi Kì, cảm ơn anh, anh chăm sóc cho em thật tốt. Em hi vọng sau này anh cũng vẫn như thế.” Diệp Miêu khờ dại nói, hoàn toàn không biết sau khi thi xong đại nạn sẽ giáng xuống đầu nàng.

“Đây là đương nhiên, chỉ cần là chuyện có lợi với em, anh đều sẵn sàng làm.”

Chẳng qua là sau này hần sẽ đòi lại nài mà thôi. >.

=====

Cuối cùng cũng thi xong.

Diệp Miêu vừa về đến nhà liền vô lực ngã xuống giường.

Lôi Kì đi phía sau nàng buông toàn bộ bao lớn bao nhỏ đồ uống, báo chí, sách tham khảo, đồ ăn vặt, sau đó cũng trèo lên giường, bàn tay to không an phận khẩn cấp vói vào áo trong của nàng, xoa da thịt mịn màng của nàng.

“Lôi Kì, em mệt lắm.....”

Hả? Bình thường nàng nói như vậy, hần sẽ ngoan ngoãn đi vào phòng tắm xả nước a! Nhưng sao hôm nay hần ngược lại càng sờ càng hăng say?

“Lôi Kì!” Nàng làm bộ tức giận.

Cũng vô dụng!

“Lôi Kì?!” Lần này nàng có chút kinh hoảng.

“Miêu Miêu ngốc! Bây giờ đã thi xong rồi, ngày lành của em cũng đã hết!”

“Oa –” Tiếng kêu thảm thiết chỉ kêu được một nửa, sau đó bị gián đoạn một cách cực kì mờ ám.

“Mèo hoang nhỏ này, hại anh cấm dục lâu như vậy, tối hôm nay anh nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lời, cho em ba ngày không xuống giường được!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-hoang-be-nho-tu-dau-toi>